1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2017 Yeni Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2019

GOI Kitap

The 100 İSYAN

Kass Morgan

Özgün adı: The 100 REBELLION

ISBN: 978-605-188-082-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695 MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

© Alloy Entertainment, 2016. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GOI Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay Editör: Nurten Hatırnaz Düzelti: Burcu Balaban Son okuma: Arzu Alan Çeviren: Selen Ak Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No:8/F Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70 info@beyazbalina.com.tr

GOI Kitap, Beyaz Balina Yayınlarının tescilli markasıdır.

THE-

İSYAN

KASS MORGAN

Çeviren: Selen Ak

Okurlarıma

Benim küçük uzay suçlularıma kalbinizi açtığınız için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için galaksiye bedel.

1

Clarke

Açıklıkta esen ani bir rüzgâr, henüz ağaçlardan düşmemiş, kırmızılı sanlı yaprakları hışırdatınca Clarke ürperdi. Biri zor duyulur bir sesle "Clarke," diye seslendi. Dünya'ya vardığından beri binlerce kez kafasında kurmuş; derenin çağıltısında, dallann hışırtısında, en çok da rüzgârın uğultusunda bu sesi duymuştu.

Oysa artık kendi kendine "imkânsız" demesi gerekmiyordu. Göğsüne bir sıcaklık yayıldı, arkasını dönünce annesinin Dünyalıların bağlarından toplanmış bir sepet elmayla yanına geldiğini gördü.

"Bunlardan yedin mi hiç? Tatlan harika!" Sepeti uzun, ahşap masalardan birine bırakan Mary Griffin, bir elma seçip kızma fırlattı. "Üç yüz yıllık genetik mühendisliğimiz, Koloni'de böyle bir şey yetiştirmeye yaklaşamadı bile."

Gülümseyerek elmadan bir ısırık alan Clarke, kamptaki

koşuşturmacayı senetti. Dört bir yandaki Koloniciler ve Dünyalılar birlikte neşe içinde ilk ortak kutlamalarına hazırlanıyorlardı. Felix ve erkek arkadaşı Eric, Dünyalıların bahçelerinde yetişmiş, mutfaklarında hazırlanmış sebzelerle dolu tabaklan taşıyorlardı. İki Dünyalı, Antonio'ya dallardan çelenk yapmayı öğretiyordu. Uzakta ise Wells kısa bir süre önce Dünyalı bir marangozdan ders almaya başlayan Molly ile birlikte, yeni piknik masalanndan birini zımparalıyordu.

Şimdiki hâllerine bakınca son birkaç ay içinde ne zorluklara, ne acılara göğüs gerdiklerine inanmak zordu. Clarke, radyasyonlu gezegende insanlann hayatta kalmayı başanp başaramadıklarını anlamak için gönderilen, ilk yüz gençten biriydi. Ama iniş gemileri kaza yapınca Koloni ile bağlantıları kesilmişti. Yüz genç Dünya'da yaşam mücadelesi verirken Koloni'de kalanlar yaşam destek sistemlerinin çöktüğünü ve zamanlarının kalmadığını fark etti. Oksijen seviyelerinin giderek düşmesiyle panik artarken ne yazık ki ancak bir grup insanı alabilecek iniş gemilerine binebilmek için Koloniciler birbirleriyle savaştı. Kolonicilerle dolu iniş gemilerinin Dünya'ya indiğini gören Clarke ve yüz kişilik ekibin öteki üyeleri, neye uğradıklarını şaşırdılar. Kolonicilerin yeryüzün-deki fiilî lideri hâline gelen Yardımcı Şansölye Rhodes'un, iktidarı gençlerin elinden almak için vahşi bir kampanya yürütmesi ise kimseleri pek o kadar şaşırtmadı. Rhodes'un kampanyası, başka kayıpların yanı sıra, Wells'in kız arkadaşı ve Dünyalıların barış yanlısı lideri Max'in kızı Sasha'nın da ölümüyle sonuçlanınca, gruplar arasındaki gerilim tetiklendi.

Ama sonunda, tehlikeli bir düşmanı, yani Kolonicileri ortadan kaldırmak isteyen, şiddet yanlısı, vahşi bir Dünyalı grubu alt etmek için bir araya geldiler. Şimdiyse görünüşe göre, herkes birlikte çalışmak için elinden geleni yapıyordu. Yardımcı şansölyelikten istifa eden Rhodes, hem Kolonicilerden hem de Dünyalılardan oluşan yeni bir Meclis'in kurulmasına yardım ediyordu.

Bugün yalnızca grupların ilk ortak bayramı kutlanmaya-caktı: Aynı zamanda yeni Meclis de ilk kez yeni birleşmiş halkın önüne çıkacaktı. Clarke'ın erkek arkadaşı Bellamy yeni Meclis üyelerinden biriydi, hatta bir konuşma yapması bile istenmişti.

"Sonunda her şey yoluna giriyor galiba," dedi Clarke'ın annesi. Genç bir Kolonici'nin, masalara işlenmemiş teneke tabaklar ve tahta çatal-bıçaklar koyan iki Dünyalı kıza yardım edişini izliyordu. "Ben ne yapsam?"

"Sen zaten gereğinden fazlasını yaptın. Biraz rahatlamaya çalış." Bir adım gerileyen Clarke, o tanıdık manzarayı, annesinin o sıcak gülümsemesini doya doya seyretti. Bir araya gelmelerinin üzerinden bir ay geçmişti geçmesine ama Clarke, Koloni'de vatana ihanetle suçlanan annesiyle babasının, ona söylendiği gibi uzaya bırakılmadığına hâlâ bir türlü inanamıyordu. Uzay yerine Dünya'ya gönderilmişler, burada sayısız tehlikeyle karşılaştıktan sonra, sonunda kızlarına kavuşmayı başarmışlardı. Geldikleri günden beri kampın en önemli üyelerinden kabul edilen iki doktor, şiddet yanlısı Dünyalı grubun saldırılarından sonra, kampın

yeniden inşasına yardım ederek kâh Doktor Lahiri ile birlikte yaralananlan iyileştirmişler kâh Clarke, Wells ve Bellamy ile birlikte Koloniciler ve barış yanlısı Dünyalı komşuları arasındaki bağları güçlendirmeye çalışmışlardı.

Clarke, hatırlayabildiği kadarıyla yaşamının ilk kez barış ve umutla dolmaya başladığını hissediyordu. Aylarca korku ve acı içinde yaşadıktan sonra, artık kutlama yapmanın vakti gelmişti.

Clarke'ın hızlı adımlarla açıklıktan geçen babası, kabaca yontulmuş masalara yaklaşıp Dünyalı arkadaşı

çiftçi Jacob'la selamlaşmak için durdu, sonra da arkasını dönüp ağzı kulaklarında Clarke'a baktı. Sol kolunun altında bir yığın parlak renkli mısır vardı.

"Jacob, yağmurun yağmasına daha var diyor. Ay doğunca pırıl pırıl görünürmüş." Mısır koçanlarını masaya bırakan David Griffin, yeni uzamış, gür sakallarını düşünceli düşünceli kaşıyarak, Ay'ı şimdiden görebiliyormuşçasma gözlerini göğe dikti. "Ufuktayken kırmızı görünecekmiş, anlaşılan. Jacob, Avcı Dolunayı diyor ama daha çok atalarımızın Hasat Dolunayı dediklerine benziyor."

Çocukken, babasının Dünya hakkındaki bitmek bilmez derslerini dinlemekten, Clarke'a bazen gına gelirdi. Şimdiyse ölü bildiği annesiyle babasının ardından bir yıl yas tutup acılar çektikten sonra, babasının gevezelik hevesi, Clarke'ın yüreğini neşe ve şükran duygusuyla dolduruyordu.

Yine de babası konuşurken Clarke'm bakışları ağaç hattına kayıverdi: Uzakta, tanıdık, uzun boylu biri, omzuna okunu

asmış, hızlı adımlarla ormandan geliyordu. "Avcı Dolunayı da kulağa hoş gelmiyor değil," dedi Clarke dikkati dağılmış bir hâlde. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Açıklığa girerken adımlarını yavaşlatan Bellamy, gözleriyle kampı taradı. Birlikte onca badireler atlattıktan sonra bile o gözlerin kendisini aradığını bilmek, Clarke'ın kalp atışlarını hızlandırıyordu. Bu vahşi, tehlikeli gezegen başlarına ne iş açmışsa hepsine birlikte göğüs germiş, hepsinden birlikte kurtulmuşlardı.

Bellamy yaklaşınca Clarke onun sırtına astığı kocaman şeyi gördü: Tüyleri neon renklerle bezeli, uzun, ince bir boynu olan, kocaman bir kuştu bu. Görünüşüne bakılırsa grubun yarısını doyurmaya yeterdi. Clarke'ın göğsü gururla kabardı. İyice büyüyen kamplarındaki insan sayısı dört yüzü geçmişti, aralarında Koloni'nin iyi eğitimli muhafızları da vardı ama Bellamy hâlâ açık arayla en iyi avcıydı.

"Hindi mi o?" diye sordu Clarke'm babası. Daha iyi bakmak için acele ederken, az kalsın masalardan birini deviriyordu.

"Ormanda görmüştük," dedi annesi, Clarke'm yanına gelerek. Bellamy'nin yaklaşmasını beklerken, gözlerini güneşten korumak için elini kaldırdı. "Buranın kuzeybatısında, geçen kış. Şu mavi tüylüleri tavus kuşu sanmıştım. Öyle ya da böyle, bizim yakalayamayacağımız kadar kurnazdılar."

"Bellamy her şeyi yakalayabilir," dedi Clarke ama annesi bir kaşını bilmiş bilmiş kaldırınca yüzü kızardı.

Clarke, Bellamy'yi ailesiyle tanıştırırken biraz endişelenmiş, ailesinin Phoenixli düzgün, eski erkek arkadaşı

Wells'ten başka birine ne tepki göstereceğini kestirememişti. Ama neyse ki ailesinin Bellamy'yi anında bağrına basmasıyla içi rahatlamıştı. Clarke'ın ailesinin kulübesinde kaldığı gece, uykularını kaçıran, gücünü tüketen kâbusların istilasına uğrayan Bellamy, kan ter içinde, titreye titreye, rüyasında kurşuna dizildiğini, gözlerinin bağlandığını, Clarke'ın ve Octavia'nm çığlıklarının kemiklerine işlediğini görürken, Clarke'ın annesi de babası da kendi yaşadıkları travmalar yüzünden ona anlayışlı davranmışlar, hatta sahip çıkmışlardı. Böyle gecelerde, Bellamy'nin uyumasını kolaylaştıracak bitkisel karışımlar hazırlamışlar, tüm gece onun elini tutan Clarke'a tek bir laf etmemişlerdi.

Şimdi ikisi de neşeyle Bellamy'ye el sallıyorlardı ama Clarke omuzlarının gerildiğini hissetti. Bellamy'nin hâlinde bir tuhaflık vardı. Yüzü bembeyazdı, sık sık omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu, bakışları sert ve telaşlıydı.

Bellamy yanlarına gelince Clarke'ın babasının gülümsemesi kayboldu. Kuşu almak için elini uzatınca, Bellamy bir teşekkür bile etmeden, kuşu adamın uzanmış kollarına bırakıverdi.

"Clarke," dedi. Onca yolu koşarak gelmiş gibi, kesik kesik nefes alıyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Clarke bir karşılık veremeden Bellamy onu dirseğinden tuttuğu gibi, ateş çukurunun önünden geçirerek yeni kulübelerin inşa edildiği alanın kenarına getirdi. Ayağı yerden çıkan bir köke takılan Clarke, Bellamy'nin peşinden sürüklenmemek için hemencecik dengesini bulmak zorunda kaldı.

"Bellamy, dursana," diyerek kolunu kurtardı.

Bellamy'nin gözlerindeki donuk bakış bir süreliğine kayboldu. "Özür dilerim. İyi misin?" dedi bir an için eski hâline dönerek.

Clarke başım evet anlamında salladı. "Evet, iyiyim. Neler oluyor?"

Bellamy, yine çıldırmış gibi bir yüz ifadesiyle kampı gözden geçirdi. "Octavia nerede?"

"Çocuklarla birlikte dönüyor." Octavia, hazırlık çalışmalarına karışmasınlar diye, öğleden sonra küçükleri dere kenarında oynamaya götürmüştü. Clarke, el ele masalara doğru ilerleyen bir sıra çocuğu ve önlerindeki siyah saçlı Octavia'yı gösterdi. "Gördün mü?"

Bellamy kız kardeşini görünce bir nebze rahatladı ama Clarke ile göz göze gelince yüzü yine asıldı. "Avlanırken tuhaf bir şey fark ettim."

Clarke içini çekmemek için dudağını ısırdı. Bellamy'nin bu hafta bu sözleri ilk söyleyişi değildi. Onuncu söyleyişi bile değildi. Ama Clarke elini sıkarak başını salladı. "Anlat bana."

Bellamy ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Darmadağınık, siyah saçlarından bir ter damlası süzüldü. "Bir hafta falan önce, Hava Dağı yolundaki geyik patikasında bir yaprak yığını gördüm. Biraz... anormal geldi."

"Anormal," diye yineledi Clarke. Sabrını korumak için elinden geleni yapıyordu. "Yaprak yığını görmek. Ormanda, sonbaharda."

"Dağ gibi bir yaprak yığını. Çevresindeki diğer yaprak

yığınlarından dört kat büyük. Binlerinin içine girip saklanabileceği boyutta." Bellamy volta atmaya başladı, sanki Clarke'la değil de kendi kendine konuşuyordu. "Durup kontrol etmedim. Durmalıydım. Neden dunnadım ki?"

"Tamam..." dedi Clarke ağır ağır. "Haydi, şimdi gidip bakalım."

"Artık yok," dedi Bellamy, parmaklarını karman çorman saçlarında gezdirerek. "Görünce önemsemedim, bugünse yerinde yeller esiyor. Sanki biri orayı bir şey için kullanıyordu ama artık ihtiyacı kalmadı."

Bellamy'nin vicdan azabıyla kanşık endişeli ifadesini görünce Clarke'ın yüreği cız etti. Onun derdini anlıyordu. İniş gemileri geldikten sonra Yardımcı Şansölye Rhodes, Bellamy'yi, gemide işlediği sözde suçlar yüzünden idam etmeye kalkmıştı. Daha iki ay önce acılar içinde sevdikleriyle vedalaşmaya zorlanan Bellamy, gözleri bağlı bir hâlde, yaka paça kurşuna dizilmeye götürülmüştü. Octavia'yı bir başına bırakmasına, Clarke'ı mahvetmesine saniyeler kaldığını sanarak, gözünü bile kırpmadan ölmeyi beklemişti. Ama Dünyalıların beklenmedik, vahşi saldırısı yüzünden Bellamy'nin idamı gerçekleşmemişti. Rhodes sonradan Bellamy'yi bağışlamışsa da yaşananların acısı Bellamy'den birer birer çıkıyordu. Onca şeyin ardından paranoya krizlerine girmesi şaşırtıcı değildi ama Bellamy iyileşeceği yerde, giderek kötüleşiyordu sanki.

"Üstüne öteki şeyleri de ekle," diye sürdürdü. Sesi yükselmiş, iyice taşkın bir hâl almıştı. "Nehir kenarındaki tekerlek izleri. Ağaçlardan gelen konuşma sesleri..."

Clarke, "Bunları konuşmuştuk," diye araya girerek, kollarını onun beline doladı. "Tekerlek izleri köyden gelmiştir, Max'in köyündekilerin yük arabaları var. Seslere gelince..." "Kulaklarımla duydum," diyerek geri çekilmeye kalkıştı ama Clarke izin vermedi.

"Duydun, biliyorum," dedi, ona sıkıca sarılarak.

Kendini bırakan Bellamy, çenesini Clarke'm başına dayadı.

"Olay çıkarmak istemiyorum..." diyerek yutkundu. Aralarında yine söylenmeyen sözcükler vardı. "Ama sana söyleyeyim, yolunda gitmeyen bir şeyler var. Daha önce hissetmiştim, şimdi de hissediyorum. İnsanları uyarmak zorundayız."

Clarke omzunun üzerinden kamp alanındaki onca insana baktı: Su kovalarıyla yürüyen Lila ile Graham,

kovasını taşımakta zorlanan küçük bir oğlanla şakalaşıyorlardı; köylerinden koşarak gelen Dünyalı çocuklar, kıkır kıkır gülerek, masalara yiyecek taşıyorlardı; muhafızlar çene çalarak nöbet değişimi yapıyorlardı.

"Şu... kutlamadan önce herkesi uyarmalıyız," dedi elini ilgisizce sallayarak. "Adı neyse işte."

"Hasat Bayramı," dedi Clarke. Yüzlerce yıl öncesine dayanan bir geleneğe katılma fikri hoşuna gidiyordu: Felaket'ten öncesine, Dünya'yı yerle bir eden, ilk Kolonicilerin insan ırkını kurtarmak için uzaya gitmesine yol açan nükleer savaştan öncesine ait bir geleneğe. "Max'in dediğine göre, buradakiler kuşaklar boyunca bu bayramı kutlamışlar, bizim de biraz zaman ayırıp ..."

"Dünyalıların ayrılıkçı grubu da bunu bekliyor işte," diye bağırarak araya girdi Bellamy. "Ben bize saldıracak olsaydım bugün saldırırdım. Hepimiz bir aradayken. Amma kolay av."

Gizlice kulübesinden çıkan küçük bir oğlan, Bellamy'yi görünce bembeyaz olup gerisin geri içeri girdi.

Clarke Bellamy'nin titreyen ellerini tutup gözlerinin içine baktı. "Sana inanıyorum," dedi. "Gördüğünü söylediğin şeyleri gördüğüne inanıyorum."

Bellamy onu dinleyerek başını salladı ama hâlâ güçlükle nefes alıp veriyordu.

"Ama senin de bana güvenmen gerek. Burada güvendesin. Hepimiz güvendeyiz. Geçen ay yaptığımız ateşkes hâlâ geçerli. Max'in dediğine göre, ayrılıkçı Dünyalı grup savaşı kaybeder kaybetmez güneye gitmiş, o zamandan beri de hiçbir yerde görünmemiş."

"Biliyorum," dedi Bellamy. "Ama sırf yaprak yığını değil ki. İçimde de tuhaf bir his var, ensemdeki tüyler diken diken."

"Öyleyse biz de yerine başka bir his koyarız,"diyen Clarke parmak uçlarında yükselerek Bellamy'nin çenesinin altım öptü, oradan da ensesine doğru ilerlerdi.

"O kadar basit değil," dedi Bellamy ama Clarke onun sonunda gevşemeye başladığını hissedebiliyordu.

Clarke geri çekilerek gülümsedi. "Haydi, bugün mutlu bir gün, Bel. Bu senin Meclis üyesi olarak katılacağın ilk büyük etkinlik. Konuşmanı düşün. Masaya konmasına yardım ettiğin onca yiyeceği afiyetle yemeye bak."

"Meclis," diyen Bellamy, gözlerini kapatarak nefesini verdi. "Doğru. Kahrolası konuşmayı unutmuşum."

"Sen yaparsın," diyen Clarke, uzanıp dudaklarını yeniden onun sert yanağına değdirdi. "Kürsüde iyisindir."

"Doğru." Kollarını Clarke'ın beline doladı ve sırıtarak onu kendine çekti. "Yatakta da iyiyimdir."

Clarke gülerek Bellamy'ye vurdu. "Evet, harikasın. Şimdi gel de Meclis toplantısına katılmadan önce şu akşam yemeğini hazırlamama yardım et. Daha sonra baş başa kutlama yaparız." Bellamy kollarını Clarke'ın boynundan çekmeden peşinden yürüdü, nefesi Clarke'ın boynunu ısıtıyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ne için?" diye sordu Clarke kaygısız bir sesle içinde giderek büyüyen endişe yüzünden kalbinin davul gibi çaldığını gizlemeye çalışıyordu.

Bugün Bellamy'yi yatıştırmıştı belki. Dün de önceki gece de. Ama Bellamy'nin giderek kötüleştiğini daha fazla görmezden gelemezdi.

2

VVells

Wells, sırtındaki kaslar yana yana, sonuncu elma şarabı fıçısını da el arabasına koydu. Günlerce Hasat

Bayramı'na hazırlandıktan sonra elleri çatlamış, soyulmuştu; şişmiş ayaklan da sızım sızım sızlıyordu. Bedeninin her bir zerresi acı içindeydi.

Üstelik düşünebildiği tek bir şey vardı: daha çok. Daha çok acı, daha çok iş... Beynine küf gibi yayılan karanlık düşünceleri dağıtacak ne varsa, unutmasını sağlayacak ne varsa, razıydı.

Bebeğini göğsüne asmış Dünyalı bir kadın, Wells'in yanından geçerken gülümsedi. Wells kadını başıyla nazikçe selamlarken, meteor gibi aklına çarpan bir anı karşısında gücünü yitirmemeye çalıştı: Annesi kulübesinin önünde çamaşır asarken, Sasha'nın aynı bebeği buğday başağı ile oynatıp oyalaması. Saçlarını savura savura, yeşil gözleri çakmak çakmak; bebeklerden, savaşta Rhodes ve birlikleriyle karşılaşmaktan daha çok korktuğu için Wells'le alay edişi.

Wells dişlerini sıkarak, el arabasını kaldırmak için çömelince anıları arabanın yorucu ağırlığı altında kafasından silinip gitti. Ardından arabayı çeke çeke ormanın kıyısındaki merkezî köy yoluna ilerledi; diğerleri de kendi yüklerini yüklenmiş, orada bekliyorlardı.

Kızıl saçlı Paul, mesaisi bitmesine karşın üzerinde hâlâ muhafız üniformasıyla büyükçe bir kayanın üzerine çıkmış, bu geceki şölen için kampa ihtiyaç malzemesi getirmeye gönüllü olan Dünyalı köylülerle Kolonicilere bakıyordu. "Tamam, millet. Ben ormanı etraflıca kolaçan ettim, ortalık sütliman. Ama yine de ne olur ne olmaz, siz hiç durmadan ilerleyin." Ellerini çırparak, artık iyice ayak izleriyle dolmuş orman yolunu işaret etti. "Haydi, elinizi çabuk tutun, gözünüzü de dört açın."

Wells, köylülerden birkaçının Paul'e şaşkın şaşkın baktığını gördü. Paul son gelenlerdendi, rotasından sapan bir iniş gemisindeki Kolonicilerden biriydi. Şiddet yanlısı Dünyalı grupla yapılan savaş, bir ateşkesle sonuçlandıktan hemen sonra, Paul grubuyla birlikte kampa varmayı başarmıştı.

Wells, Paul'ü Koloni'den biraz tanıyordu. Bu cana yakın, enerjik çocuk, Wells'e bir liderden çok, güvenilir, yetenekli bir asker izlenimi vermişti hep ama son bir yılda her şeyin oldukça değiştiği ortadaydı. Zorunlu inişleri ile kampa ulaşmaları arasında geçen sürede artık ne yaşanmışsa Paul grubundaki diğer kazazedelerin gayriresmî lideri olmuştu, hâlâ da o sorumlulukla hareket ediyordu.

"Ağır yük taşıyanlar, kendinizi fazla zorlamamaya dikkat edin. Yaralanırsanız düşman için kolay hedef hâline gelirsiniz."

Wells gözlerini devirdi. Tehlikeli Dünyalılar çoktan gitmişti. Paul yalnızca tüm o aksiyonu kaçırdığına yanıyor, savaşta yaşayamadıklarını şimdi yaşamaya çalışıyordu. Wells buna katlanamazdı, hele de savaşın gerçek bedelini kendi gözleriyle gördükten sonra.

Paul kaşlarını hafifçe çattı. "Graham, o bıçakla ne yapıyorsun? Bugün ava gitmiyorsun ki."

"Kim demiş?" dedi Graham ve uzun bıçağını kınından çıkararak Paul'e doğru salladı. Wells bir an araya girmeyi düşündü. Graham son birkaç aydır sakinleşmişti sakinleşmesine ama Wells, çocuğun, ilaç çaldı diye Octavia'yı öldürmek için yüz kişilik ekibi ikna etmeye çalışırken gözünde yanan vahşi pırıltıyı asla unutamazdı.

Ama Wells harekete geçemeden Graham gülerek, bıçağını yeniden kınına soktu ve karşıdan gelen Eric'e başıyla selam vererek ağır adımlarla yürüyüp gitti.

Eric, Wells'in yanına geldi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diyerek el arabasına davrandı. "Kendini zorlayarak, düşman için kolay hedef hâline gelmek istemezsin herhâlde," dedi alaycı bir tavırla.

Wells zoraki güldü. "Elbette, teşekkürler. Ben de gidip biraz daha çıra toplayayım, hemen arkandan gelirim."

Arkasını dönüp sıra sıra kulübelerin arkasındaki odun yığınına doğru ilerledi. Yüzündeki gülümseme silinmiş, rol yapmaya çalışmaktan çenesi ağırlaşmıştı. Bugünlerde her şey Wells'e ağır geliyordu, keder attığı her adımı ağırlaştırıyordu. Ama yine de yürümeyi sürdürdü, duvarda asılı olan baltayı

aldı, taşıyabileceği boyutta odunlar elde edene kadar, kütükleri parçaladı. Avucuna batan kıymıklara aldırış etmeden, odunlan düzgünce dizdi, hepsini bir sırt askısına sardı, askıyı da omzuna yüklendi.

Wells odun keserken köy boşalmıştı; herkes diğerlerine katılıp yemek yemeye ve kutlama yapmaya gitmişti: Hasadı, yeni bir başlangıcı, büyüyen topluluklarını, yeni kavuştukları barışı kutlayacaklardı.

Wells omuzlarını düşürerek nefes verdi. Sırtındaki kayış, gömleğinin üzerinden etini keserken çevresindeki bomboş vadiye baktı. Böylesi iyiydi. Kampa biraz geç varacaktı ama ocak ve kamp ateşi için bir sürü odun getirecekti. Yanında oturup ateşi besleyecekti. Bu gece bunu iş edinecekti. Şölenden, konuşmalardan, yüzlerce tanıdık yüzden kaçınmak için harika bir bahaneydi bu. O yüzlerce tanıdık yüzden her biri de "Keşke bu gece yanımda olsaydı," dediği kişiyi düşünecekti.

Koloni'deki sevdiklerini düşüneceklerdi. Hepsi de Wells yüzünden ölmüştü.

Gemideki hava kilidini Wells açmış, iniş gemilerinde yer bulamayan yüzlerce insanı ve hatta öz babası şansölyeyi, yavaş yavaş boğularak ölmeye mahkûm etmişti. Her şeyi Clarke'ı kurtarmak için yapmıştı ama yine de ne zaman kendi yansımasını görse irkiliyordu. Attığı her adım yıkıma ve ölüme yol açıyordu. Öteki Koloniciler yaptığı şeyleri bilselerdi, Wells'i bugünkü Hasat Bayramı'ndan kovmakla kalmaz, topluluklarından da dışlarlardı. Haksız da sayılmazlardı.

Yeniden nefes verince bir anda güçsüzleştiğini hissederek

sendeledi. Sırtındaki ağır yükü dengelemek için dönünce kulübelerden birinin aralık olan kapısı gözüne çarptı.

Max'in kulübesiydi bu. Sasha'nın evi.

Wells, Sasha'yı henüz birkaç haftadır tanıyordu ama o kısacık zamanda sanki yılların anılarını biriktirmişti, hepsi de öyle canlıydı ki. Wells Sasha'yla özellikle köyde vakit geçirmeyi severdi. Sasha yalnızca Dünyalıların liderinin kızı değildi, topluluğun yaşam gücünün de bir parçasıydı. Yüz kişilik ekip hakkında istihbarat toplamaya gönüllü olan ilk kişi oydu, hem de yaşamını tehlikeye atmak pahasına.

Yardım elini veya anlayışlı omzunu ilk uzatan veya kendisinden güçsüzler adına, tutulmayan bir fikri dile getiren ilk o olurdu. Sasha yararlı, değerli, sevilen biriydi ama artık yoktu.

Wells sırtındaki kayışı indirdi ve bir uyurgezer gibi yalpa-laya yalpalaya kapıya yöneldi. Bir aydan fazla zamandır içeri girmemiş, hem anılardan hem de yas tutan Dünyalılarla karşılaşmaktan mümkün mertebe kaçınmıştı. Oysa şimdi çevrede kimsecikler yokken, kulübe Wells'i bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Wells'in loş mekânı tarayan gözleri, elektronik eşya parçalarıyla tıklım tıkış masada, küçük mutfak alanında, Max'in yatak odasında gezindi. İşte, Sasha'nın yattığı köşe de oradaydı.

Yatağı, yorganı, bir demet kuru çiçek, ahşap duvara kazınmış bir kuş çizimi... Her şey yerli yerindeydi.

"Hiçbirini kaldırmaya içim el vermedi," dedi Wells'in arkasından gelen, boğuk, hırıltılı bir ses.

Wells arkasını dönünce, birkaç santim ötesinde duran Max'in, yüzünde tarifsiz bir ifadeyle ileriye baktığını gördü. Sakalı düzgünce kesilmiş, en güzel giysileri düzgünce onarılmıştı; kutlamalardaki resmî rolüne hazırdı. Ama şu anda Dünyalıların lideri ve birleşmiş, yeni Meclis'in bir üyesi gibi değil, yaralı bir adam gibi, acısı hâlâ çok taze bir baba gibi görünüyordu.

"O kuşu çizdiğinde beş yaşındaydı, biliyor musun? O yaşa göre oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm. Hatta herhangi bir yaşa göre..." Hafifçe güldü. "Belki eski Dünya'da ressam olabilirdi."

"Pek çok şey olabilirdi," dedi Wells yumuşak bir sesle.

Max başıyla onayladı. Ardından, sanki içinde bir şey kırılmış gibi, dengesini bulmak için elini kulübenin duvarına dayadı.

Buraya gelmemeliydim, diye geçirdi Wells içinden ama bir bahane uydurup gitmeye fırsat bulamadan, Max doğrularak içeri yöneldi ve Wells'e de peşinden gelmesini işaret etti.

"Şöleni başlatmak için bir konuşma hazırlamıştım ama elbette burada unutmuşum," dedi Max ve derme çatma masanın üzerinde, kargacık burgacık yazılarla dolu, küçük kâğıt parçasını aradı. "Masalardaki yerler

çabuk kapılır. Bir an önce gitmek istersin belki."

"Önemli değil. Zaten gideceğimden bile emin değilim." \Vells bakışlarını botlarına dikti ama Max'in gözlerini üstünde hissediyordu.

"Senin de o masada oturmak için herkes kadar çok nedenin var, Wells," dedi adam. Sesi alçaktı ama kaya gibi de sertti.

"O insanlar... bizim insanlarımız... senin sayende bir aradalar. Senin sayende yaşıyorlar."

Wells'in gözleri Sasha'nın köşesine çevrildi. Max de Wells'in bakışlarını izleyerek, omzunun üzerinden kızının köşesine baktı.

"Bir bakıma o da orada olacak, biliyorsun," dedi Max, sesi bir nebze yumuşamıştı. "Hasat Bayramı kızımın en sevdiği bayramdı." Bir adım ilerleyerek elini Wells'in omzuna bastırdı. "Bayramın tadını çıkarmanı isterdi."

Wells gözlerinin karıncalandığını hissedince bakışlarını öne eğip başını salladı. Max çocuğun omzunu sıkıp bıraktı.

"Ben öteki Meclis üyeleriyle birlikte masanın başında oturacağım," dedi hızlı adımlarla dışarı yönelerek. "Sana yanımda bir yer ayınnm. Bellamy'nin konuşmasını kaçırmak istemezsin."

Wells kardeşini düşününce elinde olmadan gülümsedi; Meclis'in yepyeni üyesi, yüzlerce kişiye konuşma yapacaktı. Üvey kardeş olduklarını henüz kısa bir süre önce keşfetmişlerdi ama ilişkileri kısa zamanda ilerlemiş, zoraki bir karşılıklı saygıdan, gerçek bir bağlılığa ve sevgiye dönüşmüştü.

Max'in peşi sıra kulübeden çıkan Wells, kapıyı nazikçe arkasından kapatırken küçük kuşa uzun uzun baktı. Bir çocuğun elinden çıktığına inanmak zordu. Küçük Sasha, hayvanı tam uçarken yakalamış, kaygısız ve neşeli resmetmişti. Sorumluluklarını bir yana bırakıp özgürlüğünü ilan ettiği ender zamanlarda, Sasha da aynen böyle görünürdü. Wells bir anda onun bu yönünü görme ayrıcalığına eriştiğini fark etti: Sasha'nın

sevinçle çığlıklar atarak kendisinin bile cesaret edemeyeceği bir yükseklikten göle atlayışını izlemiş; çakmak çakmak, yeşil gözlerinin bir öpücükle yumuşadığını görmüştü. Wells'in dikkatsizliği yüzünden böyle anılarla geçecek bir ömürden yoksun kalmışlardı ama Wells'in kalbindeki anılan hiçbir şey söküp atamazdı.

Hesap vermesi gereken onca şey yaptıktan sonra Wells'in bu gece kutlama yapmaya hakkı yoktu belki, ama hâlâ şükredecek çok şeyi vardı.

3

Glass

Sessizlik fazladan bir battaniye gibi yataklarını sarıp sarma-lamıştı. Herkes Hasat Bayramı hazırlığına yardıma gidince kampın bu tarafı bomboş kalmıştı. Ama Glass öğleden sonrasını, açıklığın kenarında konuşlanmış olan küçük kulübelerinde, Luke ile eğlenerek geçirmişti. Zamandan çaldıkları nadir bir andı bu. Bacağındaki ölümcül sayılabilecek yara iyileştiğinden beri Luke'un işi başından aşkındı. Şafakta ayrıldığı kulübeye, güneş battıktan çok sonra, genellikle yorgun argın, hafiften topallayarak dönüyordu. Bu hâli de Glass'ın yüreğini sızlatıyordu.

Luke dirseğine yaslanmaya çalıştı ama Luke'u yerine yatıran Glass, omzunu, kolunu, göğsünü öptü; ardından dudaklarını muzipçe aşağılara indirdi.

Luke gülümseyerek bir of çekti. "Vardiyam başlayacak."

Glass, Luke'un çenesini ve boynunu öptü. "Daha değil."

"Senin yüzünden hep geç kalıyorum." Hâlinden memnun bir ifadeyle parmak uçlarını Glass'ın sırtında gezdirdi.

"Aldırmazlar," dedi Glass, ona iyice sokularak "Sen vardiyalarında herkesten çok çalışıyorsun. Kampın

yarısını sen inşa ettin." Başını bir yana eğerek, mağrur bir gülümsemeyle onu süzdü. "Benim dâhi mühendisim."

Luke iki farklı model tasarlamıştı: aileler için çatı katında uyuma yerleri bulunan küçük bir yapı; bir de kamptaki yetimler, muhafızlar gibi, grupça bir arada kalanlar için uzun bir kulübe. Ama Glass ile Luke'un kulübesi özeldi. Öteki kulübelerden biraz geriye inşa edilmişti ve küçük pencereleri, güneşin yılın bu zamanı doğduğu noktaya bakıyordu. Masa ve sandalyeleriyle birlikte küçük bir mutfak alanı, hatta şöminesi bile vardı. Önce baskıcı sosyal hiyerarşi, sonra da Glass'ın kaçak konuma düşmesi nedeniyle gemide onca zaman gizli kapaklı görüştükten sonra, şimdi hiç kimsenin birlikte yaşamalarına tepki göstermemesi, güzel bir değişiklikti.

"İnşaatın bir kısmını denetledim," diye düzeltti. "Herkes son derece sıkı çalıştı. Ayrıca bu akşam inşaat vardiyasında değilim, muhafızlık görevindeyim." Luke parmaklarını, Glass'ın yüzünü bir peçe gibi örten sarı saçlarında gezdirdi, ardından içini çekerek nefesini onun boynuna verdi.

Glass o iç çekişi biliyordu. Zaman doldu demekti. Gülümseyerek doğruldu ve yataktan kalkıp giyinebilsin diye, Luke'a izin verdi.

"Hasat Bayramı 'mn tam ortasında devriye gezmeye ne gerek var ki?" diye sordu Glass, gömleğini başından geçirirken.

Ayak parmaklarıyla yerde saatler önce çıkardığı, kaim yün tuniği arandı. Tunik, yeni Dünyalı arkadaşlarının hoş geldin hediyesiydi. Kulübenin içi bile buz gibiydi, üstelik henüz güneş batmamıştı bile. İlk kışları gelmek üzereydi.

Dünya'da kış... Glass, odun ateşini, kör edici beyazlıktaki karı, Luke'un sıcak kollarında geçireceği geceleri düşününce içinin heyecanla dolup taştığını hissetti.

"Birinin yapması gerek. Ben yapayım bari," dedi Luke botlarını giyerek. Gerinirken, sırtı çıt edince hafifçe inledi. "Kendini yalnız hissetmezsin, değil mi?" diye sorarak, ufacık yatakta Glass'ın yanma oturdu. "Clarke ve Wells ile birlikte otursun."

Glass, Luke'a omuz attı. "Başımın çaresine bakarım." Sesi kaygısızdı ama işin aslı, kamptaki yaşama Luke kadar kolay alışamamıştı. Gemide seçkin mühendisler birliğinin bir üyesi olan Luke, burada anında yapacak bir iş bulmuştu. Glass da çalışkandı, elinden geleni yapıyordu ama çocukluk arkadaşı Wells gibi doğuştan bir lider değildi veya aldığı tıp eğitimiyle sayısız insanın yaşamını kurtaran Clarke gibi belirli bir uzmanlık alanı yoktu. Üstelik Clarke'm sabırlı ve nazik tavırlarına karşın, Glass eski okul arkadaşının gözünde hâlâ, yaşamı Takas'ta incik boncuk seçmekten ve kendisi gibi bencil arkadaşlarıyla dedikodu yapmaktan ibaret sanan, o sığ kız olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Glass ayağa kalkıp kendini zorlayarak gülümsedi. "Hazır-lansak iyi olur. Clarke'a, revirdekilere yemek taşımasına yardım edeceğimi söylemiştim, yani..." Başıyla kapıyı işaret etti. "İleri!"

"Emredersiniz, efendim," dedi Luke, şakacı bir tavırla selam durarak. Glass Luke'u ite kaka kapıdan çıkarırken Luke da gülerek teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. Glass, Luke'un birkaç adım önden koşmasını izledi.

Doktor Lahiri, Luke'un mucizevî bir iyileşme gösterdiğini söylemişti ama Glass hâlâ ne zaman Luke'un bacağına baksa Dünyalıların sapladığı mızrağı görüyordu. Luke'u güvenli bir yere götürmek için sürüklemiş, nehir kıyısından, ormanlardan geçmiş ve onu tam vaktinde kampa getirip iyileşmesi için gereken tıbbi yardımı almasını sağlamıştı. Wells, Glass'a "cesur" demişti ama Glass ne yaptıysa korkudan, çaresizlikten yapmıştı. Onca badire atlattıktan, onca şey feda ettikten sonra, Luke'suz bir yaşam düşünemiyordu.

Luke dönüp ona baktı, neden bu kadar geciktiğini merak etmişti anlaşılan.

Glass ağzı kulaklarında, "Manzarayı seyrediyorum," diye seslendi.

Luke kaşlannı kaldırdı. Glass Luke'un yanma gelip kolunu tuttu, ona yaslanıp adımlarını adımlarına uydurdu. Kulübelerin önünden geçip açıklığa çıkarlarken kutlama hazırlıkları gözlerine çarptı: daire hâlinde dizilmiş; çelenklerle, çam yapraklarından örülmüş taçlarla süslü uzun masalar, Glass'm Dünya'ya

indiklerinden beri hiç görmediği kadar çok yiyecek...

"Tekrar düşününce haklısın," dedi Luke özlem dolu bir sesle. "Şu anda çalışmak zorunda kalmam, pek adil görünmüyor."

"Sana ayırırım. Söz. Üstüne de tatlı."

"Tatlıyı boş ver," dedi Luke. Başını eğerek, dudaklarını ensesine değdirdikten sonra, çenesini kaldırıp kulağına fısıldadı: "İstediğim tek bir şey var, onun da biteceğinden endişelenmiyorum." Luke'un sıcak nefesini teninde hissedince Glass'ın içi ürperdi.

Paul yanlarından geçerken, "Asker, dikkat!" deyip sahte bir küçümsemeyle başını iki yana salladı. "Görevdeyken samimi ilişkiler kurmak kesin olarak yasaklanmıştır. Gaia Doktrini, 42. Kısım." Paul yüksek perdeden bir kahkaha atıp göz kırptı, ardından da yoluna devam etti.

Glass gözlerini devirdi ama Luke gülümsemekle yetindi. "Paul iyi çocuktur. Alışması biraz zaman alıyor, o kadar." "Sen herkes için aynı şeyi söylersin," dedi Glass, Luke'un kolunu iyice sıkarak. "Herkesin iyi yanını görürüsün." Glass onun bu yönüne hayranlık duyuyordu ama Luke iyimserliğinden bazen insanların gerçek yüzünü göremiyordu; Koloni'de aynı odayı paylaştığı, iğrenç arkadaşı Carter'ın mesela.

Açıklığın kenarında, yeni inşa edilmiş gözetleme kulesi yükseliyordu. Muhafızların silahlarını sakladığı kule, kampın en müstahkem binasıydı.

Genç muhafızlardan biri olan Willa, kuleden esneyerek çıktı. "Senin vardiyan mı, Luke?" diye seslendi ve yavaş tempoyla koşarak yanlarına geldi. "Ortalık ölü gibi. Hiçbir hareket belirtisi yok. Göz kulak olunacak silah bile yok." Luke'un suratı asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Silahları başka yere taşımışlar herhâlde," diyerek, omuzlarını silkti kız. "Tüfeğimi rafa bırakmıştım ama yerinde yok."

"Tamam..." Luke'un ayağı hafifçe sekiyordu. "Teşekkürler, Willa. Ben neler döndüğünü öğrenirim."

Glass, Luke'u bir kez daha öpmek için parmak uçlarında yükseldi, ardından o kuleye girene kadar bekledi. Luke gözden kaybolunca kızarmış etin kokusunu izleyerek, başını hızla dolan Hasat Bayramı masalarına çevirdi. Meclis'in yeni üyeleri, açıklığın tam ortasında toplanmış, hararetle konuşuyorlardı. Kenarda duran Bellamy, birkaç dakikada bir, gergin gergin omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Glass biraz daha ileride, Clarke'm elleri kolları tabaklarla dolu, açıklığın karşı tarafındaki revire gittiğini fark etti.

Koşmaya başlayan Glass, kısa sürede Clarke'a yetişti.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorarak tabaklardan birine uzandı.

Bitkinliği yüzünden okunan Clarke, başını kaldınp baktı. "Ben hallederim," dedi. "Ama bana büyük bir iyilik yapar mısın? Göletin oradaki araziden bir koşu biraz papatya toplayıp getirebilir misin? Bazı hastalanmızı uyutmak için gerekiyor, kaynaması da çok uzun sürüyor."

"Elbette," dedi Glass hemen hevesle, bir işe yarayacağına sevinmişti. "Nasıl bir şey?"

"Küçük, beyaz çiçekler. Bulabildiğin kadar topla, kökleriyle birlikte."

"Anlaşıldı. Gölet neredeydi?"

"Doğuya doğru yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesinde. Dünyalı köyüne gidermiş gibi yap ama çam ağacına gelince dön. Bir süre yürüdükten sonra böğürtlen çalılanndan sola sap."

"Pardon ama çam ağacı hangisiydi?"

Clarke'ın bezgin yüzünde, sinirli bir ifade belirip kayboldu. "Yaprakları iğne gibi olan."

"Doğru," dedi Glass başını sallayarak. "Böğürtlen çalılarının da..."

"Aslında, sen boş ver," diye kestirip attı Clarke. "Ben kendim giderim."

"Hayır, sorun değil. Gidebilirim," dedi Glass. Luke'un ona böğürtlen çalılarını gösterdiğinden emindi. "Ben bulurum." Clarke içini çekti. "Ben gitsem daha kolay olacak. Yine de teşekkürler. Belki bir dahaki sefere." Clarke hızla uzaklaşınca, oracıkta bir başına kalan Glass, yanakları alev alev, kendini bir yabancı gibi hissetmekten ne zaman kurtulacağını düşündü veya daha da kötüsü, bir yük gibi hissetmekten.

Uzakta, Max elini kaldırınca hararetli konuşma sesleri, Glass'ın Max'i duyabileceği bir seviyeye indi. Herkese hoş geldin diyen Max, bu geleneğin yüzyıllar içinde geliştiğini, şükretmek için her zaman bayramlar yapıldığını anlattı. "Şimdi bizler de bir dakikamızı ayırıp sahip olduğumuz nimetler için şükredelim, şimdi önümüzde gördüklerimiz için, geçmişimizi zenginleştiren armağanlar için minnet duyalım." Sesi çatlayan Max duraksayınca Glass'ın göğsüne bir sancı saplandı. Sasha'yı pek tanımazdı ama birini kaybetmenin acısını iyi bilirdi. Her gece, tam uykuya dalacakken, aklının kıyısından köşesinden çıkan bir imge belirirdi gözünün önünde: iniş gemisinde Glass'ı korumak için önüne atlayan annesi; annesinin gömleğinde parlak bir leke oluşturan ve gözlerindeki ışık sönene kadar, yayıldıkça yayılan kan.

Aniden bastıran alkışlar, Max'in sesini boğdu. Öyle çok insan ayağa kalkmıştı ki neler olup bittiğini görmek zordu ama Max galiba Wells'i kucaklıyordu.

Glass derin bir nefes alarak kalabalığa doğru yürümeye başladı. Madem bir işe yaramıyordu, o hâlde en iyisi gidip kutlamalara katılmaktı. Masalara yaklaşırken tepesindeki dalların birinden ayaklarının dibine büyükçe bir kozalak düştü. Glass düşünmeden, çocuklarla oynarken yaptığı gibi kozalağa bir tekme attı. Kozalak bir kere sektikten sonra birkaç metre ötede durdu, ardından da patladı.

Glass'ı önce ışık çarptı; kör edici, ani bir ışık sanki tüm yeryüzünü yakıcı bir aydınlığa boğmuştu.

Derken hava duvarı geldi, ardından da kabaran yer sarsıldı. Glass henüz gök gürültüsünü andıran sesi sindirecek zamanı bulamadan kulaklarında sağır edici bir uğultu peyda oldu.

Yüzü gözü toz toprak içindeydi. Güçlükle nefes almaya çalıştı ama ağzına gelen havanın dumanlı, yoğun ve tuhaf bir tadı vardı. Cılız bir inilti koyuvererek doğruldu, bedeni zangır zangır titriyordu.

Kamp alevler içindeydi. Yanağındaki sıcak bir közü silmesinden saniyeler sonra, ikinci bir patlama açıklığın en uzaktaki ucunu, muhafiz kulesinin bulunduğu yeri sarstı. İnsanlar çığlık çığlığa kaçıyordu. Glass dizlerinin üstünde emekleyerek yarımda yatan kişiyi çekmek için kolunu uzattı ve bir saniye sonra, yanın-dakinin yalnızca bir el olduğunu fark etti. Bedensiz bir el...

Çığlık çığlığa geri çekildi. Midesi ağzına geldi ama güçlükle yutkunup ayağa kalkmaya çalıştı. Bir yandan da "Luke! Luke!" diye bağırıyordu.

Yönünü bulamadığı için üç kez kendi etrafında döndü, derken nedenini anladı. Aradığı noktanın, muhafız kulesinin yerinde yeller esiyordu. Geride için için tüten bir odun yığınından başka bir şey kalmamıştı, çevresindeki arazi darmadumandı.

Luke'un bulunduğu bina yok edilmişti.

Glass, hırpalanmış bedeninin itirazlanna aldırmadan ok gibi fırlayıp yıkıntıya doğru koştu. Damarlarında akan panikten başka hiçbir şey hissetmiyordu. Çığlık atmayı denedi ama herhangi bir ses çıkarmayı başaramadı.

Korkudan ve acıdan başı dönen Glass, tam bayılacağını sanırken duman bulutundan tanıdık birinin çıktığını gördü. Luke. İyiydi. Binaya hiç gitmemişti. Açıklığın iki ucunda göz göze geldiklerinde Glass Luke'un yüzündeki rahatlamanın, kendi yüzündekinin bir eşi olduğunu biliyordu.

Ama sonra Glass'ın omzunun üzerinden bakan Luke'un gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Glass, onun söylediklerini duyamıyordu ama "Kaç!" dediğinden oldukça emindi.

Glass arkasını dönerken, bir anlığına uzun boylu bir adamın üstüne üstüne geldiği gördü. Kafasını kazıtmış; üstüne tuhaf, beyaz giysiler giymişti.

Derken Glass'ın boynuna bir iğne batınverdi.

Dünya kıpkırmızıyken bir anda bembeyaz oldu, sonra da karardı. Glass, sanki çok uzaklardan, boşluğa düştüğünü hissetti.

4

Bellamy

İnsanlar çığlık çığlığa kaçıp yerlere düşerken Bellamy'nin kafasında iki düşünce belirdi:

Bu gerçek olamaz.

Bir de... Biliyordum.

Dünya'da asla huzur bulamayacaklardı.

Ardından daha baskın düşünceler kafasındaki sisi yardı: Clarke. Octavia. Wells. Meclis masasındaki yerinden, dumanla dolan açıklığı gözden geçirdi ama gözleri alev alev yandığından kimsenin yüzünü seçemiyordu. "Octavia!" Kız kardeşinin adı boğazından güçlükle çıktı ama onca şamatanın arasında kayboldu, gitti. "Clarke! Neredesin?" Yalpalayarak yürüdü. Onları bulana kadar duramazdı.

Kemiklere kadar işleyen bir ses, telaşlı çığlıklardan oluşan uğultuyu deldi. Silah sesi. Bellamy, panik ve korkudan deliye dönmesine karşın, durumun tuhaflığını fark etti. En son üzerlerine saldıran Dünyalıların silahı yoktu.

"Bellamy! Yere yat!" Bileğini kavrayan güçlü bir el, Bellamy'yi yere çekti. Felix tahta masanın altında çömelmişti, yanında da zangır zangır titreyen beş-altı kişi vardı. "Ses ormandan geliyor... Aman tanrım... Aman tanrım." Felix'in nefesi kesildi. "Eric ormandaydı. Köyden malzeme getiriyordu. Onu görebiliyor musun?"

Silah sesinin gümbürtüsü, Bellamy'nin kulaklarını çınlatarak kesildi. Saldırganlar silahlarını dolduruyordu.

"Herkes yerde kalsın!" Yakınlardan bir yerden Max'in sesi duyuldu. Ama iş işten geçmişti. Duman dağılmaya başlarken Bellamy, tanıdığı Arkadyalı bir kadının sürüne sürüne masanın altından çıkıp kulübelere doğru koştuğunu gördü. Silahlar tekrar ateşlenince sırtüstü yere düşen kadının boynundan kanlar fışkırdı.

Bir süre sonra, Clarke'ın annesi ayağa fırlayıp kadının yanında bitti ve elini kadının boynuna bastırdı. Kurşunlar yeniden yağınca Clarke'ın annesi dümdüz yere yattı.

"Mary!" diye bağırdı Bellamy. "Geri dön!" Ama nefesini boşa harcadığını biliyordu. Çoğu insanın, başkasını kurtarmak için kendi canını tehlikeye atmasını engelleyen gen artık hangisiyse Griffin kadınlarında o yoktu. Bellamy'nin yüreği hop etti. Clarke. İyi niyetiyle, bir pervasızlık yapmadan önce Clarke'ı bulmalıydı.

Bellamy dişlerini sıkarak kamının üstünde sürünmeye koyuldu. Başını kaldırınca Wells ile Eric'in koşarak ormandan geldiğini gördü. Yaralı bir Dünyalıyı yerden kaldırıp ağaçların arasına saklanmak için açıklığın kenarına götürdüler. Ayağa

fırlayan Bellamy, Wells ile Eric'in yanma koştu ve onlarla birlikte büyük bir ağacın arkasına çömeldi.

"Clarke'ı veya Octavia'yı gördünüz mü?" diye sordu boğuk bir sesle.

Wells başını iki yana salladı.

"Felix'i gören oldu mu?" diye soran Eric, açıklığı gözden geçirmek için öne eğildi.

"Masalardan birinin altında saklanıyor," dedi Bellamy. "Az önce yanındaydım. Bir şeyi yok."

Eric rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür."

"Neler oluyor burada ya?" diye sordu Bellamy. Gerçek bir yanıt alamayacağını bilmesine karşın sözcükler ağzından dökülmüştü. Eric ile Wells'in yüzünde kendi şaşkınlığının ve korkusunun bir eşini görebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Wells, kederli bir sesle. "Bir dakika... Şuraya baksana..."

Açıklığın öteki tarafında, ormanın karanlığından birileri çıktı. En az iki düzine kadarlardı, hepsi de erkekti. Saçlarını kazıtmışlar, beyaz giysiler giymişlerdi ve asker adımlarıyla yürüyorlardı.

Birkaç adım sonra, adamların ifadesiz, maske gibi yüzleri tüm korkunçluğuyla görüş alanına girince Bellamy'nin kanı dondu. Ama hiçbir şey akşamüstü güneşinde parlayan silahlar kadar korkunç değildi.

Adamlar açıklığa doğru yürürken, içlerinden birkaçı Kolonicilerle Dünyalıları masanın altından çıkarmak için sıradan ayrıldı. İnsanları kollarından, bacaklarından çeke çeke sürüklediler ve esirleriyle birlikte yeniden omıana döndüler.

"Ne yapıyorlar? Kimseyi almalarına göz yumamayız," dedi Wells. Ayağa kalkıp öne atıldı ama bir omzundan Bellamy, ötekinden de Eric tuttu.

"Delirdin mi sen?" dedi Bellamy fısıldayarak. "Seni öldürürler."

"Öylece saklananlayız. Yaptıklarına baksana!" Bellamy ile Eric'in elinden kurtulan Wells, titreyen eliyle işaret etti. Beyaz giysili adamlardan oluşan bir başka grup, ellerinde kocaman çuvallar, asker adımlarıyla levazım kulübesinden çıktı. Kampın tüm ihtiyaç malzemelerini, tüm yiyeceklerini, tüm odun stokunu götürüyorlardı. Kullandıkları silahlar bile tanıdık geliyordu, bu da boşuna değildi. İşgalciler Kolonicilerden çaldıkları silahları, onlara karşı kullanmışlardı.

Bellamy, omzunda bir el hissedince, yerinden fırladı. Elin sahibi Clarke'ın babasıydı; beti benzi atmış adam, zangır zangır titriyordu. Ama Bellamy'nin yüreğini ağzına getiren şey, adamın solgun yüzü değildi. Bir koluyla yanındaki karısına sarılmıştı, kadının elleri kan içindeydi.

Bellamy, "İyi misiniz?" diye sorarken, Wells hemen yanma koşup kadının kolunu tuttu.

"Ben iyiyim," dedi Mary, oysa yüzü acıdan buruşmuştu. "Ama Clarke için endişeleniyorum. Patlamalar başladığında revire gidiyordu. Bilmiyorum acaba..." Yüzünü ekşiterek sustu.

"Ben onu bulurum," diyen Bellamy elini uzatıp kadının sağlam kolunu sıktı. "Söz veriyorum."

"Seninle geleyim," dedi Wells.

/in

"Hayır, sen onlarla kal," diyen Bellamy başıyla Clarke'ın annesiyle babasını işaret etti. "Yaralılara da yakın olursun." Ortalık yatıştıktan sonra hâlâ yardım edilecek insan kalır diye umut ediyordu.

Yüzleri ifadesiz, beyaz giysili adamlar, açıklığın dört bir yanına dağılmıştı. Kimi yerdeki insanları tekmeleyip yaşam belirtisi var mı, diye bakıyorlardı. Bellamy, adamlann kimi aradığını, kimi bırakıp kimi yaka paça götüreceklerine neye göre karar verdiklerini kestiremiyordu. Birkaç dakikada bir, kulakları çınlatan yeni bir silah sesi duyuluyor, hemen ardından ya çığlıklar yükseliyor ya da daha kötüsü, sessizlik çöküyordu.

Arkasını dönen Bellamy koşa koşa ormana girerek açıklığın diğer ucundaki revire yöneldi. Aylardır avcılık yaptığı için hızlı ve sessiz hareket etmeyi öğrenmişti ama bu kez avcı değil, avdı. Ağaçların arkasında toplanmış bir grup insanın önünden geçti, insanlar depar atan Bellamy'ye fal taşı gibi gözlerle bakıyorlardı. Birkaçı Bellamy'ye seslendi ama Bellamy temposunu yavaşlatmadı. Önce Clarke'm ve kardeşinin başına bir şey gelmediğinden emin olmalıydı. Sonra başkalarına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapardı.

"Bel?" dedi yüksek perdeden bir fısıltı. Bellamy o eski püskü, kırmızı kurdeleyle bağlanmış siyah bir saç görür gibi oldu. Octavia.

Bellamy kayarak durdu. Kız kardeşi açıklığın kenarındaki bir çalılığın arkasına çömelmiş, kıpırdanıp istilacıların görüş alanına girmesinler diye, kollarının alabildiği kadar çocuğu

tutuyordu. "Ne yapalım?" diye sordu alçak sesle, sesinde korkudan çok hiddet vardı.

"Orada kalın," dedi Bellamy alçak sesle. "Sizi almaya geleceğim."

Octavia başını sallayarak çocuklara bir şeyler fısıldadı.

Bellamy revir kulübesine gelmiş sayılırdı ama oraya ulaşmak için koşarak açık araziden geçmesi gerekiyordu. Neyse ki istilacılar henüz bu kadar uzağa gelmemişti; hâlâ açıklığın levazım kulübelerinin yakınlarındaki öbür ucuna, şölen masalannın dizildiği yere odaklanmış durumdaydılar.

Bellamy kapıya ulaşınca hırıltıyla uzun uzun nefes verdi. Kulübeye el sürülmemiş gibiydi, görünürde istilacı yoktu ama endişe verici bir sessizlik vardı.

Arkasında bir dal çatırdayınca Bellamy yumruklarını sıkarak hızla arkasını döndü. Ama karşısında beyazlı adamlardan biri yerine, teslim olmak için kollarını kaldırmış bir Koloni muhafızı vardı. Luke neredeyse tanınmayacak hâldeydi, kıvırcık saçlanndan botlarına kadar is içindeydi. Elinde bir tüfek vardı. Tüfeğini indirerek, Bellamy'ye doğru birkaç adım atarken ayağı her zamankinden fazla aksıyordu.

Bellamy elini Luke'un koluna koydu. "Sen iyi misin?"

Luke korkmuştan çok şaşırmışa benziyordu. "İlk patlamayla yere savruldum, sonra ikinci patlamadan önce, o beyazlı adamlardan biri beni sürüklemeye başladı. Elinden kaçtım, bu silahı aldım, adamları savuşturdum."

Bellamy etrafına bakındı. "Takip edildin mi?"

"Sanmıyorum."

"İyi. Gel. İçeri girelim."

Bellamy revirin kapısını açmaya çalıştı ama dolaplarla, ilk yardım çantalarıyla ve karyolalarla kapıya barikat kurulduğunu fark etti. Barikat yüzünden içeri giremese de aferin Clarke, diye geçirdi içinden. Ama acele etmeleri gerekiyordu. İstilacılar hâlâ açıklığın öbür ucundaki ihtiyaç malzemelerini yağmalamakla meşgullerdi ama çok geçmeden bu uca da geleceklerdi. "Clarke," diye seslendi. "Benim."

Barikatın tepesinde Clarke'ın parmaklan göründü, eşyala-n aşağı indiriyordu. "Tırmanman gerekecek!" diye seslendi. "Üstte yer açacağım. Yanında kim var? Çocuklan getirdin mi?"

"Çocuklar O. ile birlikte saklanıyorlar," diye seslendi Bellamy. "Onları buraya getiririz."

"Gidin!" dedi Clarke ama Bellamy çoktan gerisin geri açıklığın çeperine doğru koşmaya başlamıştı bile, Luke da peşinden gitti.

Kampın yakılıp yıkılmış binalanndan dumanlar çıkıyordu, yeni konutlann üzerinde de kocaman, gri bir bulut oluşmuştu. Bellamy'nin revire vardığı sıralarda beyazlı adamlar açıklıktan aynlmıştı anlaşılan.

Çocuklar Bellamy ile Luke'un geldiğini görmüş olacaktı ki küçükler emekleyerek açıklığa kıyasla güvenli sayılabilecek ormandan çıkmaya başlamışlardı. Bellamy sövüp saydı. Kampta şimdi tekinsiz bir ıssızlık vardı belki ama henüz birkaç dakika önce saldın altındaydılar. Beş yaşlannda bir çocuk, hıçkıra hıçkıra Luke'a doğru koşarak kucağa alınmak için

kollarını açtı. Ama hâlâ aralarında en az üç yüz metre mesafe vardı. Öteki çocuklar telaşla oğlanın peşinden koşturunca, tüm düzen bozuldu.

Bellamy depar atarak, yanından akın akın geçen çocuklara reviri işaret etti. Bir yandan da açıklığın kenanna öyle bir hızla göz gezdiriyordu ki her şey bulanıklaşmaya başladı.

Octavia dışında her şey. Octavia ise hâlâ çok uzaktaydı, düşe kalka koşuyordu.

Derken, bir kâbus sahnesi gibi, ormanın karanlığından uzun boylu üç adam çıkıverdi. Bellamy yalnızca

koştu, koştukça koştu, gözleriyle kız kardeşinin yüzünü delercesine ona baktı, başka da hiçbir şey yapamadı.

Kaç, diye bağırdı. Ama sesi çıkmadı. İki adam kız kardeşini yakalayıp ellerini arkasından bağlarken de üçüncü adam cebinden çıkardığı şırıngayı, kızın boynuna batırırken de sesi çıkmadı. Birkaç saniye sonra, Octavia bez bebek gibi zorbaların kollarına yığılıverdi.

"Hayır!" diye bağırdı Bellamy. "Çekin ellerinizi onun üzerinden. Sizi öldürürüm!"

Üç adam başlarını kaldırıp kayıtsız bir merakla baktılar, ardından biri Bellamy ile aralarındaki açıklığa bir şey atarken ötekiler de kız kardeşini ormana götürdü.

Bellamy adamların peşinden gitmeye kalkınca Luke onu tutup geri çekti.

"El bombası. Yere yat!"

Kendilerini sert toprağın üzerine atıp elleriyle başlarını koruyarak gürültülü bir patlamaya hazırlandılar ama çıka çıka

boğuk bir ses çıktı. Bellamy ortalığa göz atınca kız kardeşini en son gördüğü yer ile bulunduğu yer arasında bir duman duvarı gördü. Gömleğini çıkarıp yüzünü kapattı ve nefesini tutarak sisin içinden öbür tarafa geçti ama hiçbir şey göremedi.

İstilacılar gitmişti.

Octavia da öyle.

5

VVells

Kafası aman vermez bir ritimle zonkluyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapaklan kum torbası gibi ağırdı. Üstelik zihnini kemiren bir şey, henüz uyanmak istemediğini fısıldıyordu; henüz öğrenmeye hazır olmadığını.

Hatırladığı son şey, Eric'le birlikte ormanda olduğuydu. Bellamy, Clarke'ı bulmaya gitmişti. O ve Eric ise açıklığa gidip gelerek topladıkları yaralıları Clarke'ın babası ilgilensin diye ormana götürüyorlardı. Az önce Eric ile aralarına aldık-lan birini taşıyarak, ağaçların altından çıkmışlardı. O sırada Wells kürek kemiğinde keskin bir acı duymuştu. Arkasını dönüp baktığında, avurtlan çökmüş, çatık kaşlı bir yabancı görmüştü. Sonrası... karanlıktı.

Yavaş yavaş bilinci açılmaya başladı. Omuzlarının altındaki sert, pürüzlü tahtayı hissetti. Bir sağa bir sola savruluyordu, iniş gemisi Dünya'nın atmosferine çarpmadan önce de böyle

olmuştu. Rutubetli, ekşi bir koku, tuhaf bir gıcırtı sesi duydu. Göz kapaklarından titrek bir ışık geçti.

"Bu uyanıyor," dedi kulağının dibinde yabancı bir erkek sesi.

Wells'in gözleri açıldı. Karşısında ahşap bir duvar vardı. Kötü yapılmıştı; çürümeye yüz tutmuş, incecik tahtaların arasında boşluklar vardı. Wells boşlukların birinden bakınca bulanık bir yeşillik gördü. Uyuşuk zihni ıstırap verici bir yavaşlıkla parçalan birleştirmeye başladı. Ormanda mıydı? Ormandan geçiyorlardı. Bir araçtaydı.

"Gözünü üstünden ayırma," dedi biraz daha uzaktan kalınca bir ses.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye bağırdı tanıdık bir ses. Güm diye bir yumruk sesiyle duvarlar takırdadı. Wells'in zihninde önce bir yüz belirdi, ardından kibirli, yapmacık bir gülümseme, sonra da bir ad: Graham. Bağıran çocuk Graham'dı.

"Henüz hazır değil. Bir iğne daha yap," dedi kalın ses yeniden.

İrkilen Wells kıpırdandı ama ellerinin arkadan bağlandığını fark etti, belki ayak bileklerini de bağlamışlardı. Anlamak zordu çünkü omurgasına kramp girmişti, bacakları da hissizdi. Havaya küçük bir tekme savumnca ıstırap içinde bacaklarına iğneler battığını duydu.

Aynı duygusuz ses, "Bir şeyin yok," dedi tepesinden. Wells başını sesin kaynağını görebilecek kadar çevirmeyi başardı: Soluk benizli bir çocuk Wells'e bakıyordu. "Savaş bitti. Sen şanslılardan birisin."

"Şanslılardan mı?" demeye çalıştı Wells ama ağzından bir ses çıkartamadı.

Beni uyuşturdular. Sırtımdaki ağrı... Beni ormanda yakaladılar, bana iğne yaptılar.

"Sen artık bizden birisin," dedi soluk benizli çocuk gözlerini kaçırarak. "Bağırmayacaksan, uyanmana izin veririz."

Ama Wells cümlenin sonunu zor duydu. Yeniden içi geçiyordu, derken bayıldı.

Gözlerini tekrar açtığında ortalık kararmıştı. Biri Wells'i doğrultup oturtmuştu. Hâlâ kalın sicimlerle bağlı bacakları da öne doğru uzatılmıştı. Nefesini tutarak karanlığa alışana kadar gözlerini kırpıştırdı. İlk tahmininde yanılmamıştı. Üstü kapalı bir yük arabasının içindeydi. Arabanın uzun, yüksek tahta duvarları, parmaklıklı pencereleri vardı. İçerisi daracıktı. Wells'in karşısındaki küçük bankta beyaz üniformalı üç adam oturuyordu; içlerinden biri soluk benizli çocuktu, biri de ormandaki korkunç adam. Wells'in nefesi kesildi ama adamlar ona bakmıyordu. Kendi aralarında da konuşmuyorlardı, bomboş gözlerle öylece oturuyor, arabanın hareketiyle bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı.

Yol aniden kıvrılınca Wells'in omzu bir başkasınınkine çarptı. Bedeni hâlâ istediği esnekliğe kavuşmamıştı ama başını yanındaki dört kişiyi görecek kadar çevirmeyi başardı. Dördü de oturur konumda duvara bağlanmıştı ve herhâlde uyuşturucunun etkisiyle uyuyorlardı. Yüreği hop eden Wells gözlerini birer birer bu yüzlerde gezdirdi. Graham'm yanındaki Eric'ti, yanağında derin bir kesik vardı. Hemen yanında Arkadyah bir

çocuk oturuyordu. Dördüncü hareketsiz şahıs, yaşça onlardan büyüktü ve pek tanıdık gelmiyordu. Sasha'nın halkmdandı.

Zaten sıkışan yüreği şimdi iyice daralıyordu. Ne yaparsa yapsın Sasha'yı hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu. Şu beyazlı katillerin kim olduğunu bilmiyordu ama adamlar Koloniciler gelene kadar sahneye çıkmamıştı.

Wells Dünya'da başka insanların da yaşadığından şüphe-lenmişti ama Sashalardan başka insanlarla hiç karşılaşmamışlardı. Yerlerini, iniş gemileri sayesinde mi bulmuşlardı? Koloniciler herkesin mahvolmasına mı yol açmıştı?

Araba sarsılınca Wells'in başı geriye savruldu. Wells derin bir nefes alarak başını düzeltti, boynu tutulmuştu.

Karanlık arabanın karşı tarafındaki soluk benizli çocuk, gözlerini dikmiş Wells'e bakıyordu. Wells de çocuğa baktı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Wells ve bu kez ağzından gerçekten ses çıktı.

"Bizler Koruyucularız," dedi çocuk. Rüyadaymış gibi tuhaf bir sesle konuşuyordu.

"Koruyucular." Patlamalardan çıkan dumanı anımsayan Wells, tükürdü. Yerdeki cesetleri hatırladı. "Bizi öldürmeye çalıştınız. Kimsiniz siz, ne istiyorsunuz?"

"Kampınızı yağmaladık," dedi çocuk sakin bir sesle. "İşe yarayan her şeyi aldık, yaramayanları attık. Anlayacaksınız."

Wells'in içini bir telaş kapladı ama bu hissi güçlükle de olsa bastırmayı başardı. "Sadece erzak ve malzeme istediyse-niz bizi niye yanınıza aldınız?"

Çocuk buz mavisi gözlerini düşünüp taşmıyormuşçasına

Wells'e dikti. "Siz de işe yarayabilirsiniz. Belki de yaramazsınız. Yakında anlarız. Güçsüzlerin ayıklanması çok zaman almaz."

Wells inatla gözlerini kaçırmadı, kanına enjekte ettikleri uyuşturucu henüz dolaşım sisteminden tam olarak atılmadığından öfkesini tutması kolaylaşıyordu.

Wells'i ormanda yakalayan, ötekilerden yaşça büyük adam, başını salladı. "Gençsiniz, güçlüsünüz," dedi. "Dünya isterse gayet işe yararsınız."

Diğer ikisi de alık alık tekrarladı: "Dünya isterse."

Wells yakınlarda birinin güçlükle nefes aldığını duydu. Başını çevirince Eric'in uyanmaya başladığını gördü. Eric gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, ardından da fal taşı gibi açtı. Bağırmak istiyormuş gibi çenesi seğirdi ama Wells başını iki yana salladı; Eric'in mesajı alacak kadar kendine geldiğini umuyordu.

Gelmişti. Eric yutkunup gözlerini bir kez kırparak yanıt verdi, ardından da bakışlarını yere indirdi. İyi, diye düşündü Wells. Sorularıma yanıt bulmak için zamana ihtiyacım var.

Wells sakinliğini korumaya çalışarak, "Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Gidince seveceksiniz," dedi üçüncü adam. Uzun boylu, dal gibi inceydi. Wells adamın konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Sesinde öyle tuhaf bir tatlılık, öyle bir yumuşaklık vardı ki ninni söylüyordu âdeta. "En güvenli yerdir."

"Nerenin en güvenli yeri?" diye sordu Wells, sesine bir hüsran ifadesinin karışmasını engelleyemedi.

"Dünya'nın en güvenli yeri," dedi adam gülümseyerek. "Bir gün her yer güvenli olacak, Dünya isterse."

Yine hepsi bir ağızdan "Dünya isterse," deyince, Wells'in tüyleri diken diken oldu.

"Siz de eğer seçilirseniz, barışı yaymamıza yardım edeceksiniz," dedi soluk benizli asker.

"Barış bekçisi misiniz yani?" dedi Wells.

"Bizler yağmacılarız," dedi ötekilerden yaşça büyük olan adam. "Çenenizi tutmayı öğrenirseniz siz de bizden olacaksınız."

"Hani Koruyucu'ydunuz," dedi Wells dikkatlice. Hepsi birden dönüp uzunca bir süre Wells'e baktılar.

Tatlı sesli adam gülümsedi. "Anlayacaksın."

Wells başka bir yol denedi. "Kampımızı nasıl buldunuz?"

Adam, "Orası artık sizin kampınız değil," diye kestirip attı. "Köy de sizin köyünüz değil. Dünya'nın rızasını almadan köy kuramazsınız."

"Demek bu yüzden köyü yok edip yolunuza çıkan herkesi öldürdünüz," dedi Eric. Sesi, acıdan dolayı çatallı çıkıyordu. Artık tamamen kendindeydi ve öfkeden deliye dönmüştü.

"Herkesi öldürmedik," dedi soluk benizli çocuk. Şaşırmış gibi gözlerini kocaman açmıştı. "Biz canavar değiliz. Biz Dünya'nın işini yaparız, o kadar. En güçlülerinizi kendimize ayırdık, en iyi kadınlarınızı aldık, öyle değil mi?"

Wells ile Eric korkuyla bakıştılar. Başka kimi almışlardı? Wells, adam Clarke, Octavia veya Glass'tan söz ediyor olmasın diye tüm varlığıyla dua etti ya da Molly gibi küçük kızlardan.

"Küçükleri ve güçsüzleri de bıraktık," diyen soluk benizli çocuk öne eğilerek itirazlarını sürdürdü. "Öldürmedik. Dünya Ana onları nasıl biliyorsa öyle yapar."

Küçük. Güçsüz. Kalbi deli gibi çarpan Wells reviri düşündü. Clarke orada mıydı acaba? Kampı yağmalarken, işe yaramaz diye geride bıraktıklarından biri de Clarke olsun, diye dua etti. Ama ya Bellamy? Ya Max?

"Bunu neden yapıyorsunuz?" Sıranın sonundan boğuk, canlı bir ses geldi. Dünyalı köylü uyanmıştı. Gözünde parlayan yaşlarla askerlere bakıyordu. "Bizim canla başla çalışıp kurduğumuz şeyi, neden yıktınız?"

Çocuk gözlerini kırpıştırdı, soru karşısında kafası karışmıştı anlaşılan. "Çünkü yapılması gereken buydu. Biz her yerde aynı şeyi yaparız."

"Her yerde mi?" diye tekrarladı Wells.

"Kalan her yerde," diyen çocuk, parmaklıklı, karanlık pencereden dışarı baktı. "Tüm Dünya kurtulana kadar da devam edeceğiz."

"Neyden kurtulana kadar?" diye çıkıştı Wells kendini tutamayarak.

"Anlayacaksınız," dedi Wells'i kaçıran adam, ötekiler de bir ağızdan robot gibi tekrarladı: "Anlayacaksınız."

Wells arkasında yumruklarını sıkarak, kendini uzun yolculuğa hazırladı. Öyle ya da böyle, "Yağmacı" mıdır, "Koruyucu" mudur nedir, bu adamlar haklıydı: Wells gerçekten anlayacaktı. Anlayabileceği ne kadar şey varsa anlayacaktı.

Sonra da savaşacaktı.

6

Clarke

Kırmızı Avcı Dolunay'ı gelip geçmiş, Güneş yeni bir güne doğmuştu. Kamp ise hâlâ yanıyordu. Kavrulmuş topraktan ağır ağır yükselen duman dalgası, göğü soluk gri bir sis tabakasıyla kaplamıştı. Ama sis kamptan geriye kalanı örtmeye yaramıyordu.

Clarke, hava almak için revirden dışarı adım atarken kendini yıkıma hazırlamaya çalıştı ama karşısındaki sahne yine de karın boşluğuna atılan bir tekme etkisi yarattı. Muhafız kulesinden başka, yeni inşa edilmiş kulübelerin yansından çoğu yerle bir edilmişti. Açıklığın dört bir yanında yanmış tahta ve ezilmiş metal parçalan, paçavralar, birkaç saat öncesine kadar da cesetler vardı.

Kamplarına saldıranlar her kimse, geldikleri gibi hızlı ve esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı ama dün yaşananları korkunç bir rüya farz etmek mümkün değildi. Gün

batımında, yirmi iki ceset yeni kazılmış mezarlara defnedilecekti. Şimdi Clarke, babası ve Doktor Lahiri, ölü sayısının yükselmemesi, yaralıların hayatta kalması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Clarke'ın annesi de yaralılar arasındaydı.

Clarke, eskiden konutların bulunduğu kısma doğru dönerken ufka ısı dalgalannın yayıldığını gördü. Başta yangınlan söndürmeye çalışmışlardı ama Meclis söndürme çalışmasını durdurmaya karar vermişti. Clarke anlıyordu. Geriye çok az şeyleri kalmıştı: su ve az miktarda enerji kaynağı. İkisini de kaybedilmiş bir savaşa harcamanın manası yoktu, zaten rüzgâr o kadar hafifti ki alevler artık yayılmıyordu. Dumanı tüten kulübelerden biri, kamp ateşi görevi görüyordu. Revirdeki yataklar tamamen yaralılara ayrıldığından Clarke, ısınmak için kulübenin etrafında toplaşan insanları görünce şaşırmadı.

Bize yiyecek gerekecek, diye düşündü. Dumandan kaşınan gözlerini ovuşturdu. Dün gece kampın yiyecek deposunu kontrol ederlerken neyle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Yağmacılar, kış için depoladıkları her şeyi almıştı. Bellamy çok geçmeden ava çıkmak zomnda kalacaktı.

Ama yiyecek, silah ve odun depoları, çalınan öteki şeylerin yanında hiç kalıyordu. Bütün ölüler ve yaralılar sayılınca, on dokuz kişi eksik çıkmıştı. Orta yaşın üstündeki kimse kaçı-nlmamıştı, çok şükür çocuklar da güvendeydi ama bu durum kayıp kişilerin ailelerini ve arkadaşlarını pek avutamıyordu. Kızının sürüklenerek götürüldüğünü gören bir kadını, kızın peşinden gitmesin diye, fiziksel güç kullanarak zapt etmek zomnda kalmışlardı. Clarke kadını tutanlardan birinin Bellamy

olduğunu görünce şaşırmıştı. Oysa Octavia ile Wells de kaçırılmıştı. Acıdan ve öfkeden gözü dönmüş Bellamy bile silahsız ve hazırlıksız bir şekilde saldırganların peşine düşmenin abesliğini fark etmişti.

Eskiden muhafız kışlalarında boyunduruk vazifesi gören, yanmış bir kütüğün üzerinden atlayan Clarke, kafasında bir hesap yaptı. Olaydan sağ salim veya hafif yaralarla kurtulmuş yaklaşık iki yüz kişi vardı. Otuz kadar ağır yaralı, yirmi iki ölü, on dokuz da kayıp vakası vardı.

Octavia. Glass. Graham. Eric. Wells. En iyi arkadaşı. İlk aşkı. Clarke'ı korumak için her şeyi göze alan çocuk.

Clarke'm nefes alış verişleri kesik kesikti. Ellerini dizlerine bastırarak, titreye titreye nefes aldı. Boğazına yükselen hıçkırık dışarı çıkmasın istiyordu. Şimdi olmazdı. Henüz olmazdı. Önce yaralılara yardım etmek, ölüm döşeğindekile-ri avutmak, kampı yeniden uzun bir geceye hazırlamak için yapabilecekleri her şeyi yapmaları gerekiyordu. Bir sonraki adımlarını düşünmeliydiler. Clarke saçını yeniden atkuyruğu yaptı ve arkasını dönüp revirin yolun tuttu.

Derken uzaktan bir ses duyunca durdu: Bellamy'nin sesiydi bu.

Clarke arkasını dönüp bakınca sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin orada, Bellamy'nin kısık bir sesle Rhodes ve Max ile konuştuğunu gördü. Sırtı ona dönük, başı önüne eğikti. Clarke bütün gün Bellamy'yi neredeyse hiç görmemişti. Bellamy devriye gezmekten ve depo envanteri yapmaktan revire uğramaya fırsat bulamamıştı. Ya da belki Clarke'ı görmekten kaçınıyordu.

Clarke'ın bir yanı, Bellamy'nin kederli gözleriyle karşılaşmamak için yürüyüp gitmek istiyordu. Ta en başında endişelerine paranoya yaftası yapıştıracağına, Bellamy'ye güvenmeli, inanmalıydı. Bellamy, Clarke'ın o güne dek tanıdığı en zeki, sezgileri en güçlü kişiydi, oysa Clarke ona sorunlu bir hasta gibi davranmıştı.

Clarke, göğsünün alevlerden sıcak bir utançla yandığmı duyarak kamp ateşine doğru yürüdü. Küçük topluluğa yaklaşırken konuşmaları işitmeye başladı.

"Başka?" diye soruyordu Max.

"Öbek öbek yaprak yığınları," dedi Bellamy ormanı işaret ederek. "Ayrıca bu sabah Luke ile keşfe çıktığımızda şüphelendiğim şey doğrulandı. Yaprak yığınlarının altına çukurlar kazılmıştı. Belki saldın için gereken malzemeleri oralara saklamışlardır veya yer altı sığmağı niyetine, kendileri saklanmıştır."

"Ağaçlardan sesler geldiğini de duymuştun, değil mi?" diye sordu Max.

Clarke donakalmış bir hâlde, Bellamy'nin omuzlarını kaldırarak derin bir nefes alışını izledi.

"Evet, geçen hafta. Sadece bir cümle duydum. İki sözcük. 'İşte bu.' Derken başka bir ağaçtan bir ıslık sesi geldi, o kadar. Neredeyse bir saat falan ağaçlara baktım ama maalesef hiçbir şey göremedim."

"Keşke bize daha önce gelseydin," dedi Rhodes. Ardından, belki Bellamy'nin yüz ifadesini görünce irkilip bir adım geri gitti. "Ama tabii seni de anlıyorum."

"Bir teorin var mı?" diye araya giren Max, başıyla Bellamy'ye işaret etti.

Bellamy doğrularak yayının kayışını düzeltti. "Bence son bir aydır, belki de daha uzun bir zamandır, bizi izliyorlardı. Tüm planlarımızı, rutinimizi biliyorlardı. Yerleşim planından, hangi binanın ne zaman korumasız kaldığından haberleri vardı. Bir de..." Hafiften sesi çatladı. "Kimi öldürüp kimi kaçıracaklarını da biliyorlardı."

"Sence, seni kaçırmayı planlıyorlar mıydı?" diye sordu Max.

"Daha kolay bir hedef olsaydım evet, bence kaçıracaklardı."

Clarke bulunduğu yerden bile Bellamy'nin sesindeki acı hasreti duyabiliyordu. Keşke kaçınlsaydım, diye düşünüyordu. Kardeşlerinin yanında olup onları korumak için elinden geleni yapabilmeyi diliyordu. İçini çeken Bellamy gözlerini açıklıkta gezdirince Clarke'ı fark etti.

Bellamy dişlerini sıkınca Clarke bir an için onu görmezden geleceğini sandı. Beni suçluyor, diye düşündü. Suçlar elbette. Hepsi benim hatam. Ama Bellamy uzun uzun iç geçirdikten sonra başıyla Rhodes ve Max'e veda ederek Clarke'ın yanma geldi.

Clarke kendini Bellamy'den gelecek bir öfke patlamasına hazırladı ama Bellamy onu omuzlarından tuttuğu gibi kendine çekip sarıldı. Teninin sıcaklığını, kollarının ağırlığını duyunca Clarke'm içinde bir şey boşandı. Umarsızca saklamaya çalıştığı korku ve suçluluk duygusu bir anda sökün etti, çok geçmeden gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Bir kere ağlamaya başlayınca da kendini tutamadı.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı Bellamy kulağına.

Hıçkıra hıçkıra, sarsıla sarsıla ağlayan Clarke, bir süre konuşamadı. Doğru dürüst nefes bile alamıyordu. Bellamy'nin kollanna yığıldı, Bellamy ona iyice sarılarak saçlarını okşadı.

Clarke, sonunda bir adım geriye giderek elinin tersiyle yüzünü sildi. "Çok özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Sen haklıydın, Bellamy. En başından beri haklıydın ama ben seni dinlemedim. Keşke duygulanmı ifade edecek sözcükler olsa ama söyleyebileceğim tek bir şey var, özür dilerim. Aptalın tekiyim ben. Ben..."

"Hayır, Clarke," dedi Bellamy elini yakalayarak. "Hayır, yaşananlar senin suçun değil, onlann suçu. Onlar artık her kimse."

Clarke başını öyle hararetle sallıyordu ki canı acıdı. "Sana güvenmeliydim."

"Evet." Bellamy bir an gözlerini kapatıp içini çekti. "Evet, tamam, katılıyorum. Bana güvenmeliydin. Ama bak ne diyeceğim: Senin yerinde ben olsaydım, belki ben de güvenmez-dim. Burada hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Clarke'ı yeniden kendine çeken Bellamy, bağışlamasına onun sırtını sıvazladı. Oysa bağışlaması için hiçbir neden yoktu.

Çenesini Bellamy'nin göğsüne yaslayan Clarke, bir anlığına kendini bırakıp gözlerini kapattı ama gözlerini tekrar açıp Bellamy'ye baktığında Bellamy'nin gözleri arkasındaki ormana dikilmiş, yüzü endişeyle gerilmişti. Clarke Bellamy'nin kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu.

Bellamy buradan gitmek, kardeşlerini bulmak, onlan ka-

çıranlara günlerini göstermek istiyordu. Bellamy'nin kızacak zamanı yoktu. Zaman harekete geçme zamanıydı.

Clarke, Bellamy'ye verdiği yegâne sözünü tutsaydı; ona arka çıksaydı, kulak verseydi, destek olsaydı onca ölüm, yıkım, kayıp önlenebilirdi. Ama Bellamy haklıydı. Olan olmuştu artık. Bu saatten sonra, Clarke'ın yapabileceği tek şey, düzelmeye çalışmaktı.

Clarke usulca geri çekildi, son kez burnunu çekerek yanaklarını sildi ve Bellamy'ye bakarak başını salladı. "Sırada ne var?"

Bellamy, Max ile Rhodes'i gösterdi, birkaç muhafızı ve tanıdık başka yüzleri bir araya topluyorlardı. "Birazdan planımızı açıklayacağız."

file:///C/Users/Oguzhan/Downloads/The 100 4. Kitap - İSYAN Kass Morgan.txt[26.04.2023 21:52:20]

Bellamy

Sağ kalan Koloniciler ve Dünyalılar kamp ateşinin çevresinde toplanmış, gergin gergin ormana bakıyorlardı.

Bellamy acı acı Hiçbir yerde güvende değiliz, diye düşünerek, kalabalığın ortasındaki Max'in ve öteki Meclis üyelerinin yanma geldi. İçlerinden biri eksikti: Fiona adlı Arkad-yalı kadın. Dünya'da geçirdiği kısacık sürede, bilgeliğini ve sıcaklığını herkese gösteren Fiona, şimdi giderek genişleyen mezarlıkta yatıyordu.

Max elini kaldırınca kesilen mırıltıların yerini huzursuz bir sessizlik aldı. Bellamy ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Durumlarını değerlendirmek için harcadıkları her dakika, zaman kaybıydı. Bellamy'nin bunlara ayıracak vakti yoktu. Hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Kimseyi beklemeden, alıp başını gitmeyi düşündü ama sonra kalabalığı gözden geçirince, grup hâlinde toplaşmış çocukları gördü. Hepsi

kurtarılmıştı. Çoğu, şimdi grubun en büyüğü olan Molly'nin eteğine yapışmıştı. Kocaman, ışıl ışıl gözlerle Bellamy'ye bakıyorlardı. İşin garibi gözleri korkudan çok umuda benzer bir şeyle parlıyordu.

Bana güveniyorlar, diye düşündü. Bana her şeyi eline yüzüne bulaştıran, eski bir suçlu gözüyle bakmıyorlar. Bana güveniyorlar.

Max'e bakarak başını sallayan Rhodes, öne çıkıp konuşmaya başladı. Adamın sesi hâlâ Bellamy'nin sinirine dokunuyordu. Artık aynı taraftaydılar ama Bellamy'nin Rhodes'a duyduğu kin öyle içine işlemişti ki geçmesi birkaç aydan fazla sürecekti. Yine de şu anda odaklanılması gereken çok daha önemli şeyler vardı. Wells'i ve Octavia'yı kaçıran alçaklan bulup canlarına okumak gibi...

"Biliyorum, hepiniz dün gece başımıza gelenlerin bir açıklamasını bekliyorsunuz," dedi Rhodes. "Önce bilmediklerimizden başlayacağım. Bize saldıranların kim olduğunu bilmiyoruz."

Kalabalık homurdanmaya başladı, endişe dalgalar hâlinde yayılıyordu.

"Ama öğreneceğiz," diyen Rhodes, kalabalığı susturmak için elini kaldırdı. "Yiyeceklerimizi ve malzemelerimizi çalmanın ötesinde, bize neden saldırdıklarını bilmiyoruz. Ama

öğreneceğiz."

Şimdi sesi daha kararlıydı, kalabalığın desteğini de almıştı-Bellamy bile adamın söylediklerini başıyla onayladığını fark etti.

"İnsanlarımızı kaçınp nereye götürdüklerini bilmiyoruz ama sözüme inanın, öğreneceğiz." Gaddarca gülümsedi, sözlerinin altında dile dökülmemiş bir intikam vaadi vardı. Kalabalık sessizleşti. "Kaçırılanları nereye götürdüklerini bilmiyoruz ama nasıl öğreneceğimizi biliyoruz." Rhodes bir adım gerileyerek Bellamy'ye gelmesini işaret etti. "Meclis üyelerinden Bellamy Blake bu sabah küçük bir keşif grubuyla ormana gitti."

İnsanlar yeniden mırıldanmaya başladı ama bu kez şaşkınlık ve hayranlık nidaları duyuluyordu. Bellamy hafifçe öksürdü.

"Kampımıza saldıranlar, planlarını ustalıkla sakladılar," diye başladı Bellamy. "Ama izlerini örtmekte o kadar da özenli davranmadılar."

Kalabalığı gözden geçirince Luke'un karşıda bir ağaca yaslandığını gördü. Kamptan uzaklaşan yük arabasının tekerlek izlerini, Luke ile birlikte bulmuşlardı. Bellamy, Luke ile göz göze gelmeye çalıştı ama Luke uzaklara dalmıştı; yüzündeki şaşkın ifade, her zamanki uyanık ve dikkatli hâliyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Bellamy, Luke'un neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Glass'ın kaçırıldığını söylerken yüzündeki acıyı görmüştü.

Bellamy kararan gökyüzünün doğusunu gösterdi. "Saldırganlar arkadaşlarımızı şu tarafa götürmüş, yani doğuya. Boğuşma veya çatışma izi yok, o yüzden kaçırılanlara bir nedenden ötürü zarar vermediklerini varsayıyoruz."

Bunları söylerken yüreği sıkışıyordu. Octavia hayatta olmalıydı. Wells de. İkisi de hayatta olmalıydı, aksi hâlde Bellamy'yi hayatta tutan ateş sönüp küle dönecekti.

"Bir iz bulduk," diye devam etti, şimdi sesi daha kararlıydı. "Hava Dağı'nda da hâlâ silahımız var. Çok değil ama bize savaşma şansı tanıyacak kadar. Ben bu gece gönüllülerden oluşan küçük bir grupla yola çıkacağım. Halkımızı kaçıran o alçakları bulacağız ve dostlarımızı eve getireceğiz."

Kalabalık önce nidalar atarak desteğini gösterdi, ardından alttan alta bir homurtu yükselmeye başladı ve Bellamy'nin Walden'den tanıdığı, yaşça büyük bir kadın, başını iki yana sallayarak öne çıktı.

"Bütün silahları yanınıza alamazsınız. Siz yokken yeniden saldınya uğrarsak savunmasız kalırız." Birkaç kişi onaylarca-sına başını salladı.

"Endişenizi anlıyorum," dedi Bellamy, herkese duyurmak için yüksek sesle konuşuyordu. "Ama yalnızca üç silahımız var ve kurtarma görevi için üçüne de ihtiyacımız olacak."

"Ya biz ne olacağız?" diye bağırdı Dünyalı bir adam. "Onların yaşamları neden bizimkinden değerli olsun ki?"

Max öne çıktı. "Bellamy ve ekibi saldırganların peşine düşecekler. Eğer, bilinmeyen bir nedenden ötürü, kampımıza ikinci kez saldırmaya kalkarlarsa Bellamy'nin bundan haberi olur. Silahlarla birlikte geri dönüp bizi korumak için adamlarla savaşırlar."

"Çok saçma bir plan," dedi kadın. "Silahların en az birini burada bırakmalan gerek. Ayrıca Bellamy açık ara farkla en iyi avcı. O giderse açlıktan ölürüz. Burada kalmalı."

Bellamy kendini tutmaya zaman bulamadan, "Çok beklersiniz!" diye çıkıştı.

"Sizi temin ederim ki bizimkilerin arasında da usta avcılar vardır," dedi Max, kmarcasına Bellamy'ye bakarak. "Kimsenin açlıktan ölmesine izin vermeyiz."

Dünya'ya kısa bir süre önce gelen Phoenixli bir kadın, "Size neden güvenelim?" diye bağırdı. "Hava Dağı'nda silah saklamışsınız, o silahlar saldırganlan püskürtmek için kullanılabilirdi!"

İnsanlar sesini duyurmak için bağnşırken hararetlenen konuşmanın uğultusu, çatır çatır yanan kamp ateşini çok geçmeden söndürdü.

Derken Rhodes'un sesi yükseldi: "Yeter! Oylama yapacağız. Topluluğumuzun dün geceki saldmda kaçınlan üyelerini kurtarmak için silahlı bir ekip gönderelim diyenler, ellerini kaldırsın."

Bir "Evet" korosu Rhodes'un sesini bastırırken eller havaya kalktı.

"Göndermeyelim diyenler..."

Birkaç el kalktı ama yeterli gelmedi. Bellamy kalbinin beklenti içinde küt küt attığını hissetti. Kız kardeşinin ormanın derinliklerine sürüklendiğini gördüğü andan beri, yapma arzusuyla yanıp tutuştuğu şeyi yapabilirdi artık: Saldırganların peşine düşebilirdi. Kız kardeşini ve Wells'i bulup ne pahasına olursa olsun, intikamını alabilirdi.

"Zaten birkaç gönüllümüz var," diyordu Max. "Göze batmasın diye, ekibin az sayıda kişiden oluşmasına dikkat edeceğiz. Ama bize katılmak isteyen varsa lütfen bir adım öne..."

"Ben gelirim," diye seslendi Clarke. İçi ürperen Bellamy

onun kalabalıktan sıyrılıp öne çıkışını izledi. Dudaklarındaki o inatçı ifadeyi görünce onu kararından caydıramayacağım anladı. "Tıp eğitimi almış birine gerek duyacaksınız."

Hayır, diye geçirdi Bellamy içinden. Kendi canını tehlikeye atmak başka bir şeydi ama Clarke'ın başına bir şey gelebileceğini düşünmeye dayanamazdı. İtiraz etmek için ağzını açtı ama konuşmaya fırsat bulamadan başka biri onun yerine konuştu.

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Clarke'm babası. Revirden buraya koşa koşa geldiğinden, soluk soluğa kalmıştı.

Clarke sabırsızca babasına baktı. Ailesini sağ salim bulması, onca zamandır boş yere tuttuğu yastan kurtulması bir mucizeydi. Ama Clarke, ailesine kavuşunca çektiği acılardan kurtulmuşsa da Bellamy onun hâlâ bir uyum sürecinde olduğunu biliyordu.

Clarke derin bir nefes alıp babasını kalabalıktan biraz uzağa çağırdı. Bellamy de yanlanna gitti, Clarke'ı hem desteklemenin hem de kampta tutmanın bir yolunu bulmak için beynini zorluyordu.

"Sana tekrar kavuşabilmek için annenle ben elimizden gelen her şeyi yaptık," dedi babası.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Clarke usulca.

"Şimdiyse, onca imkânsızlığa karşın, sonunda bir aradayız. Annenin durumu ciddi. Sana ihtiyacı var. Kamptan ayrılıp Tanrı bilir ne tür bir tehlikenin kucağına atılmak için bundan daha kötü bir zaman olamaz herhâlde."

"Ama zamanlamayı biz seçemeyiz, öyle değil mi?" Clarke

babasının ellerini tutup sıkarken Bellamy yaşlı adamın gözlerindeki öfkenin dindiğini gördü. "Eğer seçebilseydik saldırıya hiç uğramazdık. Sizi benden önce buraya göndermezlerdi. Biz birbirimizden hiç ayrılmazdık."

Clarke, Bellamy'ye şöyle bir baktı, belli ki onun desteğini istiyordu. Bellamy, Clarke'ın kampta kalmasını istiyordu ama kızın gelmeye hakkı vardı. Arkadaşlarının ve aile üyelerinin durumunu bilmiyorlardı. Yanlarına bir doktor almaları gerekiyordu. Bellamy, Clarke'a sokulup onu desteklediğini gösterdi.

"Tek başıma gitmeyeceğim ki," dedi Clarke. "Dikkatli ve akıllı davranırız. Ama arkadaşlarımız için elimizden geleni yapmak zorundayız. Hiçbir şey yapmadan oturamam. Wells'i kaçırdılar, baba. Wells'i yüzüstü bırakamam. Ben böyle biri değilim."

Omuzları çöken babası derin bir nefes alarak başını bir kez salladı. "Ama dikkatli davranacağına söz ver."

İşin garibi, Clarke'ı tehlikeye atmak istememesine karşın Bellamy'nin içi rahatlamıştı. Clarke ile birlikte yola çıkacağı için minnet duyuyordu. Ekibe katılacak daha iyi biri bulunamazdı: Clarke zeki ve cesurdu, aynca inanılmaz bir problem çözücüydü. Bir de bencilceydi ama Clarke'tan ayn kalmak Bellamy'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Bu vahşi ve yabancı gezegende kendini evinde hissetmesini sağlayan kişiydi Clarke. "Tamam," dedi Clarke. "Söz."

"Aptalca bir şey yapmayacağına da yemin et. Cesaretle pervasızlık arasında çok büyük bir fark vardır."

Clarke, babasının öğüdünü kendinden çok Bellamy'nin

dinlemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi ona baktı. Bellamy elinde olmadan gülümsedi.

"Evet, katılıyorum," dedi Clarke.

"Bu gece mi gideceksiniz?" diye sordu Clarke'm babası.

Bellamy başıyla onayladı. "Sabaha kadar beklemeyi göze alamayız, izler silinebilir. Bir an önce gitmemiz lazım. Hemen." Ayağını endişeli endişeli yere vurarak açıklığı gözden geçirdi. "Luke neden orada öylece duruyor? Yola koyulmamız gerek." Hafifçe öksürdü. "Luke... Luke! Ne yapıyorsun öyle..." Clarke kederli bir ifadeyle kolunu sıkınca Bellamy sustu.

Üzüntüsünden, Bellamy ile Clarke'ın bakışmasını fark etmeyen David Griffin, uzun uzun iç geçirdi. "Tamam. Yola çıkmadan, annenle vedalaşmayı unutma. Sen de..." gözlerini Bellamy'nin gözlerine dikti, "kızıma iyi bak."

"Söz," dedi Bellamy. "Gerçi Clarke'ın kendi başının çaresine bakabileceğini ikimiz de biliyoruz." Clarke'a şöyle bir baktı. Akşamüstü güneşinde, saçları altın gibi parlıyordu. O altın rengi saçlar; ışıl ışıl, yeşil

gözlerindeki heyecanla birle-şince bir savaş tanrıçası gibi vahşi ve uhrevi bir görünüm kazanıyordu. Clarke'ın babası acı acı gülümsedi. "Biliyorum." Arkasını dönüp giderken sanki birkaç dakika öncesinden daha yaşlı, daha yorgun görünüyordu.

Bellamy parmaklarını Clarke'ın parmaklarına geçirerek elini sıkıca tuttu. Clarke'ın gelmesine seviniyordu. Birlikte daha güçlüydüler. Bu hep böyle olmuştu.

Clarke onun elini sıkıp bıraktı. "Ben gidip annemle vedalaşayım."

Kamp ateşinin çevresindeki grup dağılmaya başlamıştı. Birkaç kişi akşam yemeği için azıcık yiyeceği herkese paylaştırırken Paul topladığı bir ekibi, yanmış battaniye yığınlarını ayıklayıp kurtarılabilecekleri kurtarmakla görevlendirmişti. İnsanlar yine dün geceki gibi dışarıda uyumak zorunda kalacaklardı.

"Tamam," dedi Bellamy. "Ben Luke'u bulup malzemeleri hazırlamaya gidiyorum."

Clarke kalabalığı gözden geçirdi. "Başka kim bizimle geliyor?"

"Luke, elbette. Felix. Eric kaçırıldığından beri çocuk yerinde duramıyor. Sakinleşip odaklanmayı başarabilecek mi, göreceğiz. Birkaç Dünyalı. Bir de Paul gönüllü oldu."

Bellamy, Clarke'm da aynı şeyi yapmasını bekleyerek yüzünü ekşitti ama Clarke başıyla onaylayıp onu şaşırttı. "Çok iyi." Battaniye ayıklayan Paul'e baktı. "İşe yarayacak birine benziyor. İstikrarlı."

Bellamy bu lafına sinir oldu. "İstikrarlı mı?" diye tekrarladı.

Clarke omuzlarını silkerek öylesine söylemiş gibi yapmaya çalıştı ama Clarke yanından ayrılırken Bellamy onun gözlerinde bir şey gördü: endişe. Korku. Ama yalnızca kaçırılanlar için değil.

Hâlâ Bellamy için endişeleniyordu. Hâlâ Bellamy'nin güvenilecek kadar iyileşip iyileşmediğini düşünüyordu. İşin kötü yanı, Bellamy onun haksız olduğundan emin değildi.

8

Glass

Glass ve öteki yedi kız ilk uyandıklarında sesleri kısılana kadar bas bas bağırdılar. Çığlıkları hiçbir işe yaramadı; onları kaçıranlar sessizliklerini korudular, maske gibi yüzlerinde hiçbir duygu belirtisi görünmedi. Yük arabası tüm gece boyunca, sabahın erken saatlerine kadar yoluna devam etti, yalnızca arada sırada mola vermek için durdu. Glass'ın tüm bildiği, sık bir ormanın ortasında, tümsekli bir yoldan gittikleriydi.

Öteki tutsakları pek iyi tanımıyordu. Yanında Octavia ile Lina adında güzel bir Dünyalı kız vardı. Öteki beşi yabancı sayılırdı. Ama şimdi çaresizlikle birbirlerine bağlanmış bir bütündüler.

Bir de neyse ki Luke'un yaşadığını biliyordu. Hatırladığı son şey, Luke'un yüzündeki çaresizlikti. Glass'ı nereye götürürlerse götürsünler, Luke peşinden gelecekti.

Glass yorgunluğunu yenmeye çalıştı, uykuya yenik düşmek

istemiyordu. Onlan kaçıranlar hakkında önemli bir bilgi toplama fırsatını kaçıramazdı. Hangi detayın insanı ölümden kurtaracağı bilinemezdi.

Ama gözlemleri kafasını iyice karıştırmıştı. Toprak "iyi" idi. Yağmacılar arabadan her inişlerinde, yere ayak bastıktan sonra parmak uçlarını öpüp toprağa dokunuyorlardı. Sürekli aynı şeyleri tekrarladıkları, monoton sohbetlerine bakılırsa sıkı çalışmak iyiydi. Kendilerine "Koruyucular" diyorlardı. İnsanları öldürmek iyi kategorisine mi, kötü kategorisine mi giriyordu, Glass orasını bilmiyordu ama Dünya her şeyin en iyisiydi, tapındıkları tanrıydı... Tanrıçaydı. Kimin yaşayacağına kimin yaşamayacağına o karar veriyordu.

Saatler amaçsızca geçti, araba sarsıla sarsıla yoluna devam etti, muhafızlar da sessiz sessiz önlerine baktılar. Lina göz pınarları kuruyana kadar, hıçkıra hıçkıra ağladı. Sonunda Glass'm karşısındaki genç

muhafız öne eğilip yüksekteki pencereden dışarı baktı.

"Göründü," dedi, sonra da ciddi bir suratla kızlara döndü. "Birazdan oradayız, Dünya isterse."

"Dünya isterse," diye tekrarladı ötekiler.

Glass ile Octavia endişeli endişeli bakıştılar.

Araba sola doğru olan virajı sertçe alınca, kızlar düşecek gibi oldular. İçeriyi dolduran ter ve nefes kokusu, hareketle birlikte iyice belirginleşti. Muhafızlar hep birlikte şoförün yüksek koltuğunun önündeki, daracık ön pencereden bakmak için döndüler. Endişeyle karışık bir merak duygusuna yenik düşen Glass, herkesin neye baktığını görmek için boynunu uzattı.

Göz alabildiğine uzanan, fil dişi kaplı bir duvara yaklaşıyorlardı. Duvar uzadıkça uzuyordu.

Genç muhafız kızın baktığını görünce gergin gergin gülümsedi. "Büyük evimize vardık."

"Ya," dedi Glass, ne yanıt vereceğini şaşırarak.

Muhafız, Glass'ın tepkisinden cesaret almış gibiydi. "Yıkım'dan önce, insanoğlu kötü ve vahşiyken, burası yeryüzünün en büyük kalesiydi. İnsanların en güçlüleri burada oturur, güçlerine güç katardı ama Dünya Ana onların gücünü alıp bize verdi." Beyaz üniformasının göğsü gururla kabardı. "Dünya'nın büyüsü bizim içimizdedir. Soren öyle dedi."

"Soren mi?" diye sordu Glass.

Muhafız başını salladı. "Soren Dünya'nın sözcüsüdür."

Liderleri Soren, demek ki, diye düşündü Glass. Bilgi yığınına ekleyecek bir şey daha öğrenmişti.

"Büyük evimiz beşgen biçimindedir," dedi bir diğer muhafız.

"Adına Taş deriz," diye araya girdi genç muhafız. "Taş bizim yeni evimiz ve eğer Dünya isterse büyük işlerimizin temeli burada atılacak."

Büyük, gri duvarın gölgesine yaklaştıklarından, arabaya karanlık çöktü. Derken sarsılarak durdular. Arka kapılar açılınca Glass daha iyi görebilmek için öne doğru süründü ama ayağını yere bastığı anda en yakınındaki muhafız gözlerini bağlayıverdi.

Glass direnmedi. Tamamen düşman topraklanndaydı ve kurtulabilmesinin tek yolu, kurtarma ekibi gelene kadar sağ

kalmasıydı. Ses çıkarmamasının ödülü olarak, dirseğini tutan el, Glass'ı yürütürken ona karşı nazik davrandı. O binaya gidiyoruz, diye düşündü Glass. İçeride onları kim bilir neler bekliyordu. Ama Glass kendini sonuna kadar zorlayacak, neye katlanması gerekiyorsa katlanacaktı.

Eşik gibi bir şeyin üzerinden geçip sert, düz döşemeye adım attıklarında Glass'ın nabız atışları hızlandı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kalenin içindeydi.

Glass'ı önce bir köşeden, sonra bir başka köşeden döndürürlerken, içerisi iyice havasızlaştı. Denediği hâlde, artık yönünü takip edemiyordu. Derken durdular ve etkilenmesini bekliyorlarmış gibi tuhaf bir merasimle Glass'm gözlerini açtılar.

Glass gözlerini kırpıştırarak gölgeli iç mekâna baktı. Mağara gibi penceresiz bir odaydı burası. İki yüz-üç yüz metre aralıklarla dikilmiş, iskeleti andıran metal sütunlar yüksek tavanı taşıyordu. Hepsine de bir fener asılmıştı. Glass'ın gözleri karanlığa alıştı ama görüş açısına neredeyse hiçbir şey girmedi, çünkü içeride neredeyse hiçbir şey yoktu. Eşit aralıklarla yan yana dizilmiş minderler vardı, bazılarının üstünde kızlar oturuyordu. Kızlar, ayakları soğuk zeminde, kıpırdamadan, boş gözlerle yeni gelenlere baktılar.

Gülümsemeye çalışan muhafızın yüzü acıklı bir hâl aldı. "Kızlar yuvası. Rahatınıza bakın."

Yuva mı? dedi içinden Glass irkilerek. Ne tuhaf bir sözcük seçimiydi.

Muhafızlar hafifçe eğilerek tuhaf bir selam verdikten sonra

şaşkına dönmüş sekiz tutsağı arkalarında bırakarak odadan çıktılar, kapıyı da arkalarından kapattılar.

Glass kilit sesini duymaya hazırlandı. Çok geçmeden de hapishanede geçirdiği o korkunç aylarda kâbusu hâline gelen tıkırtıyı duydu. Bu acımasız ironi karşısında sessizce, acı acı güldü. İniş gemisinden kaçmış, kaçak olarak düşe kalka hava kanallarından geçmiş, uzayda yürümüş, Dünya'ya varmaya çalışırken verdiği mücadelede annesini kaybetmişti: Ne uğruna? İşte yine kilit altına alınmış, Luke'tan ayrı düşmüştü. Üstelik şimdi aralarındaki mesafe, gök köprüsünden çok daha fazlaydı.

Kapı kapandıktan sonra, minderlerin üstünde taş kesilmiş gibi oturan kızlar, biraz gevşeyerek, ayak bileklerini döndürüp omuzlarını ovuşturdular. Bu "yuvada" otuza yakın kız vardı, hepsi beyazlar giymişti ve hepsinin saçları sıkıca örülmüştü. Glass'm en yakınındaki kız, tuhaf bir konumda oturmuş, çıplak ayaklarını yere basmıştı. Nedense sert sert Glass'a bakıyordu.

Glass gergin gergin gülümsedi. Kız karşılık vermedi.

"Ayakkabılarını çıkarmalısın," diye çıkıştı kız. "Dünya Ana'ya hizmet ederken, ayaklarımız Dünya'nın toprağına basmalı."

İki karyola ileriden, kıvırcık, siyah saçlı, güzel bir kız bıkkınlıkla iç geçirdi. "Etrafına baksana Bethany. Burası sana Dünya gibi mi görünüyor? Biz içerideyiz."

Glass irkilerek kıza baktı. Kızın aksam ne Dünyalılarmkine benziyordu ne de Koruyucularınkine. Neredeyse şey gibiydi... ama yok, bu imkânsızdı.

Ama aynı şeyi Octavia da fark etmişti. Sesi duyar duymaz başım çevirmişti, şimdi de fal taşı gibi açılmış gözlerle kıza bakıyordu.

Kıvırcık saçlı kız "ayaklar toprağa değecek" kuralını alenen ihlal edercesine, ayaklarını mindere koyup arkasına yaslandı. Şimdi fenerin ışığı yüzüne vuruyordu, Glass kızı tanıdığına emindi.

Glass Octavia'nın koluna yapıştı, birlikte sessizce kızın yanma gittiler. "Sen Koloni'den misin?" diye fısıldadı Glass.

Kız öyle bir hızla ayağa kalktı ki Glass'ı neredeyse yere devirecekti. "Aksanın... Phoenixli misin?"

Afallamış bir hâlde birbirlerine bakakaldılar. Sonunda Glass konuştu. "Bu nasıl olabilir? Adın ne? Buraya nereden geldin?"

"Adım Anna. Rotasından çıkan iniş gemilerinden bi-rindeydim. Neler olduğunu tam bilmiyorum ama gemimiz uzaklarda bir yere çakıldı." Kız yüzünü ekşitince Glass da kendi gemisinin yere çakıldığı o korkunç anı hatırlayarak bir anlığına gözlerini kapattı. "Korkunçtu," diye sürdürdü Anna boğuk bir sesle. "Olay anında on bir kişi öldü, sonraki birkaç gün içinde bir sürü kişi daha öldü. Ne tuhaf. Ömrün boyunca insanlar Dünya'dan cennet diye söz ediyor ama sonra bir bakıyorsun bir kâbus bitmeden öbürü başlıyor. Keşke Koloni'de kalsaydım."

"Gemi ölüyordu," dedi Glass. Gemilerin oksijeni dışarı sızarken gidecek hiçbir yer olmadığını fark eden insanların yüzünü anımsayınca içi ürperdi.

"Biliyorum. Ama en azından ailemle birlikte olurdum. Burası bana göre değil. Bu gezegenden nefret ediyorum," dedi acı acı.

"O kadar da kötü değil," dedi Glass. Sesinde bir özlem duygusu gizliydi. Luke ile birlikte ormanda yaptıkları yürüyüşleri, sabahlan kuşların neşeli cıvıltılanyla Luke'un kollarında uyandığı anları düşünüyordu.

Octavia Anna'ya yaklaştı. "Peki, yere çakıldıktan sonra ne oldu?" diye sordu merakla. Yeni bir Kolonici'yle tanışmanın tuhaflığı, kaçınlmanın verdiği korkuyu bir anlığına gölgede bırakmıştı.

"Korkunçtu. Kimse ne yapacağımız konusunda anlaşamadı. Sizi bulmaya çalıştık elbette ama yanınıza nasıl geleceğimizi bilmiyorduk. Sonunda küçük gruplara ayrıldık ama aptallık etmişiz. Bir arada kalsaydık güvende olurduk. Ama tek tek yakalayınca, bize kolayca..." başıyla kapıyı işaret etti, "... saldırdılar. Direnebildiğim kadar direndim. Adamlardan birinin birkaç dişini bile söktüm."

Octavia kıs kıs gülerek, "Aferin," dedi.

"Ama kaçmama yetmedi," diye sürdürdü Anna. "Beni ve yanımdaki birkaç genç çocuğu kaçırdılar, son birkaç haftadır da buradayız." Söylediklerinin duyulmasından korkuyormuş-çasına odayı dikkatlice gözden geçirdi. "Size ne oldu peki?"

Glass'ın yüreği sıkıştı. Acaba Glasslarm kampındaki erkekleri de kaçırmışlar mıydı? Wells'i kaçırmamış olsunlar, diye dua etti.

Glass, Anna'ya başlarından geçenleri kısaca anlatan Octavia'yı dinledi. Kızın sesindeki canlılık Glass'ı biraz

şaşırtmıştı. Deneyimlediği kadanyla Octavia o güne dek yabancıların yanında hep çekingen davranmıştı. Glass, Octavia'nın çocukluğunu saklanarak, ilk gençliğini de geminin bakım merkezinde geçirdiğini öğrenince, üstüne bir de Dünya'ya indikten sonra yaşadığı travmalan duyunca, ona hak vermişti.

Loş ışıkta, Octavia'yı dinleyen Anna'nın gözleri irileşti. "Kulübeleriniz mi var? Şölen düzenleyecek kadar yiyeceğiniz mi var? Olağanüstü."

"Kulübelerimiz vardı," dedi Octavia acı acı. "Koruyucular çoğunu havaya uçurdu. Bellamy herhâlde kafayı yiyordur." "Bellamy mi?" diye tekrarladı Anna. "Erkek arkadaşın mı?" Glass kafasından mı uyduruyordu, yoksa kızın sesinde bir hayal kmklığı mı gizliydi?

Octavia başını iki yana salladı. "Hayır. Erkek kardeşim." "Kardeşin mi? Koloni'densin ve bir kardeşin var, öyle mi? Çok merak ettim, anlatsana." Arkasına yaslanan Anna, pat pat mindere vurarak, kızları oturmaya davet etti. Octavia hemen Anna'nın yanındaki yere sahip çıktı.

"Bunu neden yapıyorlar?" diye fısıldadı Glass, Anna'nın minderinin öbür ucuna yerleşerek. "Bizden ne istiyorlar?"

Anna yeniden çevresine baktıktan sonra sesini alçalttı. "Bu odadaki tüm kızlara acemi askerler diyorlar. Buradaki herkesi, önceki yerlerinden buraya gelirken yol üstünde kaçırdılar. Koruyuculara göre, buraya Dünya'ya hizmet etmek için getirilmişiz ama aslında onlara hizmet ediyoruz. Yemek pişiriyoruz, temizlik yapıyoruz, çamaşır yıkıyoruz. Ne iş varsa, onu yapıyoruz..." Sesi kesilen Anna, dudağını ısırdı.

"Yani biz yalnızca hizmetçi miyiz?" diye sordu Octavia.

"Hayır," dedi Anna zar zor duyulan bir sesle. "Son birkaç haftadır tek yaptığım şey hizmetçilik ama bence bundan fazlası var."

Odanın sıcaklığına karşın, Glass ürperdi. "Ne?"

"Bilmiyorum. Buraya ilk geldiğimizde, bizi nehirde bir tür arınma ritüeline zorladılar ama henüz Koruyucu olmaya hazır değilmişiz, öyle söylediler. Dünya burada kök salmalarına izin verene kadar resmî olarak Koruyucu rütbesi alamayacakmışız. Burayı yeni evleri yapmak için Dünya'dan bir işaret bekliyorlar anlaşılan, işte o zaman bizim gerçekten inanıp inanmadığımızı anlamak için bir tür final sınavı yapacaklar. Ama o sınavın ne olduğunu bilmiyorum ve bizden başka türlü bir iş için yararlanmalarından korkuyorum."

Midesi bulanarak, gözlerini odada gezdiren Glass, minderlerinin üstünde oturan kızlara baktı; hepsi de bu kaçıkların insafına kalmıştı.

"Benden nasıl yararlanabileceklerini onlara seve seve gösteririm," dedi Octavia. Sesinde tehlikeli bir sertlik vardı. "Sırtlarına saplayacak bir bıçak bulur bulmaz."

"İşte tam benim kafadan bir kız," dedi Anna. "Kırmızı kurdeleli katillere bayılırım."

Octavia elini saçındaki kurdeleye götürdü. "'Elinizi sürmeye kalkarsanız sizi bununla boğarım,' dedim, onlar

da dokunmadılar.”

Anna ağzı kulaklarında Octavia’ya baktı. “Nedense hiç şaşırmadım.”

Uzaktan ayak sesleri duyulunca, Anna’nın yüzü ciddile rengi attı. Eli ayağına dolaşan kız yeniden yere bastı.

an

Glass ile Octavia birbirlerine baktılar, ikisinin de akimdı aynı soru geçiyordu: Neler oluyordu burada böyle?

9

VVells

“Yaralı bir tavşan gibi koşuyorsun, çocuk! Ayağına diken falan mı battı? Tempoya uyum sağla!” Koruyucu’nun ekşi nefesi yüzüne vurunca Wells’in öğüresi geldi. Yaklaşık bir saattir koşuyordu, bedeninin her yanı alev alev yanıyordu.

Kokuşmuş yük arabasında bitmek bilmez bir yolculuk yaptıktan sonra bugün öğleden sonra Taş’a varmışlardı: Duvarları ufalanan, beş kenarlı bir kaleydi burası. Yol yorgunluğunu atmalarına bile izin verilmemişti. Paldır küldür arabadan indirildikten sonra asker adımlarıyla kimyasal madde fıçısına benzeyen bir sıra fıçıya götürülmüşlerdi. Koruyucular hiçbir açıklama yapmadan tutsakları birer birer o tanklara sokmuştu. Bağırmayı ilk kesen Eric’ti, çünkü içeride buz gibi sudan başka bir şeye sokulmadıklarını fark etmişti.

“Yıkanın!” diye bağırmıştı Koruyucular, Wells de neredeyse minnet duyarak yıkanmıştı. En sonunda tamamen

ayıldığını, kendine geldiğini hissetmişti. Derken Koruyucular tutsaklan yaka paça dışarı çıkarmış, dondurucu sonbahar rüzgârında kummalarına göz yumarak dışarıda bırakılan beyaz bir giysi yığınından yeni formalarını almaya götürmüşlerdi. Wells’in yeni formasının yakasında hâlâ “Laurent” yazıyordu. Laurent kimdi acaba: Bir tutuklu muydu? Gerçek bir inanan mıydı? Yoksa burada yeterince zaman geçirince arada bir fark kalmıyor muydu?

Taş, belli ki eskiden kocaman, sağlam duvarlı bir kompleksken, doğaya yenik düşmüştü. Koridorlar sık ağaçlıklarla bitiyor, bir başına duran merdivenler hiçbir yere çıkmıyordu. Kompleksin çeperinde çok kullanılmış bir patika vardı; işte Wells, Eric, Graham ve Dünyalı tutsaklar şimdi burada koşuyordu. Bu bir oyun muydu, ceza mıydı, yoksa bir sınav mı, Wells bilemiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, hareket etmek zorundaydı.

Wells’in yanında koşan sakallı Koruyucu, Wells’in ayakkabılarına tükürükler saçarak, “Dünya’mn üzerinde koşuyorsun,” dedi. “Ayaklarınla Dünya Ana’nm toprağına vuruyorsun. Özür dile!”

“Özür dilerim,” dedi Wells oflaya puflaya. Koruyuculara elinde kısa, küt sopalar vardı, karşılık vermeyen tutsaklara o sopalarla neler yaptıklarını görmüştü.

“Sen uzay süprüntüsü Dünya’yı ölüme terk ettin. Ondan af dile!”

“Lütfen... beni affet...”

“Kendini Dünya’nın hizmetine ada!”

Wells’in bacakları yanıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Konuşmak bir yana, zor hareket ediyordu.

“Kendimi...”

Koruyucu ’nun havaya savrulan yumruğu çenesini bulunca Wells yana savruldu. Ayak bilekleri pes etmek üzereydi, tüm yüzü acının sıcaklığıyla zonkluyordu ama koşmaya devam etti. Koşmaya devam etmek zorundaydı.

Koruyucu Wells ile aynı tempoda koşmayı sürdürdü ama sonunda bakışlarını çevirdi. "Sen Dünya'nın hizmetine girmeye hazır değilsin. Henüz değilsin. Koşmaya devam et."

Solda gözüne çarpan bir hareket, bir anlığına Wells'in dikkatini dağıttı: Yalpalayan Graham'ın çenesini tuttuğunu, yanındaki Koruyucu'nun ise yumruğunu sıkıp gevşettiğini görünce, az önce onların da senaryonun "kendini ada" kısmına geldiklerini tahmin etti.

Graham'ın boynunda bir damar atıyordu, tüm yüzü parça parça kızarıyordu. Wells, Graham'ın sıkılan yumruklarının havaya kalktığını görünce kendi kendine çelme takarak doğruca Graham'ın üstüne düştü ve onu yere devirdi.

Graham bir saniye için Wells'i yumruklayacakmış gibiydi, resmen gözü dönmüştü. Ucu ucuna Graham'a sokulacak vakti bulan Wells, "Böyle olmaz. Önce bir plan yapmalıyız," diye fısıldadı. Derken Koruyucular üstlerine atlayıp ikisini de çekerek kaldırdı.

Bir sonraki dönemeçte, patika geniş, kayalık bir açıklığa çıktı. Kalenin öbür kısımlarına öbek öbek dağılmış ağaçların aksine, burada devasa binanın en sağlam, en büyük kısmına çıkan, geniş asfalt bir yoldan başka bir şey yoktu.

Girişin önünde bir sıra silahlı Koruyucu bekliyordu. Wells kanının çekildiğini hissetti, Graham'a mesaj göndererek korkunç bir hata mı yaptım acaba, diye düşündü. Az önce belki de kendi canıyla kumar oynamıştı.

Yavaşlayıp durduklannda, "Sıraya girin," diye kükredi sakallı Koruyucu.

Wells önündekilerin sırayla bir yere götürüldüğünü görünce, "Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu. Elinden geldiğince kararlı ve sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Yemeğe, " dedi Koruyucu. Sözcüğü, midesini bulandın-yormuş gibi öksürerek söylemişti. Wells neredeyse derin bir oh çekecekti. "Sonra da doğruca buraya geleceksiniz. Bir itirazın mı var?"

Başını iki yana sallayan Wells, muhafızlık eğitiminde öğrendiği gibi selam verdi. Koruyucu arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken duyulmayacak bir sesle bir şeyler mırıldanınca, Wells şansını zorlamaya karar verdi.

"Size nasıl sesleneyim?" diye sordu. Koruyucu Wells'e döndü, yüzünde tehditten başka bir şey yoktu ama Wells gerilemedi. "Bir adınız var mı?"

"Sen benim adımı duyacak konumda değilsin," dedi Koruyucu ve bir anda Wells'in burnunun dibine girdi. "Bana ille de sesleneceksen, Meşe dersin."

"Emredersiniz, efendim," dedi Wells ama gözleri adamın yakasına kaydı. O kadar dip dibeydiler ki Wells adamın yakasına kaba mürekkeple yazılmış adı okuyabiliyordu: O'Malley. Acaba bu Koruyucu'nun adı mıydı, yoksa üniformanın önceki sahibinin mi?

Bir kâse soğuk yulaftan ve ceza gibi ikinci bir koşudan sonra (bu seferkinde gecenin karanlığında hayal meyal seçilen engellerin üzerinden atlamaları gerekmişti), bacaklarını artık kontrol edemeyen Wells, başı önüne düşe düşe, ancak iki yağmacı eşliğinde yürürken kalenin karanlık, uçsuz bucaksız duvarında açılmış bir delikten içeri girdiğini fark etti.

Wells kafasını kaldırıp baktığında akşamın son durağına geldiğini anladı: İçinde sıra sıra kafesler bulunan, uzunca bir odadaydı. Yorgunluktan bitip tükendiğinden kafeslerin hayvanlar için değil, onlar için konduğunu anlayıp dehşete düşmesi birkaç saniye sürdü. Her kafeste ancak küçük, portatif bir yatağın, bir de kâsenin sığabileceği kadar yer vardı. Kâsenin lazımlık niyetine konduğunu anladı. Kamptan kaçırılan Wells dâhil on bir kişi dışında, onlarla birlikte gelmemiş, yaklaşık bir düzine kadar "acemi asker" vardı.

Dehşet Wells'in içine dalga dalga yayıldı. Diğer kafeslerde inleyip homurdanan öbür tutsaklar kimdi? Nereden gelmişlerdi? Max'in köyünü biliyordu, onlardan ayrılan Dünyalı grubu da biliyordu. Ama anlaşılan Koruyucular bu gezegende başka topluluklar da bulmuş, başka yerleri de yağmalamışlardı.Koruyucudan biri "Resmen bizden biri olana kadar burada yatacaksınız," diye bağırırken, Wells'i tutan öbür ikisi onu içeri tıkıp kapıyı sertçe kapattılar. "Dinlenin. Yarın kolay geçmeyecek." Işıklar sönünce ortalığa zifiri karanlık çöktü. Kulaklarını açan Wells, endişeyle alınıp verilen nefes seslerini duydu. Sıranın ilerisinde

biri öksürüyordu. Koruyucuların o tuhaf, o yavan aksam duyulmuyordu.

av

Sessizlikte, Wells arkasında bıraktığı insanları düşündü. Kardeşi Bellamy'yi; Clarke'ı, artık kız arkadaşı değildi ama Clarke hâlâ Wells'in sığınağıydı; baba yerine koyduğu Max'i. Acaba güvendeler mi? diye sordu kendi kendine ama aklına düşünemeyeceği kadar acı, bir sürü olasılık gelince tek bir gerçeğe odaklandı.

O yüzleri yeniden görmek için her şeyi yapacaktı.

Şafak vakti uyanıp sessiz açıklıktan geçerken Molly'nin kendisini beklediğini görmek için, o odun keserken kızın bir kayanın üstüne tüneyip bıcır bıcır konuşmasını dinlemek için her şeyi yapacaktı. Kulübeleri yeniden inşa etmek için Luke'a yardım etmesi gerekiyordu. Sasha'nın mezarına çiçek dikmesi, o çiçeklerin büyüdüğünü görmesi gerekiyordu. Dostlarının sandığı gibi bir lider değildi belki ama daha iyisini yapacaktı. Daha iyi biri olacaktı. Bunca acıya yol açan hatalarını telafi edecekti.

"Wells?" Hepi topu on beş-yirmi santim öteden bir fısıltı geldi. Wells yerinden sıçrayınca, kafesi tangır tungur etti. "Uyumadın mı daha?"

Konuşan Eric'ti. Wells nefesini verdi. Burada ucuz nakliye eşyaları gibi istiflenmenin bir yararı da vardı: İhtiyaç duyduğu insanlar hemen yakınındaydı.

"Uyumadım," diye fısıldadı Wells.

"Ben de," dedi öteki taraftan gelen bir başka ses. Graham'dı bu ama sesinde o her zamanki alaycılıktan eser yoktu. Çocuğun bütün kabadayılığını söküp almışlardı sanki.

Vücudunun üretebildiği kadar adrenalinle Wells'in nabız atışları hızlandı. "Bizi bir araya koyacak kadar aptallarmış demek."

Graham hafifçe burnundan güldü. "Ne fark eder ki?" "Buradan çıkacağız," diye fısıldadı Wells. "Ama ortalığı velveleye vermeyeceğiz, anlaşıldı mı? Adamlara dürbünlü tüfekleri, el bombalan var. Tann bilir, henüz bize göstermedikleri neler vardır ellerinde. Buradan aklımızı kullanarak kurtulabilmenin tek yolu, doğru zamanı beklemekten ve uyum sağlamış gibi gözükmekten geçiyor."

"Neye?" Graham parmaklıktan kavrayınca kafesi çın çın öttü. "'Gezegene tapalım, her şeyi kendimize mal edelim, anlayacaksınız' saçmalığına mı?"

"Evet," dedi Wells. "Kesinlikle. Aralarına katılmamız bizim için bir lütufmuş gibi davranıyorlar. 0 hâlde bırakalım, anladığımızı düşünsünler."

"Çok beklerler," dedi Graham öfkeyle. "Kafesimi açtıklan an buradan gidiyorum. Kaç kişinin kafasını kırmam gerekirse gereksin, umurumda bile değil."

"Deneme şansı bulamadan vurulursun," dedi Eric bıkkınlıkla. "Ben Wells'e katılıyorum. Bir açıklannı bulup evimize dönmek için tek şansımız bu."

"Ne evi?" diye fısıldadı Graham kederle. "Evden geriye ne kaldı ki?"

"Beni yakaladıklarında Felix hâlâ hayattaydı." Erkek arkadaşının adını söylerken, Eric'in sesi kısıldı. "Açıklığın öteki tarafındaydı. Çocukların revire kaçmasına yardım ediyordu. Belki kurtulmuştur. Belki beni bekliyordun"

"Yeryüzüne geldiğimizden beri, hepimiz daha iyi insanlar olduk," dedi Wells. "Sen bile, Graham. O gün seni gördüğümde

derede Keith'e balık tutmayı öğretiyordun. Dünya'ya gelmek, bizi daha cesur kıldı. Daha asil, daha güçlü olduk. Biz bu ruh hastası Koruyucular gibi değiliz. Dünya'nın bizi bağışladığını biliyoruz ama bu işimizin bittiği anlamına gelmiyor. İşte o yüzden buradan çıkmamız gerek. İşte o yüzden bir yolunu bulup eve dönmemiz gerek."

Haşır huşur bir ses duyuldu, Graham oturmaya çalışıyordu herhâlde. İçini çekip uzunca bir süre sustuktan sonra, "Tamam," dedi. "Sen kazandın mini-şansölye. Madem uyum sağlamamız gerektiğini düşünüyorsun, ben de uyum sağlarım. Sonra da bu alçakların hakkından bir güzel geliriz."

"Dünya isterse," dedi Eric, boğuk sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

"Dünya isterse," diye yineledi Wells, kıkır kıkır gülerek.

Wells yamuk yumuk yatağında kıvrıldı. Kalbi korkudan ve yorgunluktan küt küt atıyordu ama sonunda bir nebze olsun umutla dolmuştu.

10

Bellamy

Erzak ve malzemelerle doldurulup, öğleden sonrasının sıcağında tek sıra hâlinde dizilmiş sekiz çanta, sırtlara yüklenip akıbeti belirsiz, uzun bir yol boyunca taşınmayı bekliyordu.

İçindekileri gözden geçiren Bellamy, çantasını boşaltmaya başladı. Kuru meyveler, elmalar, bir kalıp peynir, yarım somun yanmış ekmek, bir de yatak niyetine, dürülmüş yünden bir kumaş... Hepsini düzgünce dizdiği, kampta kalanlara geri vereceği şeylerin arasına koydu. Bellamy'ye gereken tek şey yayı ile bir kılıf dolusu oktu. Bir de yoldaki kaynaklardan doldurmak üzere, küçük bir matara... Yatağa ihtiyacı yoktu. Küçük av bıçağı da yanındaydı, yolda ihtiyaç duydukları her şeyi avlayabilir ve toplayabilirdi. Paul, "Haydi, millet!" diye bağırarak, sinir bozucu, ağır bir tempoda ellerini çırptı. "Çantalar sırta, ayaklar toprağa, bugünün işini yarına bırakma."

Bellamy arkasını dönüp şakaklarını ovuşturdu. Bu sersem

bağıra çağıra konuşup durursa izlerini buldukları saniye, yağ-macılar üzerlerine saldırırdı.

Birkaç çocuk, Bellamy'nin yapımına yardım ettiği derme çatma sundurmadan kafasını uzattı. Küçük bir kız, şaşkın şaşkın kaşlarını çatıp gözlerini ovuşturarak Bellamy'ye baktı. Bellamy el sallayınca kız utana sıkıla karşılık verdi, sonra da olanca hızıyla sundurmadan çıkıp üşümüş, çıplak ayaklanyla seke seke koştu.

Bellamy bir elma alıp kızla paylaşmak istedi ama kız parmağıyla Bellamy'ye yaklaşmasını işaret ediyordu. Bellamy gülümseyerek kıza kulak verdi.

"Octavia'yı bulacak mısın?" diye fısıldadı kız.

"Elbette," diyen Bellamy, kızın gözlerine bakmak için arkasına yaslandı. Göğsüne saplanan acıya rağmen gülümsedi.

Kız yeniden Bellamy'ye doğru eğilip fısıldadı. "Octavia'ya, onu çok sevdiğimizi, çok özlediğimizi söyler misin? Eve dönsün."

"Daha iyisini yaparım," dedi Bellamy. "Octavia'yı buraya getiririm."

Bellamy gözünü kırpmaya vakit bulamadan, küçücük kolların boynuna sımsıkı sarıldığını hissetti. Kız sonra kuş gibi etekleri uçuşa uçuşa Bellamy'nin yanından ayrılıp yeniden çadıra girdi.

İçini çekerek, ayağa kalkan Bellamy, arkasını dönünce Clarke'ı gördü. Sıra sıra dizilmiş çantaların sonunda durmuş, Bellamy'nin yaptığı gibi kamptakilere bırakmak üzere çantasındaki yiyecekleri çıkarıyordu. Üzgün üzgün gülümseyerek

Bellamy'ye gösterdiği parlak mor bir elmayı kenara koydu. Bellamy de ağzı kulaklarında gülümseyerek karşılık verdi. Derken Paul'ün ayaklarını yere vura vura yanlarına geldiğini görünce gülümsemesinin silindiğini hissetti.

"Sizce çantaları tam da şu anda düzenlemek iyi bir fikir mi? Yola çıkmamız gerek."

Bellamy, "Ben tamamım," diyerek ayağa kalktı, Paul'den tamı tamına beş santim uzun olduğunu

vurguladığına memnundu. "Biz yokken, halkımızın açlıktan ölmesini istemiyoruz da."

Paul sesindeki alaycılığı fark etmemişti anlaşılan. "Yiyeceklerinizi burada mı bırakıyorsunuz?"

"Bu kadar şeye ihtiyacımız yok," diye lafa giren Clarke, kendi çantasından çıkardığı malzemeleri gösterdi. "Çantalar ne kadar hafif olursa o kadar hızlı hareket ederiz, sence de öyle değil mi?"

"İyi düşünmüşsün, Griffin," dedi Paul sakinleşerek. Bellamy gözlerini devirdi.

Keşif ekibinin öteki üyeleri açıklığın kenarında bekliyordu. Yirmiyi aşkın gönüllü çıkmıştı ama Max ile Rhodes grubu sekiz ana üyeye indirmişti. Bellamy, Clarke, Luke, Paul ve Felix'in yanı sıra savaşçılık, toplayıcılık ve iz sürme yetenekleriyle tanınan üç Dünyalı vardı. Vale adlı genç bir kadın; yanağında bir yara izi taşıyan, Cooper adlı kısa boylu, sağlam yapılı bir adam; Meclis üyesi erkek kardeşi Kit yağmacılar tarafından kaçırılan, Bellamy'den biraz büyük, Jessa adlı bir kız.

İlk başta, Rhodes da Max de Luke'un aksayan ayağına ilişkin kaygılarını dile getirmişlerdi ama Luke geride kalmayı kabul etmemişti. "Saygısızlık etmek istemem, sayın Meclis üyeleri ama elimizdeki en iyi keskin nişancılardan biri benim," demişti kusursuz bir nezaketle. "Bu tüfeği de Glass'ı kurtarana kadar elimden bırakmayacağım."

Bir de Paul vardı. Kaçırılanların hiçbiriyle yakınlığı bulunmamasına karşın, gemideyken subaylık yaptığı için gönüllü olmayı bir ödev bilmişti. Sanki artık gemide kimin ne yaptığını takan varmış gibi! "Aramızda buranın doğusuna giden tek kişi benim," diye diretmişti Paul, yüksek sesle elbette. "Araziyi biliyorum, zorlukları biliyorum. Bizimkileri oradan buraya getirdim, buradakileri de oraya götürebilirim."

Bellamy fazla şamata koparmadan gitmek istiyordu. Ne kadar sessiz giderlerse o kadar iyiydi. Yükünü sırtına attı, kısacık bir an, aptallığına geldi, Clarke'ınkini de almayı düşündü. Ama gözlerinde çakacak ölke kıvılcımı gözünde canlanınca fikrini değiştirdi. Hem zaten Clarke ondan bin kat sağlamdı. Bellamy, Max'in elini sıkıp başıyla Rhodes'a selam verdikten sonra tam ağaç hattına yönelmişti ki Paul'ün hafifçe öksürdüğünü duydu.

"İşte buradayız. Biz, cesur sekizli tehlikeye yürüyoruz çünkü yapılması gereken budur. Yolun sonunda bizi ne bekliyor, bilmiyoruz ama ben biliyorum ki..." Yumruğunu göğsüne bastınp dişlerini sıktı. "İnanıyorum ki güçlüklerin üstesinden gelip dostlarımızı eve getireceğiz. Gemimiz Dünya'ya indiğinde, herkes endişe ve umutsuzluk içindeyken onlara ne dedim, biliyor musunuz? Dedim ki..."

"Bu etkileyici anekdotun gerisini sonraya saklayalım, Paul," diye araya girdi Bellamy. "Yola çıkma vakti geldi."

Paul başını iki yana salladı. "Ormana öyle kafamıza göre gidemeyiz. Askerî düzende yürümemiz gerek."

"Askerî düzen mi?" diye yineledi Bellamy, tepesi atmaya başlıyordu.

"Muhafız birliklerinde böyle yapılır. Bak benim önerim şu: Bir sorunla karşılaşma ihtimalimize karşı, ben önden gideyim. Diğer herkes arkamda çifter çifter sıraya girsin."

"Geriye tek sayıda kişi kalıyor," dedi Bellamy alaycı bir tavırla. "Çifter çifter eşleşmemiz mümkün değil..."

"Orasını biliyorum," dedi Paul hızlıca. "Arkaya Luke geçer, yanları korur."

"Çok saçma," dedi Bellamy, artık öfkesini gizlemeye çalışmıyordu. Parmaklarıyla saymaya başladı. "Birincisi, Luke'un yanları koruması çok kötü bir fikir." Özür dilercesine yüzünü buruşturarak, Luke'a baktı. "Alınma ahbap ama bacağın henüz iyileşmedi. Aksayan ayağın yüzünden geride kalırsın." Yeniden Paul'e döndü. "İkincisi, bize sen liderlik edemezsin. Ormanda gece gündüz demeden, neredeyse kör bir hattın izini nasıl süreceğini biliyor musun? Ne arayacağını biliyor musun? Çimenlerin insan ayağı altında nasıl, toynak altında nasıl ezildiğini biliyor musun? Peki ya ters dönen taşlarda çamurun nasıl göründüğünü? Bunlar hakkında bir fikrin var mı?"

Paul dişlerini sıkıp sustu.

Bellamy başını salladı. "İlle de benim liderlik etmem gerekmez." Cooper'ı, Vale'i ve Jessa'yı işaret etti.

"Onların

avcılık tecrübesi benimkinden de fazla. Ama sana söyleyeyim, önden senin gitmenin hiçbir anlamı yok. Bizi dönüp dolaşıp aynı yere getirirsin."

"Aynı yere mi?" Paul'ün sesi eski neşesini kaybetmişti. "Hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama ben gemide kıdemli subaydım. Yani sanırım biraz saygıyı hak ediyorum, hele de..."

Clarke Paul'ün lafını kesti. "Bakın, şöyle yapacağız: Bellamy önden gidip güzergâhımızı belirleyerek patikayı izlememizi kolaylaştıracak. Böylece, sen de sıranın önünde kalarak bizi koruyabilirsin, Paul. Hazır bize yol göstermek gibi bir derdin yokken, araziyi de iyi bildiğine göre, nerede durup dinleneceğimize, nerede kamp kuracağımıza karar verir, olası tehlikeleri kollarsın. Luke da tüfeğiyle senin yanında saf tutup bizleri korur." Clarke susup grubu gözden geçirerek insanlara bir şey söyleme fırsatı tanıdı. Ama kimse bir şey demeyince devam etti. "Ben seve seve arka tarafı kollarım. Böylece, birine tıbbi müdahale gerekirse geri dönmek zorunda kalmam."

"Söylediklerin mantıklı," diyerek gülümsedi Paul. Gülerken ağzı kulaklarına varınca Bellamy'nin içi kalktı. "Teklifini destekliyorum."

"Oylamaya sunulmadı," dedi Felix.

Bellamy çoktan arkasını dönüp ilerlemeye başlamıştı. Zaten konuşarak yeterince zaman kaybetmişlerdi. Artık gitme zamanıydı. Bu gece dolunay vardı, ışıktan bolca faydalanacaklardı ama uzaktaki bulutlar tepelerinde toplanırsa hapı yutarlardı.

Bellamy, dört bir yanını ormanın sessizliği sarana kadar yürüdü. Işığın yumuşaklığına alışan gözleri, çaprazlamasına duran dallara, ötedeki yaprak yığınında bırakılmış, belli belirsiz tekerlek izlerine takıldı.

İşte başlıyoruz, dedi içinden ve kalbi çarpa çarpa izi takip etti. Şu işi bitirelim. Dostlarımızı eve getirelim.

11

Clarke

Başlangıçta, askeri düzende yürümek kadar aptalca gelmişse de Clarke en arkada yürümeyi dert etmiyordu. Böyle-ce yeni araziyi doya doya seyrediyordu: Orman, hayatında görmediği bitkilerle dolu; geniş, yeşil çayırlara açılıyordu; derken iz peşinde yeniden küçük, seyrek ağaçlı koruluklara girip çıkıyorlardı. Grubu arkadan takip etmek, bazı gerçekleri kafasından uzaklaştırıp yalnızca şu ana odaklanmasına yardım ediyordu: Bir ayağını ötekinin önüne atmaya, durmadan ilerlemeye, umutsuz koşulların ortasında bir umut beslemeye de.

"Önleyemediğin, yıkıcı, vahşi saldırı" demektense "koşullar" demek kulağa daha hoş geliyordu.

Kurtarma ekibinin Dünyalı üyeleri sırayla arkaya geçerek Clarke' a eşlik ediyorlardı. Şimdi yanında uzun boylu, ince yapılı Jessa vardı. Kız ötekilerden daha sessizdi. Clarke sessizliği dert

QQ

etmezdi ama kendinden yaşça büyük kızın, yüzünden okunan bir endişeyle gözlerini ufka diktiğini fark etmişti.

Clarke, "Kardeşin kaç yaşında?" diye sordu nazikçe.

Jessa hafifçe öksürdü. "Benden birkaç yaş büyük. Kit kendi başının çaresine bakabilir," dedi. Yanıtı öyle beklenmedik, öyle sertti ki Clarke'tan çok kendi kendine konuştuğu belliydi. "Belki kurtarılmaya bile ihtiyacı yoktur. Ama kardeşimden başka kimsem yok ve kardeşim hiç var olmamış gibi hayatıma onsuz devam etme seçeneğim yok. İnsan sevdiklerine yardım eder. Herkes böyle yapar."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Clarke. Aklı Bellamy'ye gitmişti. Birkaç saat önce kamptan ayrıldıklarından beri, en önde iz süre süre iyice uzaklaştığı için onu göremiyordu. Clarke, neyin Bellamy'yi böyle çılgınlar gibi en önden yollara düşürdüğünü biliyordu. Yalnızca yağmacıların izini sürmek değildi derdi, ailesiydi. Yaşamı boyunca Octavia'yı korumuştu, Wells ile ise yeni yeni kardeşlik bağı kurmaya başlamıştı. Kardeşlerine kavuşmak için böyle yanıp tutuşmasına şaşmamak gerekirdi.

Clarke insanın içini yakıp kavuran, o kaybettiklerini bulma arzusunu iyi bilirdi. Aynı şeyi, hiçbir olanak yokken bile annesi ve babası için hissetmiş, sonunda da tüm imkânsızlıklara karşın ailesine kavuşmuştu.

Annesiyle babasını düşününce içini bir utanç kapladı, dişlerini sıktı.

Saatler geçtikten sonra, annesinin yanında kalmasına izin vermişlerdi. Doktor Lahiri'nin enfeksiyonu geçiyordu anlaşı-

lan, zaten kurşun da hiçbir organı parçalamamıştı ama önünde hâlâ zorlu bir nekahet dönemi vardı. Clarke, yanı başında oturup ellerini tuttuğu annesiyle fısır fısır konuşurken gitme kararından neredeyse vazgeçecekti. Ama annesi, "Seninle gurur duyuyorum. Böyle biri hâline geldiğin için gurur duyuyorum," diye fısıldamıştı. Clarke annesinin, diğerleriyle yola çıkma cesaretinden söz ettiğini biliyordu ama yine de evden uzaklaşırken attığı her adımda, kalbinin ikiye bölündüğünü hissediyordu.

Bana hiçbir şey olmayacak, diye söz verdi kendi kendine. Söz verdiğim gibi sağ salim aileme döneceğim.

Orman seyrekleşirken, bastıkları toprak sarplaştı. Batmaya başlayan güneş, karşısındaki her şeyi altın suyuyla yıkıyordu.

"Bu da nesi?" Paul, bir ağaç dalından sarkan kalın sarmaşıktan kaçınmak için yere eğildi. Sarmaşık, parlak san yap-raklannı ortalığa saçarak havada dimdik durdu. Clarke önceki araştırmalanndan, yapraklann yapış yapış bir şey salgıladığını biliyordu. Sabaha kadar, sarmaşığın özünü emmek isteyen böcekler yaprakların üstünü kaplayacaktı.

"İyi misin?" diye seslendi Clarke.

"Evet," diyen Paul, Clarke yetişsin diye durdu. Şaşkın bir hâlde sağa sola döndü. "O da neydi öyle?"

"Ben ona etobur gece sarmaşığı diyorum ama gerçek adı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir adı var mı, onu da bilmiyorum. Sanırım sonradan mutasyona uğramış."

"İnanılmaz," dedi Paul ve iyice görmek için omzunun üzerinden baktı. Önceki kabadayılığı yerini, şaşkınlıkla

karışık bir hayranlığa bırakmıştı. Clarke dışında, bitkilere merak duyan çok kişi yoktu.

"Nesi inanılmaz?" diye sordu kız.

Paul başını iki yana salladı. "Dünya'daki hiçbir şey bize söyledikleri gibi çıkmadı. Derslerde gördüğümüz çiçekler zehirli. Geyikler iki kafalı. Sarmaşıklar etobur olmuş. İlk bakışta hepsi korkunç ucubelere benziyor ama aslında hepsinin bir mantığı var, anlıyor musun? Bütün bu türler, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Aslında onlar da savaşçı. Bu hoşuma gitti."

Clarke gülümseyerek kendini şaşırttı. "Sen kendini savaşçı mı sayıyorsun? Bir savaşçıya göre biraz fazla neşelisin."

Paul de gülümsedi. Özlem yüklü, neredeyse acıklı bir gülümsemeydi bu. "Bazen neşeli olmak da bir savaş yöntemidir. İnsan benim gördüklerimi görünce..." Başını iki yana salladı. "Neyse, çocukluğum pek kolay geçmedi diyelim." Clarke ona bakakaldı; acaba Paul ile Bellamy'nin, insanın akima gelmeyecek kadar çok ortak noktası mı vardı? İkisi de zorlu çocukluklar geçirmiş ama farklı başa çıkma yöntemleri seçmişlerdi: Kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğine inanan Bellamy, mesafeli, isyankâr birine dönüşürken Paul, başkalanna güven veren, sıcakkanlı, dışa dönük biri olmuştu.

Paul omuzlannı silkti. "Aman, zaten kiminki kolay geçti, değil mi? Sanırım sizler için de hayat her zaman

güllük gülistanlık değildi, yoksa hapishaneyi boylamazdınız."

Clarke, Lily'yi ve kurtarmayı başaramadığı öteki çocukları düşünerek sarardı. "Karışık meseleler."

Paul ona gülümsedi; her zamanki pişmiş kelle gibi sırıtışına hiç benzemeyen, içten, nazik bir gülümseme vardı yüzünde. "Pek sanmam," dedi alçak sesle. "Sen yalnızca doğru şeyi yapmaya çalışmışsındır eminim."

Hava kararana kadar yürüdüler, gece çöktüğünde hâlâ yürüyorlardı. Bellamy haklıydı. Geceleyin mümkün olduğunca çok yol katetmeleri akıllıca bir hareketti, karanlıkta kolay kolay fark edilmezlerdi. Yorulduklarında da kısa aralıklarla dinlenirlerdi. Bellamy düşmanın izini sürmede hiçbir güçlük yaşamıyordu belli ki. Arada sırada gruba dönüp Clarke'ın gece bir yana, güpegündüz bile fark edemeyeceği bir araba izi gösteriyordu. Yürüdükleri mesafe arttıkça Bellamy'nin enerjisi de artıyordu sanki. Kardeşimi kaçıran adamları bulacağım diye, resmen yerinde duramıyordu.

Ama diğer herkes yorulduğundan Bellamy sonunda biraz dinlenmeyi kabul etti. Dinlenebilecekleri iyi bir yer bulmak için hızlı adımlarla önden gitti. Diğerleri de yarım saat sonra bir tepenin eteğinde, yanında küçük bir dere akan vadide Bellamy'ye yetiştiler.

Akşam serinliğine karşın, dumanı dikkat çekmesin diye ateş yakmamaya karar verdiler. Battaniye getirenler, battaniyelerini yere serdiler. Clarke, Cooper ile Vale'in kendilerini kuru yaprak yığınlarının altına gömmelerini hayranlıkla izledi.

"Sen de denemek ister misin?" dedi alçak perdeden bir ses. Clarke dönünce ağzı kulaklarında gülen Bellamy'yi gördü.

Onun gülümsediğini görmek Clarke'ın içini ısıttı, bir yük gibi sırtına binen endişeleri aktı gitti. "Gerek yok.

Tanıdığım bazı asil enayilerin aksine, ben battaniyemi yanımda getirdim."

Bellamy kollarını kavuşturup abartılı bir şekilde titredi. "Ne dersin, doktor?" diye sordu, kafasını geriye atıp gökyüzüne bakarak. "Soğuğa maruz kalıp donma riskim var mı?"

"Endişelenme. Bir uzvun donarsa eminim ki pek güçlük çekmeden kesebilirim. Yanında getirdiğin bıçak bayağı keskindi, değil mi?"

"Donmayı önleyici ilaçlar vardır, herhâlde."

"Var," dedi Clarke, ona dirsek atarak. "Mesela yanında battaniye getirmek."

"Getirdim."

"Ne diyorsun? Battaniyeyi çantadan çıkardığını gördüm."

Gülümseyen Bellamy başka tek söz etmeden Clarke'ı kucaklayıp diğerlerinden biraz uzağa götürdü, ardından da onunla birlikte kocaman bir kuru yaprak yığınının üzerine atladı.

"Bırak beni!" dedi Clarke gülerek. Ardından doğrulup oturmaya çalıştı.

"Ne oynak battaniye bu yahu," diyen Bellamy, kollarını arkadan Clarke'ın beline dolayarak onu kendine çekti.

Clarke'ın üstüne yorgunluk çöktü, kolları ve bacakları ağırlaştı. Gevşeyerek kendini Bellamy'ye bıraktı, başını göğsüne yasladı. "Doktor tavsiyesi diye buna denir," dedi Bellamy alçak sesle, elini saçlarında gezdirerek.

"Tıbbı bana bırak, Blake," dedi Clarke uykulu bir sesle. Derin bir nefes alıp da hayattaki en sevdiği koku burnuna dolunca gülümsedi: kamp ateşinin dumanı, ıslak toprak ve

çam ağacı kokusu... İçinde biraz da tuz vardı: Bellamy'nin kokusu.

Bellamy başının tepesini öptü. "Biraz dinlen."

Clarke, Bellamy'ye iyice sokuldu. "Sen de." Ama Clarke, Bellamy'nin kendisiyle birlikte uykuya dalarken nefes alış verişlerinin düzene girdiğini, kollarının gevşediğini hissedeceği yerde, onun tamamen uyanık olduğunu, kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu.

Başını kaldırdı. Bellamy'nin gözleri açık, çenesi gergindi. "Her şey yoluna girecek. Onları bulup eve götüreceğiz." "Uyumana bak, Clarke."

"Senin de uyuman gerek. Dinlenmelisin."

"Uyuyamam" derken sesinde gizli bir gerginlik vardı. "Bellamy..." Parmaklarını yanağında gezdirdi. "Uyumaya çalışmalısın..."

Bellamy kafasını çevirince elini aşağı indiren Clarke doğrulup oturdu. "Ben de endişeleniyorum, biliyorsun. Wells benim en iyi arkadaşım. Octavia ile Eric'i de çok seviyorum, ayrıca..." Bellamy, sözlerinden fiziksel bir acı duyuyormuşçasına, yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. "Sus artık, tamam mı? Sen anlayamazsın. Senin kardeşin yok; nasıl bir histir, bilemezsin. Bense iki kardeşimi birden kaybettim." Yeniden açılan gözlerinde, az önceki şefkatten eser yoktu. Şimdi öyle bir öfkeyle bakıyordu ki Clarke geri çekilmek istedi. "Ama hesabını verecekler. O alçak dazlaklarla işim bittiğinde, geriye bir teki bile kalmayacak."

Clarke ürkmüş bir hâlde ona baktı. "Bellamy, savaş çıkarmayı planlamıyoruz. Gizlice kamplarına girip bizimkileri alıp çıkacağız. Hatta belki adamlarla pazarlığa otururuz. Barışçıl bir çözüm bulunabilir."

"Barışçıl bir çözüm mü?" dedi Bellamy tükürür gibi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Topu topu iki tane silahımız var, karşımızdaki adamların gücü hakkında da en ufak bir fikrimiz yok. Sırf sen binlerini vurma havasındasın diye, kurtarma görevini bir intihar harekâtına dönüştürenleyiz."

Bellamy öyle bir ayağa fırladı ki Clarke neredeyse sırtüstü yere çakılacaktı. "Bana hâlâ güvenmiyorsun, değil mi? Beni doğru dürüst bir plan yapacak zekâdan yoksun, fevri aptalın teki sanıyorsun."

Clarke içini çekti. "Hayır, elbette öyle sanmıyorum. Yalnızca diyorum ki başka bir olasılık..."

"Bana asla güvenmeyeceksin, değil mi? Senin gözünde hep her şeyi berbat eden o Waldenlı çocuk suçlu olarak kalacağım." Gözlerini ilk kez görüyormuş gibi Clarke'a dikti.

"Hiç de değil!" Clarke hemencecik elini koluna koymaya çalıştı ama Bellamy kolunu çekti.

"Yat, uyu," dedi Bellamy ters ters. "Birkaç saat içinde yeniden yola çıkacağız."

"Bellamy, dur..."

Ama Bellamy çoktan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

12

Glass

Glass, kamptan kaçırılan öteki yedi kızla birlikte, uzun bir sıraya girmişti. Kızlar yeni dağıtılmış beyaz giysilerin içinde, Luke'un kulübelerinin çevresine çektiği çitin parmaklıklarına benziyorlardı.

Yatakhaneden alınıp dolambaçlı koridorlardan geçirildikten sonra, geniş, boş bir salona getirilmişlerdi. Tavanın önemli bir kısmının ve duvarların yerinde yeller estiğinden, sabah güneşi salonun zeminine vuruyordu. Betondaki çatlaklardan çıkan birkaç çiçekli ağaç, havayı hafif, tatlı bir kokuyla dolduruyordu. Farklı koşullar altında burayı güzel, hiç değilse etkileyici bulurdu ama Taş'ta geçirdiği her an, Glass'm içindeki korkuyu arttırıyordu. Burada neler döndüğünden emin değildi ama her şey son derece yanlış geliyordu.

"Bize ne yapacaklar?" diye fısıldadı Octavia.

"Bilmiyorum," diyen Glass, sinirli sinirli etrafına bakındı.

Gri bir tunik giymiş, yirmili yaşlarının sonlarında sarışın bir kadın, sıranın önünde bir ileri bir geri yürüyerek kızları inceliyordu. Kadının kaşı bir milim kalkınca veya yüzü azıcık asılınca Glass'ın endişesi artıyordu. Neye göre değerlendirildiklerini bilmiyordu. Daha da kötüsü, değerlendirmeyi geçmek mi daha iyiydi yoksa geçememek mi, onu da bilmiyordu.

Yanına gelen grili kadın, Glass'ı şöyle bir süzdükten sonra, gözlerini kırpmadan doğruca gözlerinin içine baktı. Glass aynı şekilde karşılık vermek dışında, ne yapacağını bilemedi. Ama böyle bakışmak, insanın özel hayatına zorla giriliyormuş hissi verdiğinden, Glass kadının gözlerine ancak bir saniye baktıktan sonra, bakışlarını kaçırdı.

Kadın çoktan Octavia'ya geçtiğinden Glass kadının tepkisini ölçme şansı bulamadı, yalnızca değerlendirmesinin pek iyi geçmediğine dair bir his vardı içinde. Ama üzülmeli mi, yoksa sevinmeli miydi? Böyle insanları etkilemenin ne anlamı vardı ki?

Hayatta kalmak, yanıtını verdi. Sanki kendini otomatik pilota almış gibi buradan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermişti de başka hiçbir şey hissetmiyordu. Yalnızca kampa dönmek istiyordu. Luke'a kavuşmak istiyordu. Kızlar sırası ilerlemeye başlayınca Glass, Octavia'nın uyaran bakışlarını görene kadar, yürümesi gerektiğini fark etmedi.

"Arınmanızdan önce Taş'ta bir tura çıkacağız," diye seslendi sarışın kadın. "Soren, artık bizimle kalacağınıza göre yeni evinizi tanımanızı istiyor."

"Onlarla kalmak mı?" diye fısıldadı Glass'ın arkasındaki Lina. "Sanki misafirmişiz gibi konuşuyor."

Glass başıyla onayladı ama kadının öfkesini çekmek istemediğinden hiçbir şey söylemedi, kadın zaten kuşkulu kuşkulu onları izliyordu.

Bir koridordan döndüklerinde kadın sıranın en önünden seslendi: "Burası çamaşırhane ile bulaşıkhane."

Bombalanmış, penceresiz bir yerden geçerlerken, beyaz giysili, kırmızı suratlı birkaç kadının bir tarafta çanak çömlekleri, bir tarafta da giysileri, dev gibi dumanı tüten kazanlarda yıkadığı Glass'ın gözüne çarptı. Tam da yapmaya can attığı bir işti.

Kadın durup elini havaya kaldırdı ve başıyla odayı işaret etti. "Yarın, sırayla evimizin işlerini yapmaya başlayacaksınız, hepinize yatkınlığınıza göre bir görev verilecek."

Glass'ın yanındaki Octavia dudak büktü. "Yatkınlıkmış, ne demezsin! Bakalım, bizde tanrı vergisi bir iğrenç çamaşırlar yıkama yeteneği veya doğuştan gelen bulaşık yıkama becerisi var mıymış."

Grili kadın ters ters bakınca Octavia sustu.

Sıra yeniden ilerledi, çok geçmeden dışarı çıktılar. Glass, uzakta kafası tıraşlı bir grup Koruyucu'nun, pestili çıkmış birkaç kişinin yanı sıra koştuğunu gördü. Koruyucuların bağırışından, o kişilerin de tutsak olduğunu çıkardı. Acaba tutsakların arasında başka arkadaşları da var mıydı? Kafasında bin tane tilki dolaşırken güneş ışığı yüzünden gözlerini kıstı.

Glass öncekinden de atik bir şekilde, Taş hakkında toplayabildiği kadar detay toplamaya çalıştı. Dışarıdan tek bir yapı gibi görünen şey, aslında bal peteği motifinde inşa edilmiş bir yapılar bütünüydü. Koloni'deki yerleşim planına benzemiyor değildi. Önünden geçtikleri bazı yapılar nispeten sağlamken, bazılarının geriye yalnızca iskeletleri kalmıştı; moloz yığınlarının dört bir yanında çıplak, çelik kirişler vardı.

Beyazlı Koruyucular her yerdeydi ama işin garibi, görünürde pek bir şey yapmıyorlardı. Glass, Kolonicilerin kampına geldiğinden beri, her gün bir telaştır gidiyordu; bahçelerden yabani otlar ayıklanıyor, odun toplanıyor, çocukların peşinden koşturuluyor veya yeni binalar yapılıyordu. Peki, buradakiler tüm gün ne yapıyorlardı?

Kadının "Taş'ın Kalbi" dediği, binanın merkezinden geçerlerken, Glass hiç değilse birkaç gerçek yaşam belirtisi gördü. Burası bir zamanlar bir avluysa da şimdi ağaçlarla dolu ufacık bir ormandı. Ağaçların bazısı meyve ağacıydı. Olgunlaşan elmalarla armutların kokusunu içine çeken Glass, kadının monoton bir sesle dinî törenler ve Dünya'ya adanan sunular hakkında anlattığı bir şeyi yarım yamalak dinledi. Grup yeniden

ilerlemeye başladığında Glass gökyüzünü örten, bu huzur verici yeşillikten ayrılmaya henüz hazır değildi.

Sarışın kadın hürmetkâr bir edayla, "Şimdi sizi liderimizle tanıştıracağım, siz de cömertliğimizi göreceksiniz," diyerek, grubu geldiği yoldan geri götürdü. "Soren ruhani bir yürüyüşten yeni döndü ve hepinizle tanışmaya can atıyor." Glass ile Lina endişeyle bakıştılar. Tanıştırma sözcüğü, uyuşturulup

kaçırılan kızlarla ilgili bir durumda kullanıldığında, biraz tuhaf kaçıyordu. Üstelik söz konusu kişi, Koruyucuların şiddet eylemlerini onaylayan, emirler veren, yetkili kişiydi.

Bina öyle büyük, öyle engin, öyle aydınlık bir manzaraya açıldı ki tökezleyen Glass neredeyse düşüyordu. Kocaman, dikdörtgen biçimli tarla, göz alabildiğine saksıyla doluydu. Tarlanın ötesinde de öğlen güneşinde ışıl ışıl parlayan bir nehir yatağı vardı. Gözleri alışınca Glass başka detayların da farkına vardı: ufuktaki yıkılmış bina kalıntıları, tarladaki mahsuller. .. Beyazlar içindeki bir kadın, saçlarını bir omzundan sarkıtmış, gözlerini de dikkatlice kısmış, tek başına mahsulleri topluyordu.

Gözüne tuhaf bir şey takılan Glass iyice görebilmek için birkaç adım yaklaştı. Saksılardan birinin altında tekerlek vardı. Karşısındaki saksı patatesle ve diğer kök sebzelerle doluydu. Sarışın kadın Dünya'nın cömertliği hakkında bir konuşma yapmaya başlayınca Glass iki gerçeğin farkına vardı: Patates bir saksıda üst üste değil, toprağın altında yetişirdi ve buradaki bütün saksıların tekerleği vardı.

Bunlar saksı falan değildi, el arabasıydı. Burası da çiftlik değil, yağmaladıkları yiyeceklerin ayıklandığı bir yerdi yalnızca.

Hasat Bayramı'na hazırlanmak için herkesin nasıl da canla başla çalıştığını düşününce Glass'ın içini kaplayan öfke, korkusunu bir kenara itti. Tarlada çalışarak geçirilen haftalar, avda geçirilen saatler, meyveleri toplayıp kurutmak için harcanan günler...

"Siz hırsızdan başka bir şey değilsiniz." Glass kendini tutmaya fırsat bulamadan, sözcükler ağzından dökülmüştü. Yanındaki Lina nefesini içine çekerek başını iki yana salladı ama iş işten geçmişti.

Konuşmasını yarıda bırakan kadın, gözlerini kısarak Glass'a bakınca herkes bakmak için ona döndü. "Koruyucular hakkında ne cüretle böyle konuşursun." Kadın elini kaldırıp uzun adımlarla yanına yaklaşınca Glass geriledi.

Derken tarladaki siyah saçlı kadın yerinden doğrulup kirli ellerini beyaz tuniğine silince, sarışın kadın olduğu yerde kaldı.

"Barış, kardeşim," dedi siyah saçlı kadın. "Kızın söyleyeceklerini duymak isterim." Kenarları kırışmış gözleri, merakla parlıyordu. Kadın Glass'a gülümsediğinde ifadesinde sıcaklıktan başka bir şey yoktu.

"Lütfen, söyle bana," dedi kadın. "Neden hırsız oluyormuşuz?"

Glass'ın kafasında çalan alarm zili, kadının nazik tavrına karşın, dikkatli davranması gerektiğini söylüyordu. Ama sonra yaka paça götürüldüğünü gören Luke'un yüzündeki acıyı düşündü. Patlamadan sonra açıklığı dolduran acılı haykırışlar, korku dolu çığlıklar aklına geldi.

"Cömertlik dediğiniz şey, Dünya'nın size bir armağanı değil. Ailelerini, çocuklarını beslemek için canla başla çalışan insanlardan çaldığınız yiyecekler bunlar. Sizin de bir tarlanız var," dedi Glass eliyle göstererek. "Neden bir şey yetiştirmiyorsunuz? Yetiştirmeyi mi bilmiyorsunuz?"

Kadın büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Aslında biliyoruz. Ama Dünya henüz izin vermedi. Uygarlığımızın kök salacağı yeri bulana kadar, kendi bencilce ihtiyaçlarımız için toprağı bozmak istemiyoruz. Dünya bize bir işaret göndermeli. İşte o zaman, ancak o zaman toplayıcılığı bırakıp tarıma başlarız."

"Daha ne kadar büyük bir işaret bekliyorsunuz?" diye sordu Glass, tehlikeli bir çizgide yürüyormuş gibi hissediyordu. "Kocaman bir kaleniz var. Tohum ekmek için harika bir yer. Meyve ağaçlarınız bile var, binanın merkezinde yetişiyorlar. Kalp diyordunuz değil mi? Orayı kolaylıkla bir meyve bahçesine çevirebilirsiniz. O zaman masum insanlara saldırıp yiyeceklerini çalmanıza gerek kalmaz."

Siyah saçlı kadın, Glass'ın ellerini tutmak için uzandı. Glass şaşkına dönmüştü, kadına karşı koymadı. Kadın da kızın ellerini nasırlı avuçlarının arasına alıp sıktı.

"Tutkunu takdir ediyorum," dedi kadın Glass'ın gözlerinin içine bakarak. Ellerini bırakıp geri çekilirken, grili kadına başıyla bir işaret vererek Glass'ı gösterince Glass'm yüreği sıkıştı. Kadın sonra gruba döndü. "Selamlar, yeni dostlarım. Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum. Benim adım Soren."

Güneşin önünden geçen bir bulut, manzaraya yeni bir görünüm katarken Glass'ın zihni, çevresindeki her şeye yeni bir anlam vermeye çalışıyordu. Demek ki liderleri Soren bu kadındı.

"Beni burada pek çok adla anarlar," diye sürdürdü konuşmasını. Bir yandan da yol yol grileşmiş saçlarını toplayıp

ensesinde topuz yaptı. "Kimi bana Yüce Koruyucu der, kimi Koruyucu Ana ya da kısaca Ana demeyi yeğler. Gerçi çoğu kişi Soren der, o da olur. Soren benim gerçek adımdır." Kadın güldü, onca tuhaf ritüelden ve monoton seslerden sonra, insanın içini rahatlatan, normal bir sesti bu. "Unvan meraklısı değilimdir. Amacımı anlayın, bana yeter. Amacımın iki boyutu var: burayı ev olarak kabul etmenize yardım etmek ve tüm ruhumla Dünya'ya hizmet etmek."

Soren uzunca bir süreliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında bakışları öncekinden de parlak, öncekinden de hu-ş zurluydu.

"İşimizi yaparken birbirimizi tanımak için zamanımız olacak," dedi ve sıradaki kızları birer birer, gülümseyerek selamladı. "Ama bugün analar hakkında biraz düşünmenizi istiyorum. Ben kendimi buradaki herkesin anası sayıyorum." Lina'nın önünde durup kızın parlak saçlarını düzeltti. "Sizin de."

Lina, Glass'ı şaşırtarak kızarıp bozardı, bakışlarını da ayaklarına indirdi.

"Analar bilgedir," diye devam etti Soren. "Başkalarıyla ilgilenirler ve verdikleri bu armağan karşısında, onlar da ödüllendirilirler: Toprakla, havayla ve önsezileriyle özel ve önemli bir ilişki içindedirler." Parmaklarını kenetleyerek diğerlerine bakmak için döndü. "Analar güçlüdürler de. Çocuklarının kaprislerine boyun eğmezler. Çocuklarını eğitirler. Çocuklarını biçimlendirerek ellerinden geldiğince iyi insanlar olmalarını sağlarlar."

Soren, Glass ile göze göze geldi ama Glass bu kez gözlerini kaçırmadı. Soren'in sıcaklığı ile Koruyucuların şiddeti arasındaki tutarsızlığı kafası almıyordu. Adamların kampa saldırdığını görmüştü. Luke'u öldürmelerine ramak kaldığını görmüştü. Ama şimdi orada durmuş, Soren'in sakin sözlerini dinlerken öfkesinin uçup gitmeye başladığını hissediyordu."Sizden istediğim, buradaki küçük mıntıkamızı tanırken, başarmayı umduğumuz şeyleri öğrenirken, şu sonuca varmanızdır: Kadınlar halkımıza analık etmelidir." Soren kocaman gülümsedi. "Özellikle de erkeklere. Erkekler aslında çocuktur! Tüm insanlar çocuktur. Masumdurlar ama o masumiyetlerindeki pervasızlık tehlikelere yol açabilir. Onlar alıcıdır. Onlara yol göstermemiz gerekir. Anaların en büyüğü, Dünya Ana'ya yapılanlar yürekler acısıdır. Yıkımdan önce bile yeryüzü şımarık çocuklarla dolup taşmıştı. O çocuklar oyuncaklarıyla havayı ve suları zehirlediler, kendi ihtiyaçlan doğrultusunda yeryüzünü kesip biçtiler, mahsullerini topladılar, her yanına binalar diktiler. Tanrılar vardı, dinler vardı ama bencillik her şeyden güçlüydü."

Yüzü asılan Soren, derin bir nefes aldı. "Bize bir şans daha verildi; daha iyisini yapma, daha iyi insanlar olma şansı. Bunu gerçekleştirmek için sizin yardımınıza ihtiyacım var. En çok da siz kadınların."

Soren ellerini kalbine bastırınca Glass, kendi göğsünde bir şeylerin kıpırdandığım hissederek şaşırdı. Son birkaç haftadır bir işe yaramak için çırpınıp durmuştu ama kampta ona yer yok gibiydi. Hastaları iyileştirmeyi veya bina tasarlamayı

bilmiyordu. Ağır odunları taşıyamazdı. Çocukları eğlendirecek oyunlar hiç aklına gelmezdi. Ama Soren haklıydı belki. Dünya'da Glass için de bir rol, insanları hayal kırıklığına uğratmadan, iyi becerebileceği bir şey vardı belki.

"Hepimiz Dünya'ya hizmet ediyoruz ve eğer iyi hizmet ederseniz, bir gün siz de benim durduğum yerde durabilir, Koruyucuların en yücesi olabilirsiniz. Dünya isterse." Soren'in yüzü aydınlandı. "Bizim küçük bir âdetimizdir bu. İçimizden biri 'Dünya isterse,' deyince, teşvik etmek için hep birlikte tekrarlarız. Bir deneyelim mi? Dünya isterse... "

Herkes kararsızlık içinde yineledi. "Dünya isterse."

"İyi bir başlangıç," dedi Soren, ellerini çırparak. "Ailemize hoş geldiniz."

13

VVells

Wells nehirde bir adım daha atınca soğuk su çıplak kamını yaktı. Dişlerini gıcırdatarak ayak parmağını kaygan çamura batırıp yürümeye devam etti.

Yanındaki Eric, dişlerini birbirine çarpa çarpa titriyordu. Karşı tarafta, onlarla birlikte kaçırılan Dünyalı çocuk Kit, yüzünde sakin bir ifadeyle suyun içinde yürüyordu. Belki de iklimi kontrol eden Kolonicilere kıyasla, düşük sıcaklıklara daha alışkındı. Biraz ilerideki Graham, sıçrayan sular gövdesine değince, dişlerini sıktı.

"Orada durabilirsiniz." Nehir kenan müzikal bir sesle çınlayınca tüm tutsaklar yüzlerini yerleşkeye döndüler. Bir sıra beyaz üniformalı Koruyucu, tutsakların bu "gönüllü" törendeki iş birliğini sağlama almak için nehrin kenarında bekliyordu. Koruyucuların arkasındaki Yüce Koruyucu Soren, bir moloz yığınının üzerine çıkmış, hayırsever bir tanrıça gibi çevresine bakıyordu.

Soren sabah kışlaları gezmişti. Wells bu vahşi, şiddet yanlısı insanlara bir kadının liderlik ettiğini görünce biraz şaşırmıştı. Hâlbuki burada önemli kararları hep kadınlar alıyordu. Erkekler emirleri yerine getiren kas gücünden ibaretti. Soren, "Sürümüzün yeni üyeleri" dediği tutsaklara bir konuşma yaparken, geçmişteki günahlarından arınmak için katılacakları tören hakkında bilgiler vermişti. Soren gayet aklı başında biri gibi görünmüştü, tören hakkında söyledikleriyse, kulağa son derece zararsız gelmişti ama gerçek pek öyle değildi: Hepsi buz gibi suyun içinde zangır zangır titriyor, nehrin şiddetli akıntısında dik durmaya uğraşıyordu.

Wells, Soren'in yeni talimatlar vermesini bekledi ama Soren, adamı çıldırtırcasına arkasını dönüp bir işaret vererek bir grup tutsağın daha suyun kenarına getirilmesini emretti.

Yeni grup tamamen kızlardan oluşuyordu. Wells heyecanla kızları gözden geçirdi. Koruyucuların yük arabasında "en iyi kadınlarınızı aldık" dediğini hatırlıyordu ama henüz kendi kampından kimseyi görmediğinden, kimi almış olabileceklerini düşünmeye bile cesaret edememişti.

İşte gelmişlerdi, bir örnek kolsuz, beyaz giysiler içinde titriyorlardı. Kızların sekizi Wells'lerin kampındandı. Lina ile Octavia'yı görünce yüreği ezildi, Glass'ı görünce ise göğsüne bir acı saplandı. Çocukluk arkadaşı Glass zaten yeterince acıya katlanmıştı, şimdiyse hayatının belki de en çetin sınavını vermek üzereydi. Luke endişeden deliye dönmüştü kesin. Bellamy de öyle. Tanrıya şükür, kızların bir şeyi yoktu. Ama

onların burada, bu canavarların arasında olduğunu düşününce Wells'in acıdan kalbi sıkışıyordu.

Wells, öfkesini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Arkadaşlarının eve dönmesini sağlayacaktı. Koruyucuların kamptaki saldırı sırasında herhangi birine zarar verdiğini öğrenirse Wells canlarına okuyacaktı. Ama şimdi doğru zaman değildi.

Glass, Wells'le göz göze gelince hayretler içerisinde ona bakakaldı. Wells kızın yüzünü açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Glass, Wells'in de kaçırıldığını görünce dehşete kapılmış ama bir yandan da arkadaşının varlığıyla rahatlamıştı. Çok kötü şeyler olacağından korkuyordu.

Kızlar nefes nefese, suyun içinde bata çıka yürüyorlardı. Wells Octavia ile göz göze gelmeye çalıştı ama o başını çevirmedi, cüretkâr bir biçimde dudaklarını büzmüş, öylece karşısına bakarak kollarıyla nehrin dalgalarını yardı.

"Orada durabilirsiniz," dedi Soren tekrar, kollarını genişçe açarak. Kızlarsa Wells'in birkaç metre ötesinde durup yüzlerini Soren'e döndüler. "Hoş geldiniz, yeni dostlarımız. Sizi aramızda görmek ne büyük bir mutluluk."

Sesi sıcak, yüz ifadesi nazikti. Ama Wells böyle detayların dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti; bu insanların ciddi biçimde akıllarından zoru vardı.

"Dünya yine inanılmaz bir iş çıkardı ve sizi cemaatimize gönderdi. Bizimkinden farklı topluluklarda, farklı âdetlerle yetiştiniz." Eğleniyormuşçasına bakışlarını yukan kaldırdı. "Hatta anladığım kadarıyla, kiminiz buraya gökten gelmişsiniz.

Kökenlerinize saygı duyuyoruz ama şimdi geçmişinizden arınıp doğduğunuz andaki kadar temiz biz şekilde, yeni bir hayata başlamanızın zamanı geldi. Kollarımı indirdiğimde," derken kollan hâlâ açıktı, "başınızı suya daldınp çıkarmanızı istiyorum."

Kolları iki yanına düştü. Wells komuta uyarak başını şok etkisi yaratan, buz gibi suya daldırdı. Gözlerini açınca, şaşkınlık içinde yanından floresan renginde bir balığın geçip gittiğini gördü. Nefese nefese doğrulunca nehrin suları sırtından aşağı süzüldü.

"Şimdi bedeniniz temizlendiğine göre, sizden zihninizi de temizlemenizi rica ediyorum," dedi Soren gözlerini tutsakların üstünde gezdirerek. "Eğitiminiz ve yetenekleriniz kalsın. Onlar zaten Dünya'nın armağanıdır. Siz zihninizi varsayımlardan temizleyin. Şu güne dek gerçek diye tutunduğunuz ne varsa onlardan kurtulun. Aramızda yürürken, açık fikirli olun. Dünya'nın bilgeliğini koyabileceği bir kap olun, işte o zaman gerçek bir Koruyucu sıfatıyla Dünya'ya hizmet etme yolunda ilerler, bu büyük topluluğun son ve yegane imparatorluğun dostu olursunuz. Dünya isterse."

"Dünya isterse," diye yineledi Wells herkesle birlikte. Bu saçmalığı ne kadar benimsemiş gibi görünürse güvenlerini o kadar kolay kazanırdı. Sonra da bunu onlara karşı kullanırdı.

"Şimdi," dedi Soren neşeyle. "Kutlayalım!" Gülümseyerek sudan çıkmalarını işaret etti; önce genç kadınlar, arından da erkekler.

Wells gözlerindeki su damlalarını kurulayınca uzaktaki kalabalığı gördü. Nehir kenarının hemen ilerisindeki

çimenlerle kaplı, dikdörtgen araziye, yiyecek ve içeceklerle dolu sıra sıra masalar konmuştu. Wells sudan çıkmaya çalışırken, beyaz giysili bir kadın kurulanması için bir bez uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Wells. Gözlerini kırparak yanıt veren kadın, hızlı adımlarla uzaklaştı.

Wells kalabalığa doğru yürürken tepeleme yiyecek dolu sepetlere bakarak hangilerinin kendi kamplarından yağmalandığını merak etti. Şu bir kap çürük elma mı? Tatlı patatesler mi? Başkasının buğdayıyla yapılmış, sandviç ekmekleri mi? Hepsinden birer tane alan Wells, masalardan uzaklaşarak Graham ile Eric'i aramaya koyuldu.

Wells'in gözü nehir kenarına takıldı; iki kız kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Sarışın endişeyle omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Kızlar Glass ile Octavia'ydı. Konuştukları her neyse, sandıkları kadar gözlerden uzak değillerdi. Grili kadın tarladan onları izliyordu.

Glass onun bakışını yakalayınca dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler söyledi ama Wells başım iki yana salladı. Koruyucuların yüzünde gördüğü sakin ifadeyi takınarak yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu, sonra da eliyle bir işaret yaparak Glass ile Octavia'yı yanına çağırdı.

Yerleşke duvarlarının yakınlarındaki bir örtüde yer bulunca yiyecekleriyle birlikte oturdu. Birkaç dakika sonra gelen Glass ile Octavia da onun yanma oturdular. Wells, değerlendirme amacıyla her hareketlerini izleyen Koruyuculara dik dik bakmamak için kendini zor tutuyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Glass ve eğilip ona hızlıca sarıldı. "İyiyim," dedi Wells. "Gülümsemeye devam et."

Glass denileni yaptı.

Octavia da gülümsedi ama onunkinde inandırıcılıktan eser yoktu. "Biz gidiyoruz," dedi Octavia dişlerini sıkarak. "Nehir kenarına bağlanmış birkaç tekne gördüm. Fırsatını bulur bulmaz kaçıp teknelere gideceğiz."

Wells nabız atışlarının yükseldiğini, kalbinin bileklerinde, midesinde ve boğazında attığını hissedebiliyordu. Gülümsemeyi sürdürdü. "Ne zaman?"

Octavia kararlı bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırınca yapmacık gülümsemesi kayboldu. "En kısa

zamanda. Mümkünse bu gece.”

“Bekleyin,” diye fısıldayan Wells, başını çevirerek sessizce yanlarından geçen gri giysili, sarışın kadına saygıyla selam verdi. Kadın işitme menzilinden çıkar çıkmaz Wells elmasından bir ısırık alıp ayaklarını rahat rahat uzattı. “Her ne yapmayı düşünüyorsanız yapmayın. Henüz olmaz.”

Octavia’nm gözleri kısıldı. “Nedenmiş?”

Glass, Wells’in yerine yanıt verdi. “Henüz zamanı gelmedi.” “Aynen,” dedi Wells ve bir ısırık alsın diye, elmayı kıza uzattı. Glass kibarca başını sallayarak bakışlarını kaçırdı.

“Bana kalırsa, tam zamanı,” dedi Octavia ve Glass’ın pas geçtiği ısırığı almak için elmaya uzandı. “Şu anda suda kıyıya bağlı tekneler var. Tekneleri alıp...”

“Tekneleri alıp neyapacağızl" diye fısıldadı Wells çabucak. Arazi hızla dolduğundan, sohbet pencereleri kapanmak üzereydi. “Üstümüze kurşunlar yağarken kürek mi çekeceğiz?”

Octavia’nın yüzü asıldı ama Wells’in söylediklerini düşündüğü anlaşılıyordu.

“Buradan yola çıkarak, bir plan yapabiliriz,” dedi Wells sabırla. “Ama ne silahımız var ne de desteğimiz. Ayrıca henüz gardlarını düşürecek kadar güvenmiyorlar bize. Hem kaçıp eve dönmeyi başarsak bile, adamlar bir kıta askerle doğruca kampımıza gelip yine önceki gibi saldırırlar, hatta bu kez daha da beterini yaparlar.”

Alçak sesle, “Sen ne düşünüyorsun?” diye soran Glass, bayat ekmek somununun ucundan kopardığı parçayı, parmaklarının arasında yuvarladı.

“Biz de Koruyucu olacağız,” dedi Wells. “Hepimiz. Graham, Eric, Kit, bizim kamptan başka kim varsa. Kaçırılan diğer kızlarla konuşun, duymayan kalmasın. Bize güvenmeleri, onlara katılmak istediğimize inanmaları için ne gerekirse yapacağız. Sonra da bize güvenip gardlarını düşürdüklerinde buradan çıkacağız. Böylece, kaçarken elimizde kendi silahlarımız, dolayısıyla da eve dönmek için savaşma şansımız olacak.”

Octavia bir an sessizleşince Wells onun burada, düşman dört bir yanlarını sarmışken, yüksek sesle karşı çıkacağından endişelendi. Ama Octavia ağır ağır başını sallayarak, gözlerini ona dikti.

“Uzun iş... Tamam, seninleyim, Jaha.”

Wells gülümsedi, ardından onaylamasını bekleyerek Glass’a baktı. Ama kız yüzünde öyle tuhaf bir ifadeyle uzaklara dalmıştı ki Wells uzun yıllara dayanan arkadaşlıkları boyunca, ilk kez Glass’m ne düşündüğünü anlayamıyordu.

Acaba Luke’u mu düşünüyordu. Hayır, bu başka bir şeydi, ifadesinde acı yoktu, yaln.zca özlem vard,.

“Glass? Plana kat,1,yor musun?” diye sordu Wells.

te geçirdikleri onca yıldan, paylaştıkları onca sırdan sonra Glass’ın yalan söylediğini her zaman anlardı.

Ad,m duyan Glass, irkilerek ona döndü. "Ne? Eve,, elbette." Wells yüzünde belirip kaybolan ifadeyi tamnuşt,. Birlik-

14

Bellamy

Bellamy, çürümeye yüz tutmuş, yosun kaplı, karmakarışık dalların arkasında çömelmiş, güneşin ömründe gördüğü en büyük binanın üzerinden batışını izliyordu.

Aradıkları yer burasıydı kesin. Gün de bugündü. Buraya ulaşmak için uzun bir yol tepmişlerdi. Dağda yürümekle geçirdikleri son günde, arazi istikrarsız ve tekinsiz bir hâl almıştı. Dört bir yanda dağlar, tepeler, bayırlar ve yıkılmış bir kentin ormana yayılmış, türlü tehlikelere gebe kalıntıları vardı. Ama sonunda

gelmişlerdi ve boşa harcayacak bir saniyeleri bile yoktu. Bekledikleri her saniyede, Octavia'nm, Wells'in ve diğer arkadaşlarının başına korkunç şeyler geliyor olabilirdi.

Birkaç dakika önce, tek sıra hâlindeki bir güruh beyazlı erkek, peşlerinde yük arabalarıyla, binadan çıkmıştı. Adamları görünce kanı beynine sıçrayan Bellamy üstlerine atılmamak

için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. O zamandan beri iki tarafta da hiçbir hareket olmamıştı.

"Haydi gidelim," diye fısıldadı Bellamy ötekilere.

"Güneş batıyor," dedi Clarke çekinerek. "Geri çekilip çevreyi kontrol edebileceğimiz bir yerde kamp kursak daha iyi olabilir." Konuşurken, Bellamy'nin öfkesini tetiklemekten korkuyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

"İyi plan, Griffin," dedi Paul, başını anlayışla sallayarak. "Saklanmak için karanlıktan yararlanmamız daha iyi olur."

Sen ne bileceksin ki? diye sormak istedi Bellamy. Sen gecenin hiç çökmediği bir uzay istasyonunda "subaydın ". Orada gerçek anlamda düşman bile yoktu. Ama sonra çoğunluğun başıyla onayladığını görünce kendi kendine iç geçirdi. Bu beton kaleye tek başına saldırmasına olanak yoktu. Ötekilerin desteğine ihtiyacı vardı. Mademki geri çekilmek istiyorlardı, o hâlde geri çekileceklerdi. Şimdilik.

Bellamy ayağa kalkıp gerinmeye başlayınca beli çatırdadı. Tam o sırada Paul arkasını dönüp seslendi: "Birimiz burada durup kaleyi gözetlemeli. Bellamy?" Bakışlarında bir meydan okuma vardı.

"Ben dururum," dedi Felix, gerilimi önlemek için. "Yalnız kamp kurunca bana birini gönderin, yerinizi söylesin. Ben de bir değişiklik fark edersem size haber verebileyim."

Paul hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama başıyla onayladı, ardından grubun diğer üyelerine dönerek, "Dikkat çekmeyin ve sessiz olun, " diye fısıldadı. Bellamy'nin ömründe duyduğu en yüksek perdeden fısıltıydı bu.

Sessizce uzaklaşmaya başlayan grup, ormanda bir daire çizerek geldiği yoldan geri döndü. Clarke oyalanarak arkada Bellamy'nin yanında kaldı. "Plan kafana yattı mı? Bence yakalayabileceğimiz en iyi fırsat bu."

"Evet, iyi," dedi Bellamy gözlerine bakmadan. Dün geceden beri birkaç sözcükten fazla konuşmamalardı. Bellamy ikiye bölündüğünü hissediyordu. Bir yanı Clarke'ı kollarına alıp böyle adilik ettiği için af dilemek istiyordu. Ama aynı derecede güçlü olan bir diğer yanı ise Clarke'ı affetmeye hazır değildi. Onun güvenini kazanmak için daha ne yapması gerekiyordu?

"Hey, Clarke," diye seslendi Paul. "Şu çılgın böceğe baksana... Bir dakika, dur... Yok artık! Galiba kanatlı bir kurbağa bu. Ne tuhaf suratı var."

Clarke, Bellamy'ye başka bir şey söylemeden, koşa koşa küçük bir su birikintisinin kenarında duran Paul'ün yanma gitti. Bellamy sert bakışlarını Paul'ün sırtına dikti.

Grup yürümeye devam ederken küçük bir ırmağın dönemecinden geçerek peşlerinden gelen Bellamy, yolda bıraktıkları izleri örtüyordu. Sonunda, Clarke eski bir binanın iskeletini gösterdi. Çelik kirişlerin bazısı sapasağlamdı. Kirişlerden dökülen yosun tabakası öyle kalındı ki iki yanda da grubun belirli bir mesafeden görünmesini önleyecek kalınlıkta, tuhaf bir duvar oluşturmuştu.

"Burası iyidir," dedi Paul, elini Clarke'ın omzuna koyarak. "İyi fark ettin, Griffin."

"Ateş yakarsak, şüphe çeker," dedi Clarke. Arkasını

dönünce, Paul'ün eli omzundan düştü. "Ateşsiz idare etmemiz gerekecek."

Bellamy yummklarını sıkarak, Clarke 'a bir kez daha dokunursan yüzünün o kurbağanınkinden farkı kalmaz, dedi içinden. Kendini zorlayarak nefes alıp verdi, ardından kampın çevresinde bir daire çizerek derme çatma alarmlı tuzaklar kurmaya koyuldu. Merkeze döndüğünde, bağdaş kurup yere oturan Clarke'ın, yağmacıların heybetli kalesinin krokisini bir çubukla toprağa çizdiğini gördü. Clarke'ın üzerine

eğilen Paul ise dengesini bulmaya çalışıyormuş gibi bir elini -yine- onun omzuna koymuştu. Clarke da onu kışkışlamıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu.

Bellamy bunu bir saniye daha izlemeye dayanamazdı. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" diye seslendi Clarke arkasmdan. "Nereye gidiyorsun?"

"Felix'e yerimizi söylemeye," dedi Bellamy, omzunun üstünden bakarak.

Kaşlarını çatan Clarke, önüne döndü.

"Aferin," dedi Paul neşeyle, Bellamy'ye işaret ederek.

Bellamy yanıt verme zahmetine girmedi. Ormandan geçerken, içini kemiren kıskançlıktan kurtulmaya çalışıyordu ama çabası huzursuzluğunu arttırmaktan, harekete geçme isteğini kamçılamaktan başka bir işe yaramadı. Sırtındaki okların deri kılıfın içinde ağırlık yaptığını hissetti.

Ayak seslerini duyan Felix, hızla arkasını döndü. Ama Bellamy'nin geldiğini görünce rahatlayıp eliyle selam verdi. "Dönmüşsün. Harika. Ee, bizimkiler nereye kamp kurdu?"

"Önemi yok," dedi Bellamy yürümeye devam ederek. Felix'e peşinden gelmesini işaret etti. "Bu taraftan gideceğiz." Felix omzunun üzerinden baktı. "Peki ya diğerleri? Nereye

gidiyoruz?"

"Keşif görevine. Geliyor musun?"

Felix bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. "Tabii ki." Bellamy, gecenin karanlığında bir canavar gibi tepelerinde yükselen, fildişi kaplı kaleyi gözden geçirdi. Şu anda giren çıkan yoktu. Bellamy ileri fırlayarak, bir sütundan diğerine geçti. Birkaç yüz metre arayla, Felix de aynısını yaptı.

Toplayabildiği kadar detay topladı. Üzerinde tekerlek izleri bulunan, geniş, kayalık avlunun tam ortasından bir araba yolu geçiyordu. Sağlam bir duvara, alçak bir giriş açılmıştı; büyük ihtimalle iyi korunuyordu. Yüksek duvarın tepesi boyunca dört bir yana, hemen göze çarpmayan nişancı kuleleri serpiştirilmişti. Görünüşe göre, şu an hiçbirinde insan yoktu.

Bu insanlar pek de teyakkuz hâlinde değildi. Neden olacaklardı ki zaten? Rakiplerini bir çırpıda yenmişler, resmen köklerini kurutmuşlar, üstelik bütün silahlarını da almışlardı.

Bellamy elini oymalı yayında gezdirdikten sonra, yeniden ileri fırladı. Bu kez binanın yan tarafına gelmişti, gerçi bina demeye de bin şahit isterdi. Bu yapı inanılmaz bir genişlikteydi. Koloni'nin toplamdaki üç gemisinden bile büyüktü. Bellamy burayı dolduracak nüfusu düşününce, içi ezildi. Böyle bir toplumu dize getirmeyi nasıl umabilirdi?

Ama sonra durup, uzun, saz gibi çimenlerin arasında çö-meldi ve evde ormana nasıl kulak veriyorsa buraya da öyle

kulak verdi. Kalenin içinden alçak perdeden bir vızıltı geliyordu ama normal sezgilerinden daha derin bir şey Bellamy'ye binanın hiç de o kadar dolu olmadığını söylüyordu.

Belki de bu yüzden bizimkileri kaçırmışlardır, diye düşünerek ürperdi. Belki de bizim kampı saflarını büyütmek için talan etmişlerdir. Çok kötü bir strateji olurdu bu: Tutsakların arkadaşlarını, ailelerini öldür sonra da seninle birlikte, mutlu mesut başka insanlara saldırmasını bekle.

Perde gibi bulutların arasından çıkan Ay, bir anda ortalığı aydınlatınca, Bellamy binanın yapısı hakkında daha çok şey görebildi. Tırmanıcı bitkilerle kaplı, sağlam, zapt edilmez görünen duvarlarda, aslında camları uzun zaman önce kırılmış, küçük pencereler vardı. Çok sayıdaki pencerelere tüfek yerleştirilebileceğinden, yaklaşanlar için tehlikeliydi. Ama aynı zamanda bir fırsat olarak kullanılabilir miydi acaba?

Sürüne sürüne pencerelerden birine gelip içeri baktı. Öteki tarafta bir iç patika veya araba yolu gibi bir şey vardı. Belki bir zamanlar koridordu burası ama şimdi Ay ışığı yolu aydınlatıyordu. Tavan tamamen

göçmüştü. Bellamy dış duvarın tek duvar olduğunu fark etti. Binanın kalanıyla bağlantısı bulunmayan, bir koruma duvarıydı. Bu duvarı aşmanın bir yolunu bulurlarsa, dostlanna kavuşabilirlerdi belki.

Depar atarak gelen Felix, ufkun sağında yanan ışığı işaret etti. Felix'e doğru bakınca Bellamy de gördü: Binanın yanı sıra akan, geniş bir nehir vardı; o nehirden beslenen küçük bir lagün resmen duvarlara kadar geliyordu. Dalgalı suyla bina arasındaki tek şey, çevresine kıyasla bakımlı görünen, taraçalı, dikdörtgen biçimli, geniş, yeşil araziydi. Nehir kenanndaki "sahil" öyle kayalıktı ki Bellamy oradan eskiden bir yol geçtiğini düşündü.

Gidip yakından bakmak istedi ama yol burada akıntının getirdiği kumlarla tıkanmıştı. Bir sorunla karşılaşırlarsa kumlardan kolay kolay çıkamazlardı. Gerçi Felix çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, yakınlarda bir yerlerde tutsak hayatı yaşayan Eric'i düşünüyordu kuşkusuz. Arkası Bellamy'ye dönüktü, bir uyarı ıslığını duyamayacak kadar da uzaklaşmıştı, o yüzden Bellamy kumlardan atlaya atlaya onun peşine düştü.

Derken önlerindeki tarlada bir hareket gözüne çarptı. Yerinden kıpırdamadan beş kişinin kaleden çıkışını izledi. Hiçbiri kafası tıraşlı askerlerden değildi. Hepsi de kadındı; çoğu uçuşan, gri kumaştan elbiseler giymişlerdi. En öndeki beyazlar giymiş, uzun, siyah saçlı, ötekilerden yaşça büyük kadın, ellerini puslar arasından görünen Ay'a doğru uzatmıştı.

Kadınları gören Bellamy'nin tüyleri ürperdi. Yürüyüşleri öylesine ihtiyatlıydı ki yağmacıların saldırı sırasındaki hâlini anımsatıyordu. Her adımlarını belli bir ölçüye göre ayarlıyorlardı. Kovandan çıkan arılar gibi alçak, boğuk bir uğultu çıkarıyorlardı. Bellamy burada neler döndüğünü bilmiyordu ama gördükleri hiç hoşuna gitmemişti.

Öndeki kadın eğilip çimenlere dokununca ötekiler de kadını taklit ettiler, ardından önce ağızlarına bastırdıkları parmaklarını, gökyüzüne uzattılar.

"Yüce Dünya!" diye seslendi kadın. "Senin dileklerini yerine getirdik, ömrümüzün sonuna kadar da getireceğiz.

Şimdi yüceliğine sığınarak, bize bir işaret göndermen için yakarıyoruz. Burası bizim evimiz mi? Burada kalmalı mıyız? Taş'ımız, ocağımız, kalemiz burası mı?"

Bellamy, arkasında rüzgârın neredeyse anlaşılmaz bir fısıltı çıkararak ormanı dolaştığını duydu. Çayırdaki kadın başını uzattı. O da aynı şeyi duymuştu.

"Eğer kalmamızı diliyorsan, yüce Dünya, rüzgârın bizi kucaklasın," diye seslendi kadın. Göz açıp kapayıncaya kadar, Bellamy'nin üstüne çullanan rüzgâr, çocuğun saçlarını havaya savurduktan sonra, çayırdaki hanımların eteklerini hışırdattı. Kadınların hepsi şaşkın ve neşeli görünüyorlardı.

Siyah saçlı kadın dışında, elbette.

Amma artistlik yaptı, diye düşündü Bellamy. Hava rüzgârlı olmasaydı, durgun bir hava isterdi herhalde.

"Yanıtımızı aldık, dostlarım," dedi kadın biraz alçak bir sesle, sonra da arkasını dönüp kolları havada, sürüyü yeniden içeri yöneltti. Ama tamamen gözden kaybolmadan önce, bir heykel gibi kıpırdamadan durdu.

Bellamy nefesini tuttu. Kadının enkaz yığını vadiyi tarayan gözleri, Bellamy'nin yanından geçip gitti.

"Biraz dinlenelim," dedi kadın hâlinden hoşnut bir edayla, omuzlarını gevşeterek. Sonra da ötekilerin peşinden, duvarın içine girip gözden kayboldu.

Bir süre dikkatlice bekledikten sonra Felix enkazın üzerinden atlayarak Bellamy'nin yanına kıvrıldı. "Bu da neydi yahu?" diye fısıldadı.

"Gözlem yapmak üzere geldiğimizi düşünürsek," diye fısıldadı Bellamy, "bence şansımızı bugünlük yeterince zorladık."

"Evet," dedi Felix, çoktan yürümeye başlamıştı. "Katılıyorum. Öyleyse haydi..."

Derken Felix'in ayaklarının altındaki kayalar çekildi ve yer onu bir lokmada yutuverdi. Bellamy, ağzı bir karış açık vaziyette, arkadaşının gözden kaybolduğu noktaya baka baka, dört ayak üzerinde sürünerek ilerledi.

Ardından panikten kurtulup biraz rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Felix, şaşkın ama yaralanmamış bir hâlde, kilere benzer bir yerde iki büklüm duruyordu. Yukarıdaki Bellamy'ye şapşal şapşal baktı. "Galiba içeri girmenin bir yolunu buldum."

Bellamy tereddüt bile etmeden bacaklarını açılan delikten sallandırıp sessizce Felix'in yanma indi. Çevresine bakınınca uzakta loş bir ışık gördü. Burası eskiden bir tüneldi, demek ki.

Bellamy tehlike ihtimaline karşı, hançer niyetine taşıdığı taş parçasını çekerek, pozisyon aldı. Ardından başıyla ışığa doğru gitmelerini işaret etti. "Haydi gidelim."

Felix eğilerek, hızlı adımlarla Bellamy'yi izledi. Ses çıkarmamak için o kadar uğraşmalarına karşın, ayak sesleri mağa-ramsı mekânda yankılanıyordu. Bu pervasızlıktı, aptallıktı ve şimdiye kadar ellerine geçen, açık ara farkla en iyi fırsattı.

Bellamy'nin adımları yavaşladı. Yolunu tıkayan bir şey vardı, bir el arabasıydı galiba. İçinde Bellamy'nin tanımlaya-madığı bir şey vardı. Yağmacıların sesine kulak kabarttı ama hiçbir şey duyamadı. Başıyla Felix'e gelmesini işaret ederek yürümeye devam etti ve biraz kenara ittirip yolu açmak için elini arabanın kenarına uzattı.

O sırada eli arabanın üstüne değince, içindeki nesnelerden biri eline geldi. Yuvarlak, çıkıntılı bir şeydi bu, tepesinde de bir pim vardı. Bellamy'nin nefesi buz kesti. Elindekini dikkatlice yerine bırakıp parmaklarını hafifçe öteki nesnelerin üstünde gezdirdi. Ardından dehşet içerisinde geriye doğru bir adım attı.

"Vay anasını," diyerek sessiz bir kahkaha attı. "Araba silahla dolu. Tüfekler, bombalar... Ne ararsan var."

Başını iki yana sallayan Felix, kendi gözleriyle görmek için Bellamy'nin yanındaki arabaya baktı. "Şaka yapıyorsun."

Bellamy gülümsedi. "Eğer bu bir şakaysa, şakanın kurbanı onlar. Herhâlde bu koridora açılan iç kapıyı koruyorlardır. Burayı da çıkmaz sanıyorlardır. Çok yakında da onlar için öyle olacak."

"Planın nedir?" diye sordu Felix merakla.

Bellamy, ışıkta bakabilmek için el bombalarından birini havaya kaldırdı. "Bombaları bulabildiğimiz bütün küçük pencerelere atacağız. Bu Tanrı'nın cezası duvarları havaya uçurup doğruca kalenin merkezine yürüyeceğiz, sonra da bizden çaldıkları her şeyi, herkesi geri alacağız."

Felix'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kamplarını yağmalayacağız, diyorsun yani."

"Onlar bizimkini yağmaladı," dedi Bellamy ve el bombasını dikkatlice cebine koyarak arkasını döndü. Adımlarını yeni bir şevkle atıyordu artık. "Lütuflarına karşılık verme zamanı geldi."

15

Glass

Glass nefes nefese uyandı. Biri insafsızca omuzlarından tutmuş, onu sarsıyordu.

Sarışın Koruyucu tepesine dikilmiş, Glass'a bakıyordu. Saçları arkasında sıkı bir topuz yapılmıştı. Glass'ın karanlığa alışan gözleri, kadının haşin güzellikteki yüz hatlarını seçmeye, zihniyse adını hatırlamaya çalışıyordu. Margot, Glass hatırladı. Soren 'in danışmanlarından biri.

Bunu fark edince Glass'ın kalbi sıkıştı, zihni olayları geri sararak, Soren'in tarlada Glass'ı işaret ettiği ana döndü. Margot'ya bir emir vermişti demek. Yüce Koruyucu Glass'ın küçük söylevini onaylamamıştı ve Glass şimdi cezasının ne olduğunu öğrenecekti.

Margot onu koltuk altlarından tutup kaldırmaya çalıştı. Glass direndi. "Hayır, hayır. Hatam neyse, yemin ediyorum, bundan sonra uslu duracağım! Çenemi kapalı tutacağım, bir daha..."

"Şişt, diğerlerini uyandıracaksın," dedi Margot tıslar gibi. "Bencillik etme, yarın çalışacaklar, uykularını almaları gerek."

Söylediği şey o kadar dünyevi bir şeydi ki Glass korkudan çok şaşkınlıktan sesini kesti.

"Sende ne görüyor, bilmem," diye fısıldadı Margot ayağa kalkan Glass'a. "Ama zamanla kendini kanıtlayıp işe yaradığını göstereceğine güveniyorum."

Margot kızı sessizce odadan çıkarmaya koyuldu. Diğer kız-lann uyuyan silüetlerinin arasından parmak uçlanna basarak geçtiler. Bazıları ayak başparmakları yere değsin diye, inatla ayaklarını karyolalarından sarkıtmıştı. Bunlar gerçek inananlardı, Glass biliyordu. Onlardan bir hayli çekiniyordu.

Glass, Anna'nın karyolasının önünden geçerken neredeyse kızı uyandırmak için ayağıyla karyolayı dürtecekti. Birinin yatakhaneden çıkarılışına şahitlik etmesi iyi bir fikir gibi görünüyordu ama Margot'nun dikkatini çekmeyi göze alamadı.

Yatakhaneden çıktıktan sonra, Margot arkasını dönüp kapıyı kilitledi. Glass fısıldayarak, "Nereye gidiyoruz?" diyecek cesareti buldu.

"Soren'in karargâhına," diye yanıtladı Margot. "Ana alışılmadık saatlerde çalışır, sen de böyle uyandırılmaya alışsan iyi edersin."

Glass kadına ayak uydururken beyni de söylediklerine yetişiyordu. Koruyucuların Soren'e Ana demesi, Glass'ın hâlâ kafasını karıştırıyordu. Acaba içlerinden herhangi biri gerçekten Soren'in çocuğu muydu?

Sola dönüp bitmek bilmeyen, çatısız koridordan geçtiler. Glass kafasını kaldırıp şafak öncesi ışıkta kırpışan yıldızlara bakarak Luke'un nerede olduğunu düşündü. Acaba uyanık mıydı, yorgunluktan bitmiş, aklı başından gitmiş bir hâlde, aynı yıldızlara bakarak, Glass'ı kurtarmak için bir plan mı hazırlıyordu? Keşke bir yolunu bulup Luke'a mesaj gönderebil-se, iyi olduğunu söyleyebilseydi.

Margot durup Glass'a hâlâ talaş kokan, ahşap bir merdivenden çıkmasını işaret etti. Glass basamakları çıkarken Margot'nun elini omzunda hissetti. Kadının onu sabırsızca iteklemesini bekleyerek, yüzünü buruşturdu ama kadının dokunuşu şaşılacak derecede nazikti.

Merdivenin başında beyazlı iki muhafız duruyordu, yüzlerinde her zamanki gibi meşum bir ifadesizlik vardı. Glass'ı görünce neredeyse hürmetle başlarını eğerek ona yol verdiler.

Omzunun üzerinden bakan Glass, zorla gülümsedi. Yürümeye devam edince Margot ile birlikte geniş bir odaya girdiler. Yanmış beton zemin dokuma halılarla kaplıydı, odanın tam ortasında da dört direkli bir yatak vardı. Bir köşedeki derme çatma şöminede ateş yanıyor; hurda metalden bir baca, dumanı güvenle tavandan gecenin göğüne taşıyordu.

Glass odanın güzelliği ve içindeki ufak tefek lüksler karşısında bir an hayranlığa kapıldıysa da sonra tüm bunların büyük ihtimalle çalındığını hatırına getirdi. Soren'in yatağındaki o kırmızı, yün battaniyeyi örmek için kim saatlerce çalışmıştı? Glass civarda pek dokuma ve yün eğirme işi yapıldığını görmemişti.

Glass odayı daha fazla inceleyemeden Margot onu ana odanın hemen önündeki küçük bir bekleme odasına yöneltti. İçeride tıpkı yatakhanedekilere benzeyen bir karyola vardı ama aynı zamanda küçük bir lavabo, yerde sıcacık bir halı, duvarda da küçük, çatlak bir ayna vardı.

Glass aynada kendine bakınca bir şok dalgasına kapıldı. Kendi yansımasını görmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki. Ne kadar ince, ne kadar yorgun, ne kadar üzgün görünüyordu. Elini uzatıp çatlağa dokunurken, için için yüzünün silinip çatlağın arkasında kaybolmasını diliyordu.

Margot'nun gözleri, Glass'ın kolalanmış geceliğinde dolaştı. "Sen Dara'dan daha ufak tefeksin. Elbisenin kenarla-nndan almamız gerekecek. O zamana kadar eski üniformanı giyebilirsin."

Margot, Glass'ın beyaz giysisini yatağın üstüne attı. Glass şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı: Kadının

yatakhanede eşyalarını toparladığını fark etmemişti bile.

"Dara kim?" diye sordu Glass, kollarını kavuşturarak.

"Soren'in önceki hizmetçisi," dedi Margot hızlıca. "Sen onun yerini alacaksın." Margot keskin bakışlarını üzerine dikti. "Aslını istersen, sana çok benzerdi. Keskin zekâlı, boşboğaz."

Glass, Margot'nun yüzündeki, hâlinden hoşnut gülümsemeyi çözemiyordu ama bir şüphenin içini kemirdiğini hissetti. "Dara'ya... ne olduT Geceliğinin dikiş yerlerini mıncıklayarak, kendini alacağı yanıta hazırladı.

"Terfi etti," dedi arkasından gelen bir ses.

Glass arkasını dönünce, Soren'in fidan gibi boyuyla kapının eşiğinde durduğunu gördü. Yorgun görünüyordu, yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

"Terfi mi?" diye sordu Glass dikkatle. Ölmek yerine terfi etmek mi diyorlardı acaba?

Yanıt olarak geriye doğru bir adım atan Soren, bir kıza kapıya gelmesini işaret etti. Geniş omuzlu, esmer, yirmili yaşlarının başında bir kızdı bu; üstünde de Yüce Koruyucu'nun danışmanlarının giydiği gri elbiselerden vardı.

"Dara," dedi Margot sıcak bir sesle ve uzanıp kızın elini sıktı. "Kız kardeşimiz. "

Yüzü neşeyle aydınlanan Dara, başıyla nazikçe Glass'a selam verdi. "Anamız çok seçicidir," dedi. "Onu etkilemişsin belli ki."

"Etkiledi," dedi Soren gülerek ve elini Glass'a uzattı. "Hiç şüphem yok, etkilemeye de devam edecek."

Glass'ın başı dönüyordu. "Tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"İlk sorumluluğun benimle bir yürüyüşe çıkmak," dedi Soren ve süzülürcesine odasına yöneldi. "Şafak sökerken Taş'ı görmek istiyorum."

Glass, Dara ile göz göze geldi. Kız dudaklarım kıpırdatarak, ayakkabı, şal derken, Margot da yüz-yüz elli metre ötedeki bir giysi dolabını açmasını işaret etti. Hemencecik denileni yapan Glass, dolaptan bir çift deri terlik ile kalın, yün bir şal çıkardı. Dara başıyla onaylayınca Glass eşyaları Soren'e götürdü.

Soren teşekkür edercesine gülümsedikten sonra gözlerini kısarak Glass'ın kıyafetine baktı. "Kendine de bir tane al, çocuk. Üşütmeyesin."

Dara çoktan yanına gelmiş, Glass'a yumuşak, beyaz bir pelerin uzatıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Glass, o kadar ilgi hem gururunu okşamış hem de kafasını karıştırmıştı.

Güneşin pembeli sarılı ilk ışıkları Taş'a vururken, ortalık sessizdi. Glass ile Soren, şaşırtıcı bir huzur veren sessizlikte yürüdüler. Soren bu labirent gibi yapının tüm girdisini çıktısını, kısa yollarını, ara sokaklarını bildiğinden Glass yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Sonunda burnuna yeşil, yoğun, baş döndürücü bir koku gelince Glass nereye gittiklerini anladı: Taş'ın Kalbi'ne.

"En sevdiğim yerdir burası," dedi Soren ve binadan çıkıp geniş avluya adım attı. Glass'ı ağaçların, meyve bahçelerinin arasında gezdirdi. "Düşünmek için buraya gelirim. Konuşmak için de."

Soren, sohbeti Glass'ın başlatması gerektiğini ima ediyormuş gibi cesaret verircesine bakınca Glass da aklına gelen ilk soruyu soru verdi. "Hizmetçiniz olarak neden beni seçtiniz?"

Soren'in yüzü aydınlandı. "Çünkü sen böyle sorular soruyorsun. Dürüst bir kalbin, cesur bir dilin var. Ama bunlardan çok..." Arkasını dönüp ağaç dallarının arasından süzülen ışığa baktı. "Kafanın işleyiş biçimi hoşuma gitti."

Glass, inanmadığını belli eden bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Ömrü boyunca, Luke dışında

kimse ona böyle iltifat etmemişti.

"Kimi insanlar Dünya'ya bakınca yalnızca ondan ne alabileceklerini görürler. Dünya'dan ne koparabileceklerini, neyi çalıp götürebileceklerini..." Soren'in gülümsemesi silinirken yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. "İşe yarar bir görüş, elbette. Yağmacılarımızda bu özelliğe değer veririz. Ama liderlik için bundan fazlası gerekir. Liderler çevresine bakınca, başkalarına ne sunabileceklerini düşünmelidirler." Gözleri sevinçle parlarken eliyle çevresini gösterdi. "Ekecek bir tarla, mesela. Ya da bir meyve bahçesi."

Glass yanaklarının yandığını hissetti. "Neden öyle söyledim, bilmiyorum."

"Doğruydu da ondan," dedi Soren gülümseyerek. "Önerilerin akıllıcaydı, Glass. Üstelik sen haklıymışsın meğer." Gülümsemesi genişledi, yüzü aniden şafağın pembe ışığıyla aydınlandı. "Dünya bizimle konuştu. Burada kalmamızı istiyor. Kış için ocaklar yapacağız, bahar geldiğinde de..." Glass'm omzunu sıkıp geri çekildi. "Ekime başlayacağız."

Ne yanıt vereceğini şaşıran Glass, kadına bakakaldı. Bir yanı tüm kalbiyle, Koruyucuların çekip gitmesini, Kolonicilere veya Dünyalılara bir daha hiç zarar veremeyecekleri kadar uzaklara taşınmalarını istiyordu. Eve dönmek, Luke'a kavuşmak istiyordu. Ama bir yanı da Soren'den ve Soren'in ona hissettirdiklerinden ayrılmaya hazır değildi: Kadın gülümseyince Glass işe yaradığını, değer gördüğünü, istendiğini hissediyordu.

"Ekimi durdurmuştuk," dedi Soren, sesini alçaltarak. "Genç kızlığımda Koruyuculara katıldığımda, buradan uzakta, batıda

yaşıyorduk. O zamandan beri iki kez durdurduk, her kuşakta bir kez, şimdi yeniden ekme zamanı geldi."

Glass'ın zihninde sorulmamış sorular dönüyordu: Ekimin kuşaklarla ne ilgisi var? Batıda nerede yaşıyordunuz? Neden Koruyuculara katıldınız? Ama Glass'ın dudaklarından dökülen soru şu oldu: "Soren, bizim kamptan neden herkesi değil de yalnızca bizi aldınız?"

Yürüyüşüne ara veren Soren, elini yavaşça alçaklardaki erik dolu bir dala uzattı. Meyveye nazikçe, yalnızca parmak uçlarıyla dokundu. "Dünya'nın kendi ritmi vardır, Glass. Anlayacaksın. Dünya'nın ritmine aldırış etmemek yalnızca aptallık değil, aynı zamanda büyük bir günahtır da. Dünya'da bir alıcılar, bir de Koruyucular vardır. Bizim görevimiz, bir yandan o alıcıların Dünya'ya daha fazla zarar vermesini önlerken, diğer yandan potansiyel Koruyucuların yetişmesini sağlamaktır. Şu eriğe bir bak. Ne güzel. Capcanlı. Bizim topluluğumuzun tüm yeni üyeleri gibi mükemmel ve olgunlaşma çağında."

Glass nefesini tutmuş, Soren'in sesindeki hayranlığı dinliyor, ışığın kadının yüzünde raks edişini seyrediyordu. Yüce Koruyucu, grileşmeye yüz tutmuş saçlarını açık bırakmıştı ama hâlinde, tavımda öyle bir güzellik, öyle bir rahatlık vardı ki sanki ormandaki ağaçlardan biriydi de onlarla birlikte salınarak şafağın ışıltısına uzanıyordu.

"Ana!" Genç bir ses meyve bahçesinin sessizliğini bozdu. Glass arkasını dönünce henüz ergenlik çağma girmemiş bir oğlanın soluk soluğa Soren'i selamlamaya koştuğunu gördü. "Adamlarımız güneyden döndüler. Başarıya ulaşmışlar."

"Dünya sağ olsun!" Soren başının tepesini öpünce, çocuğun yüzünde güller açtı.

"Hayırlı olsun Ana," dedi çocuk gözlerini kırpıştırarak.

"Hayırlı olsun Callum," diye yanıtladı kadın. Soren çocuğun gerçek annesi olsun veya olmasın, kesinlikle anne rolünü çok iyi oynuyordu. "Birkaç dakika içinde yanlarına gelece-gım.

Çocuk mesajı iletmek için koşa koşa uzaklaşınca Soren, Glass'a döndü.

"Ben kışlalara gidiyorum," dedi, elini Glass'ın bileğine bastırarak. "Sen acele etme, keyfine bak. Biraz keşif yap, bakalım akima ne fikirler gelecek."

Glass, Soren'in zarif endamıyla uzaklaşmasını seyrederken gözünün önünde bir başka görüntü belirdi: Phoenix'te yapay ışıkla aydınlatılmış bir aynaya bakan, sarışın bir kadın. Saçları özenle kıvrılıp sarılmış, elbisesi dekolteli, gülümsemesi kırılgan, bakışları hep temkinli.

Annem bu insanları görse ne düşünürdü? diye merak etti Glass. Peki ya Soren annemi görse ne düşünürdü?

Soren annemi bir alıcı olarak görürdü, diye düşündü. Haksız da sayılmazdı. Annesi Glass'ı severdi, kızı için yapmayacağı şey yoktu ama aynı zamanda, Takas'ta fazladan kredi almaktan tutun, evleri için sınırsız yemek karnesine kadar, istediklerini almak için ömrü boyunca insanlan kullanmıştı. Annesinin Yardımcı Şansölye Rhodes'a işveli işveli baktığını, adamın da sahiplenici, aç bakışlarla karşılık verdiğini hatırlayınca Glass'ın tenine iğneler battı.

Kafasını kaldırıp ağaçlara bakan Glass, parmağının ucuyla, dikkatle bir salkım üzüme dokundu.

Koruyucu. Soren'in söylediklerinden sonra, Koruyucu sözcüğü artık kulağına o kadar fena gelmiyordu.

16

VVells

Taş'taki üçüncü günleriydi ve eğitim seansları biteceğe benzemiyordu. Ama bu sabah, duvarların iç tarafındaki yolda koşmak yerine, Koruyucular onları "aktif eğitim" dedikleri şey için ormana götürmüştü. Şu anda, Wells bir ağacın tepesinde, gözlerini kısarak, karanlık ormana bakarken, hemen altında silah taşıyan, oldukça kaslı bir Koruyucu volta atıyordu.

Esen rüzgâr, ağaçları salladı. Wells dala sıkı tutunarak sessizce, kıpırdamadan, ağır ağır nefesini verdi. Bekledi. Koruyucu, Wells'in adamı tuzağa düşürmek için ağaçların altındaki çalılıklarda açtığı yoldan geçerek, iyice yaklaştı. İhtiyatsızca yürümeye devam etti, ağacın tam altından geçmesine artık saniyeler kalmıştı: üç... iki...

Ağaçtan atlayan Wells, doğruca Koruyucu'nun sırtına bindi. Bir eliyle afallayan adamın silahını çekip alırken, öteki kolunu boynuna dolayıp sıktıkça sıktı. Adam tekmeler

savuruyordu ama Wells dişlerini sıkıp boncuk boncuk terleyerek dayandı.

Gümbür gümbür koşar adım ayak sesleri duyunca, gözleri dört bir yanda gezindi. İki Koruyucu daha geliyordu, hem de hızla. Wells esiriyle birlikte hızlıca döndü, adamı tutan ellerini birazcık gevşeterek, silahını doğrulttu ve yeni gelenlere nişan aldı.

"Yaklaşan olursa, ateş ederim," dedi Wells hırıltılı bir sesle.

Arkasında bir dal çatırdadı. "Silah dolu olsaydı, korkudan ödüm kopardı," dedi fazlasıyla tanıdık bir ses.

Wells prova tabancasını elinden atıp arkasını döndü. Kollarındaki Koruyucu'yu bırakıp özür dilercesine sırtını sıvazladı. Adam boğazını tutarak öksürdüyse de Wells'in omzuna pat pat vurarak karşılık verdi, dudaklarıyla da aferin dedi.

"Haydi, millet!" diye seslendi Meşe. "Bu eğitim turu bitmiştir."

Öteki Koruyucu çırakları saklanma yerlerinden çıkarak adamın yanına geldiler. Meşe herkes çevresine toplanıp, gevşek bir daire oluşturana kadar bekledikten sonra, ağzı kulaklarında Wells'i işaret etti.

"En sonda boş boş konuşmana gerek yoktu," dedi Meşe. "Silahın vardı. Silah senin yerine konuşur. Sessiz olursan, gözlerini korkutursun. Konuşursan, onlar da konuşabileceklerini sanırlar. Konuşarak seni caydırabileceklerini sanırlar. Karşındakini uyarmak yerine..." Meşe tüfeği almak için eğildi ve şimşek hızıyla çevirip doğrulttu. "Vur."

Wells'in göğsünü nişan alıp, tetiği çekti. Silah hafifçe tık etti. Kurşun yoktu. Wells nefesini verdi.

"Onun dışında, fena değildin," diye homurdandı Meşe. "Hiç fena değildin. Ama diğerleriniz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim!" Dönüp gözlerini kısarak, nefretle diğerlerine baktı. Gözleri bir an Dünyalı Kit'in üzerinde durdu. "Sen izini belli etmedin, delikanlı. Sen, bir de sen," başıyla Wells'i işaret etti. "Dünya'ya kulak vermeye başladınız. Dünya konuşur. Böyle devam ederseniz bizden biri olursunuz. Dünya isterse."

"Dünya isterse," diye tekrarladı herkes.

"Şimdi sıraya girin ve koşmaya hazırlanın!"

Wells, Meşe'nin birkaç saniye içinde kendisine yetişeceğini bilerek depar atmaya başladı.

Kit koşarken, omzunun üzerinden Wells'e bakıp, gözlerini iki kere kırptı. Aralarında kararlaştırdıkları bir işaretti bu, her şeyin planladıkları gibi gittiği anlamına geliyordu. Kit ile Eric, kamplarından kaçırılan öteki çocuklarla konuşmuşlardı, onlar da aynı fikirdeydiler. Ortama uyum sağlayacaklar, Koruyuculara tarafındaymış gibi davranıp güvenlerini kazanarak, adamlara gardlannı düşürmesini bekleyeceklerdi. Kaçmak için en uygun zamanı kollayacaklardı. Wells öteki acemi askerlerin ne düşündüğünü bilmiyordu, gerçekten inanıyorlar mıydı, yoksa onlar da Wells'ler gibi gönülsüz tutsaklar mıydı acaba? Ama şimdilik Wells de arkadaşları da yalnızca tanıdıkları insanlarla konuşuyorlardı.

Wells de gözlerini kırparak karşılık verince, Kit başını çevirdi. Tam o sırada da Meşe yanma geldi.

"Dünya'nın toprağına basarak koşuyorsun," diye hırladı Meşe. Her eğitimde yapmak zorunda olduklan tekrarı yapmaya çağırıyordu.

"Dünya'dan özür dilerim," diye yanıtladı Wells.

"Dünya'nın yiyeceğini yiyorsun."

"Cömertliği için Dünya'ya teşekkür ederim."

"Kendini Dünya'nın hizmetine ada."

Wells'in içi daraldı. Ne zaman bu talebi duysa midesine kalleş bir yumruk yemiş gibi oluyordu. Koruyucular durmadan, acemi askerlerin Dünya'nın hizmetine girmeye hazır olmadıklarını, henüz buna izin verilmediğini söyleyip duruyorlardı. Wells'ler de Koruyuculara bu saçmalığa inandıklarını düşündürtmek istiyorlarsa karşı çıkmanın bir anlamı yoktu.

Henüz yoktu.

"Kendimi Dünya'nın hizmetine adıyorum," dedi Wells, kendini başına geleceklere hazırlayarak.

Sonraki sessizlik, serbest düşüş gibiydi. Wells şaşkın şaşkın başını kaldırdı. Söylemişti. Bütün cümleyi söylemişti ama Meşe hâlâ hiçbir şey yapmadan, yanı başında koşmaya devam ediyordu. Saldırganlığı tamamen kontrol altındaydı.

Wells, Meşe'ye baktı. Adam Wells'e bakmıyordu, gözlerini önüne dikmiş, kışlalara çıkan orman yoluna bakıyordu. Suratı hâlâ asık, dudakları hâlâ çizgi gibiydi ama gözlerinde hayal meyal bir tebessüm vardı. Wells gelişme kaydediyordu.

Taş'ın dış avlusuna vardıklarında, Wells eğitimde öğrendiği gibi aniden durarak, elleri arkasında, komut bekledi.

"Öğle yemeği molası," diye kükredi Meşe. "Bir saate dönmüş olun."

"Emredersiniz, efendim," dedi Wells. Meşe hızlı adımlarla ormana doğru giderken, Wells adamı hayretle izledi. Geldiklerinden beri ilk kez, Wells'in tek başına kalmasına izin veriliyordu. Yemeğe ilk kez, uygun adımda yürütülmeksizin, eğitmeni tarafından izlenmeksizin gidiyordu. Wells'i hiç kimse izlemiyordu.

Bugün iyi iş çıkardığı için, kendini Dünya'nm hizmetine adadığı için ödüllendiriliyor muydu?

Çevresine bakman Wells, kimsenin bakmadığını görünce toprağa tükürdü. Şu anda elinden ancak bu kadar isyan etmek geliyordu. İçinden bir ses, gezegenin hiç umursamadığım söylüyordu. Sonra, şansını biraz daha zorlamaya karar vererek, küçük bir keşif yapmak için Taş'ın içine girdi.

Binanın dışındaki yollarda, bugün el arabaları vızır vızır işliyordu. Yeni bir yağmacı ekibi gelmişti anlaşılan. Bu seferki güneyden geliyordu, yük arabaları çanak çömlekle, dokuma halılarla, kış sebzeleriyle,

tütsülenmiş etlerle doluydu. Bir de blok blok tuza benzer bir şey vardı. Yüz ifadesini kontrol etmeyi öğrenmişse de Wells'in içi öfkeyle yanıyordu. Koruyucular yine kimin malını çalmıştı? Wells'in kampını yok etmeleri yetmemiş miydi?

Yürümeye devam eden Wells, binanın iç kısımlarına girerek kısıtlı zamanında toplayabildiği kadar detay topladı. İçerideki genişçe bir odadan, bir duman geliyordu. Başını içeri uzatınca bir çamaşır yıkama yeri gördü. Ateş üstündeki kazandan giysiler sarkıyordu; kırmızı yanaklı kızlar kazanı karıştırıyordu, beyaz giysilerinin sırtında terden kocaman, siyah lekeler oluşmuştu. Wells odayı gözden geçirdi ama yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmedi.

Yoldan gelen fısır fısır bir konuşma sesi dikkatini çekti. İki bina arasına gerilmiş bir ipten sarkan beyaz kumaşlar yolu kapatıyordu. Öğleden sonra güneşinde, kumaşlardan birinin arkasında iki silüetin kafa kafaya verdiğini görebiliyordu.

İki silüet ayrıldı; derken birinin kafası, birbirine iğnelenmiş iki çarşafın arasından çıktı. Bir anlığına siyah saç ile kırmızı bir kurdele gören Wells, izleyen var mı diye, arkasına şöyle bir baktıktan sonra hızla çarşafların oraya gitti.

"Octavia," dedi çarşafı çekerek. Aniden gözüne giren güneş yüzünden bir saniyeliğine görüşünü kaybetti.

Kesik bir nefes sesi duydu, derken acıyla sivri uçlu bir şeyin boynuna battığını hissetti.

"Wells... Aman tanrım, çok özür dilerim." Boynundaki nesne çekilince Wells afallamış Octavia'ya baktı. Kız özür dilercesine yüzünü buruşturarak, kullandığı metal parçasını cebine attı. "Onlardan biri sandım."

"Onlardan biri olsaydım, ne yapacaktın, O.?" diye fısıldadı Wells. "Kıskıvrak yakalarlardı seni."

"Umurumda değil." Çenesini havaya kaldırdı. Bu hâliyle Bellamy'ye o kadar benziyordu ki Wells'in güleceği geldi. Ama kızın gözlerindeki öfkeyi görünce neşesi uçup gitti. "Beni alıp götürsünler. Onların oyunlarını oynamaktan bıktım. O kadar aydın geçiniyorlar ama görünüşlerinin altında, mayaları bozuk." Octavia uzanıp yanında duran kızın elini tuttu. Siyah, kıvırcık saçlı kız, bir yerlerden tanıdık geliyordu. "Sana kimseler elini süremez," dedi Octavia kıza.

"Neler oluyor?" diye sordu Wells, bir Octavia'ya bir kıza

bakarak. "Ne oldu?"

"O sözde Koruyuculardan biri saldırdı. Kızı tuttuğu gibi yere yatırdı, sonra da Dünya'nın onların birlikteliğini falan istediği hakkında bir şeyler zırvaladı. Neyse ki Anna iyi bir savaşçı da herifin testislerine tekmeyi basıp kaçabildi." İlgi dolu gözlerle kıza bakan Octavia'nın yüzü yumuşadı.

"Aferin, Anna," dedi Wells ağır ağır. Gözlerini kıza dikti. "Çok tanıdık geliyorsun..."

Octavia gülümsedi. "Waldenlı."

Wells'in yüreği hop etti. "Walden mı? Sen de mi Koloni 'densin?"

Kız başıyla onaylayınca sonraki birkaç dakika boyunca, Wells kızın Dünya'ya yaptığı yolculuğu ve iniş gemisi yere çakıldıktan sonra başına gelenler hakkında anlattığı, olağanüstü hikâyeyi dinledi. "Ötekilere ne oldu?" diye sordu Wells, biraz şaşırmıştı. "Koruyucuların kaçırmadıkları?"

"Sanırım hâlâ oralardadırlar. Sizi arıyorlardı. Umarım bulmuşlardır."

Octavia yeniden Anna'nın elini tuttu. "Bulurlar. Bulamazlarsa biz onları buluruz ve birlikte her şeye yeniden başlarız." Gülümsedi. "Bizim kampı seveceksin. Yüzmeye gidebileceğimiz bir akarsu var, sabahlan bir tavşan ziyarete gelir. Geceleri de ateşin başında oturur, uyuyana kadar sohbet ederiz."

Anna kaşını kaldırdı. "Peki, ben nerede yatacağım?" "Sana bir yer buluruz, eminim ki," dedi Octavia. Gözlerinde Wells'in daha önce hiç görmediği bir pmltı vardı.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Anna, özlem dolu bir sesle. Ardından Wells'e döndü. "Octavia'nın dediğine göre,

bizi kurtaracak bir planın varmış galiba."

"Uyguladığım bir plan var," diyen Wells, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden baktı.

"İlk adım, beklemek," dedi Octavia yüzünü ekşiterek. "Ardından biraz daha bekliyoruz, sonra biraz daha."

Wells ona ters ters bakacak zamanı bulamadan arkalannda bir tıkırtı duydu. Hafifçe öksürdü.

"Bugün kendimi Dünya'nın hizmetine adamama izin verildi," dedi, az öncekinden yüksek bir sesle.

"Harika bir şey bu," dedi hemen durumu kavrayan Anna ve işi garantiye almak için Octavia'ya baktı. "Bize de izin verilir, umarım."

Grili bir kadın, Wells'e kuşkuyla ters ters bakarak yanlarından geçti.

"Dünya isterse," dedi Octavia tövbe edermişçesine başım eğerek.

Hep birlikte tekrarladılar, yanlarından geçip giden grili kadın da onlara katıldı.

"Yükseliyorsun, o hâlde," dedi Anna. "Glass gibi."

"Glass mı?" Wells gerilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık Yüce Koruyucu'nun hizmetçiliğini yapıyor," dedi Octavia, kaşlarını kaldırarak. "Yatakhaneden çıktı; artık iç kısımda, Soren'in kanadında kalıyor."

Wells'in kalp atışları hızlandı. "Soren'in odası ne tarafta?"

"Göstereyim," dedi Octavia elindeki çamaşırları bırakarak.

Octavia onu çamaşır iplerinin arasından geçirerek, sola kıvrılan yolu işaret etti. "Şu yöndeki grili hanımları izlersen oraya varırsın. Ama Glass'ı hemen göremezsen fazla oyalanma derim. O bölgeyi gözetleyen bir sürü göz var."

"Teşekkürler," dedi Wells, ardından başını yana eğip yüzünde muzip bir ifadeyle ölçüp biçercesine kıza baktı.

"Ee... Waldenlı kızla aranızda bir şeyler mi var?"

Octavia dudaklarını birbirine bastırdı ama yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

"Vay canına..." dedi Wells gülerek. "Kamptaki delikanlıların kalbi kırılacak." Ardından düşünceli düşünceli ekledi: "Kızların da."

"Tamam, orada dur, Jaha."

"Anlaşıldı," dedi Wells iç çekerek. "Ben gitsem iyi olur. Sen de dikkat et, tamam mı O.? Buradan çıkmanın bir yolunu bulana kadar, Anna ile birbirinize göz kulak olun."

Octavia, az önce çamaşırları asmaya başlayan Anna'ya baktı. "Oluruz," dedi şefkatle karışık, kararlı bir sesle.

İyi gidiyor, diye düşündü Wells, Octavia'nm yanından ayrılınca. Benim rütbem yükseliyor, Glass da iç daireye girme imkânına kavuşmuş. Bütün taşlar yerine oturuyor. Şimdi tek gereken...

İşte oradaydı. Glass, dış yolda Soren ile birlikte yürüyordu. Yeni, beyaz bir elbise giymiş, tertemiz sarı saçlarını omuzlarına salmıştı. Başını hafifçe yukarı kaldırmış, Soren'i dinliyor, dinlerken de gülümsüyordu. Yüzünde tarifsiz bir huzur vardı.

Wells ayaklarının altındaki toprağın çekildiğini hissetti, duvarlar yükseldi, dört bir yandaki ayak sesleri iyice

gürültülü bir hâl aldı.

Sadece rol yapıyor, dedi kendi kendine. Planı uyguluyor.

Başını kaldıran Glass, Wells'i fark etti. İşaret verm u •

Hnek içijj

iki kere gözlerini kırpan Wells, arkasını dönüp uzaklaşırke içindeki umut yüklü heyecanın, neden bir anda dehşet hissi dönüştüğünü merak ediyordu.

17

Clarke

Clarke sabah erkenden uyandığında Bellamy volta atıp duruyordu. Öyle heyecanlı, öyle yorgun bir hâli vardı ki ona bakmak Clarke'a neredeyse acı veriyordu. Tek istediği, kollannı Bellamy'nin boynuna dolayıp her şey düzelecek, demekti ama karşısındaki avutulabilecek bir Bellamy değildi. Bellamy'nin gözleri böyle vahşi vahşi parladığında, eneıji yüklü kasları böyle seğirdiğinde, ne yapılması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Bellamy ile Felix, keşif görevlerinde bir şey bulmuş, anlatmak için herkesin uyanmasını bekliyorlardı. Bellamy, uykulu uykulu gözlerini ovuşturan Vale'in gelmesini bekledikten sonra, doğruca konuya girdi.

"Bu adamların silah zulalarına açılan bir arka kapı bulduk," dedi. Gözleri öyle deli deli bakıyordu ki Clarke'ın tüyleri ürperdi.

Felix, kollarını kavuşturmuş, Bellamy'nin seksen-doksan santim arkasında duruyordu. "Üstelik kapının varlığından haberleri yok," diye ekledi. "Onlar deliği keşfedene kadar, fazla zamanımız olmayabilir."

Hayır, diye düşündü Clarke umutsuzca. Bu iş böyle yapılmaz. Sayıca çok azdılar. Silahlar bir işe yaramazdı. Diplomatik yöntemler denemeli, bir pazarlık önermeliydiler. Bu insanların da istediği bir şey vardı kuşkusuz, yoksa ne diye kamplarına saldıracaklardı ki.

Clarke, Paul'e baktı; Paul'ün yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı. Dün gece Felix ile Bellamy tek başlarına keşfe çıktıklarında Clarke ile Paul bu konuyu ötekilerle konuşmuşlardı. Paul, Clarke'a arka çıkmıştı.

"Duvarlar aşılmaz görünüyor ama yalnızca belli bir mesafeden," diye sürdürdü Bellamy. Clarke ellerinin titrediğini fark etti. "Pencereler var, çatlamış temeller var, bulduğumuz patlayıcıları koyabileceğimiz bir sürü yer var, tüm binayı başlarına yıkabiliriz."

"Bunu tam olarak nereden biliyorsun?" diye sordu Paul, gergin gergin gülümseyerek. "İki gün içinde, başımıza bir de mühendis mi kesildin?"

Clarke içgüdüsel olarak Bellamy'yi savunmaya yeltendi ama Bellamy'nin gözleri aydınlandı, yüzüne yeniden o alaycı gülümseme geldi.

"Hayır, ben mühendis değilim," dedi sakin sakin. "Ama o öyle."

Başıyla, bir kütüğün üstüne oturmuş, alnını buruşturarak konuşulanları dinleyen Luke'u işaret etti.

"Sen ne dersin Luke?" diye sordu Bellamy. "Bu uygulanabilir bir plan mı?"

"Kendi gözlerimle görmem lazım," dedi Luke kıvırcık saçlarını karıştırarak. "Görürsem, patlayıcıların nereye yerleştirilebileceğini söyleyebilirim."

Bellamy onaylamasına başını salladı. "Ben de bunu önerecektim. Bir keşif gezisi daha yapmayı göze alabiliriz, bu gece mesela..."

Clarke ayağa kalktı.

"Sonra da silah deposunu yağmalarız ve..."

"Ve binanın bir kısmını havaya uçururuz," diye tamamladı Clarke cümlesini. "Hem de arkadaşlarımız içerideyken."

Sessizleşen Bellamy, dönüp ona baktı.

Clarke yüzündeki acıyı ve hüsranı görmezden gelmeye çalıştı. "Çok pervasızca bir hareket, o yüzden de yanlış."

"Teşekkür ederim," dedi Paul ve asık suratla ayağa kalkıp onun yanında durdu. "Burada oturup bunları dinlerken, acaba bir tek ben mi..."

Clarke gözlerini Bellamy'ninkilerden ayırmadan, Paul'ün sözünü kesti. "İlk önce diplomasiyi denemeliyiz, Bel. Arkadaşlarımız bu şeyin... bu yapının, kalenin, her neyse işte, neresinde bilmiyoruz. Bildiğimiz bir tek şey var, arkadaşlarımız tam da senin bombalamayı planladığın yerde olabilirler."

Bellamy donakaldı. "Bunu düşündüm," dedi dişlerini sıkarak. "O duvarlar yalnızca savunma amaçlı, eğer onları yıkarsak arkadaşlarımızı tehlikeye atmadan binanın kalbine ulaşabiliriz."

Clarke derin bir nefes aldı. Bellamy'nin hoşuna gitmeyecekti, biliyordu ama söylemek zorundaydı. "Peki neden saldırmak zorundayız?" diye sordu ötekilere dönerek. "Elimizdeki bütün seçenekleri gözden geçirmemiz gerekmez mi?" Bellamy kısa ve acı bir kahkaha attı. "Bu canavarlarla konuşmak, sence gerçekten bir seçenek mi?"

Clarke, Bellamy'nin yüzündeki küçümseyici ifadeyi görmemek için sertçe gözlerini kırpıştırdı. "Paul ile dün gece konuştuk. Bize göre, sevdiklerimizin güven içinde eve dönmesini sağlayacak, barışçıl bir yaklaşım taktiği uygulamak mümkün. Şu... yağmacıların taleplerini dinleyeceğiz."

"Şu katillerin," diye püskürdü Bellamy.

"Biz de karşı öneride bulunarak, barışçıl bir çözüm umabildiğimiz sürece, iletişim kanallarını açık tutacağız. Bu sırada da zamanımızı bir B planı yapmak için kullanabiliriz. Bu kadar ..." Bellamy'nin vereceği tepkiye hazırlanan Clarke, ona arkasını döndü. "Aceleye gelmeyen, stratejik açıdan daha uygulanabilir bir plan."

Clarke bakmasa da ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. "Peki ya bu sırada arkadaşlarımız öldürülürlerse?" diye sordu Bellamy ona yaklaşarak. "Erkek kardeşim? Küçük kız kardeşimi" İnsanların yaşamıyla kumar oynamaya kararlı mısın gerçekten?

"Ya senT diyen Clarke sesini yükseltmiş, yumruklarını öfkeyle sıkmıştı. Sırf tedbirli davranmak istedi diye, Bellamy'nin ona, kendini duygusuz, umursamaz biri gibi hissettirmesine izin vermeyecekti. "Çünkü senin şu anda bizi soktuğun durum bu, Bel! Bu pervasızca girişilmiş, kocaman, saçma bir kumar."

"Saçma," diye tekrarladı Bellamy. "Şu noktada bana söylemek istediğin şey bu mu gerçekten?"

"Asıl saçma olan ne, biliyor musunuz?" dedi Paul. "Belki de çoktan ölen insanları kurtarmak için hayatımızı tehlikeye atmamız."

Paul'ün lafı, ormandaki tüm havayı emdi. Cooper yüzünü buruşturdu, Clarke yanı başındaki Jessa'nın bembeyaz kesildiğini gördü.

Paul ellerini havaya savurdu. "Ben yalnızca herkesin aklından geçeni söylüyorum! Bu değişkeni de düşünmemiz gerek. İçeride kurtaracak insan kaldığından emin olana kadar, yaşamlarımızı tehlikeye atmanın anlamı yok."

"Ölmediler," dedi Bellamy alçak perdeden, tehlikeli bir sesle. "Siz korkaklar, kaçırılanları yüzüstü bırakmak için bahaneler üretirken ben burada durup sizi seyretmeyeceğim." Vale hafifçe öksürdü. "Haklı olduğu bir nokta var. Kısıtlı bilgiyle iş görüyoruz. Önce daha çok bilgi toplamamız gerekir ki, sonra..."

"Size gerekebilir, bana gerekmez," diyen Bellamy arkasını dönüp gitti, Felix'e de peşinden gelmesini işaret etti. "Silah deposunun yerini biliyoruz. Gerisini halledebiliriz."

Clarke, "Olmaz!" diye bağırarak arkasından koştu. "Bellamy, olmaz. Böyle yaparsak, her şey tehlikeye girer. Kaçırılanların yaşamı tehlikeye girer, görmüyor musun?"

Bellamy dönüp baktı. Bakışları soğuktu. "Gördüğüm tek şey, söz verdiği şeyi yapmaya korkan, bir avuç dolusu korkak!" Herkesi gözden geçirdikten sonra, bakışlarını yeniden

Clarke'a dikerek ters ters baktı. "Yoksa bencil sözcüğü daha mı uygun?"

Clarke yanıt vermeye çalıştı ama başaramadı. Göğsü sıkışmış, yüreği daralmış, kan beynine sıçramıştı.

Yeniden arkasını dönen Bellamy, başıyla Luke'a işaret etti. "Geliyor musun?"

Luke kalkacak gibi oldu ama sonra duraksayarak Clarke'a baktı. Clarke dudaklannı oynatarak lütfen, deyince de yerine oturdu.

Bellamy güldü. "İyi. Ben hallederim."

"Hayır, olmaz," dedi Paul. "Geri çekil, Bellamy."

"Ben senin muhafızlarından biri değilim," diye çıkıştı Bellamy. "Ayrıca, Meclis Üyesi Blake diyecektin sanırım." Clarke'ın içi hüsranla yanıyordu. "Tüm mesele bu mu gerçekten, Bellamy?" diye sordu. "Hak ettiğin saygıyı görmediğini mi düşünüyorsun? Bir şeyi ispatlamak için arkadaşlarımızın yaşamını tehlikeye mi atacaksın gerçekten?"

Bellamy'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Ben arkadaşlarımızı kurtarmaya çalışıyorum," dedi tükürür gibi. "Orada neler döndüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok." Kaleyi işaret ediyordu. "Wells'e işkence ediyor olabilirler. Octavia acılar içinde kıvranıyor olabilir. Oysa sizler hiçbir şey yapmadan, orada öylece oturmaktan son derece memnunsunuz."

"Sevdikleri için endişelenen bir tek sen değilsin," diye atıldı Jessa. "Hepimiz tüm kalbimizle bu görevin başarıya ulaşmasını istiyoruz. Ama yalnızca tek bir atış hakkımız var ve onda da isabet ettirmeliyiz."

"Ben ettiririm, " dedi Bellamy dişlerini gıcırdatarak. "Ama biraz daha beklersek, iş işten geçebilir. O yüzden şöyle yapacağız: Kim arkadaşlarımızı kurtarmaya hazırsa bizimle gelecek."

"Hayır," dedi Paul. "Kusura bakma Bellamy, senin gerekçeni anlıyorum ama bu yanlış bir hamle. Hiçbir yere gitmiyorsun." "Peki, beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

Paul cebinden metal bir şey çıkardı: Clarke'ın acıyla hatırladığı, gemide kullandıkları kelepçelerden biriydi bu. Rhodes onları idam mangasının önüne götürürken de aynı kelepçeleri kullanmıştı.

"Ne yapacaksın onunla?" diye sordu Clarke, kalbi çarpa çarpa.

Paul ona şöyle bir baktı. "Hazırlıklı geldim."

"Bana ver şunu," dedi Clarke kolunu uzatarak. "Saçmalıyorsun."

Paul ciddiyetle başını iki yana salladı. "Erkek arkadaşın hakkında her şeyi biliyorum, Clarke. Gittiği her yerde kaos yaratıyor. Şansölyenin vurulmasına yol açtığında ben de oradaydım. Fazlasıyla atik davranıyor, yine binlerinin ölümüne yol açmasına göz yumamam."

"Onu bağlayamazsın da," diyen Clarke, öne çıkarak Paul ile Bellamy'nin arasına girdi.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Bellamy çakmak çakmak gözlerle. "Ben buradan gidiyorum. Gel, Felix."

"Yanlış bir hamle yapıyorsun," dedi Paul sesini yükselterek ve yalvarırcasına Jessa'ya, Cooper'a ve Vale'e baktı.

"Bellamy'yi en son dinlediğinizde, neler yaşandığını gördünüz. Sizinkiler onu evlerine aldıkları için öldüler. Şimdi başını alıp gitmesine, öteki seçenekler tükenmeden, o silahları kullanmasına gerçekten göz mü

yumacaksınız?"

"Paul haklı," dedi Cooper homurdanarak. "Beklemeliyiz."

Ama adamı duymazdan gelen Bellamy, gitmeye koyuldu.

Paul, Cooper'a başıyla bir işaret verince kaşla göz arasında, Bellamy'yi kıskıvrak yakalayıp kollarını arkasına kıvırdılar.

"Çekin ellerinizi üstümden!" dedi Bellamy tükürür gibi, kendini bir o yana, bir bu yana attı.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Clarke, yanlarına koşarak. "Canını acıtıyorsunuz." Paul'ün kolunu yakaladı ama Paul kolunu kolaylıkla kurtardı.

"Siz delirmişsiniz," diyen Luke, yerinden fırlayarak, Bellamy'nin yardımına koştu ama Vale, Luke'u tutarak, ilerlemesini önledi. Luke bacağındaki aksaklıktan ve saatlerce dağ bayır tırmanmaktan yorgun düştüğü için direnmeye gücü yetmedi.

"Hemen bırakın onu," dedi Clarke, sesi Felix'i yerinden sıçrattı.

Kelepçeler takıldığından, Cooper artık Bellamy'yi tek başına tutabiliyordu, böylece Paul de Clarke'a dönebildi. "Bir sorun yok, Clarke. Yalnızca sakinleşip aklının başına gelmesini bekleyeceğiz, sonra da bırakacağız."

Clarke, bu isyanı sineye çekmeyeceğini belirtmek için Bellamy'ye döndü ama göz göze geldiklerinde Clarke karşısındaki insanı tanıyamadı. Ona öyle bir öfkeyle bakıyordu ki Clarke'ın içine bir korku dalgası yayıldı. Hayır. Bu hâliyle Bellamy'yi salamazlardı. Ölüme koşardı, herkesi de peşinden sürüklerdi. Wells ile Octavia da dâhil. Bağışlanmayacak bir şey yapmaları gerekse bile Bellamy'nin aklını başına getirmek zorundaydılar.

"Özür dilerim." Sözcükler boğazını yakarak dudaklarından dökülürken, Clarke arkasını döndü. Kalbi utanç duygusunun ağırlığıyla eziliyordu.

Bellamy, kollarını tutanlar eşliğinde Clarke'ın önünden geçerken, taş gibi sessizdi. Clarke donakalmış bir hâlde, Bellamy ile göz göze gelmeyi; onun suçlayıcı, keskin bakışlarını yüzüne dikmesini bekledi ama Bellamy onun yüzüne bile bakmadı.

Onu görmeye bile katlanamıyordu sanki.

18

Bellamy

Saatler acı verici bir yavaşlıkta geçerken, Bellamy sessiz sessiz oturuyordu. Sonunda, güneş battı. Ateş veya fener olmadığından gözleri karanlığa alışacak zamanı bulmuştu. Ava çıkmış gece kuşlarının pike yapışını izledi. Toprakta önünden geçen böceklerin koşuşmasını izledi. Kısa bir süre önce de ailesini ve arkadaşlarını kaçıran yağmacıların, arabalarıyla ormanı yara yara gidişini izlemişti.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

O metal kirişlerden birine bağlandığı için kirişe değen sırtı acıyordu. O ilk panik dalgası geçtikten sonra hiç değilse nefes alış verişleri yavaşlamıştı. Titremesi ve terlemesi kesilmişti, kalbi de artık göğüs kafesinin içinde patlayacakmış gibi atmıyordu.

Ama iyi değildi. Bir daha hiç iyi olmayacaktı.

Ağırlığını öteki bacağına verdi, bir kez daha kelepçelerin bileklerini kestiğini hissediyordu. Canı acıyordu ama hiçbir şey Clarke'ın, yeni dostu Paul'ün Bellamy'yi yaka paça götürmesine seyirci kalışını anımsamak kadar canını acıtamazdı.

Bir dal çatırtısı duyunca sırtı gerildi. Görmeden, Clarke'ın varlığını hisseti.

"Bellamy," dedi Clarke usulca. "İyi misin? Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Clarke, yaralı bir hayvana yaklaşıyor-muş gibi, tereddütle birkaç adım attıktan sonra çömelip elini Bellamy'nin koluna uzattı.

Geri çekilen Bellamy, ondan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. "Sakın bana dokunayım deme!"

"Kelepçelerini çıkaracaktım, yemek yiyebilesin diye," dedi sesi titreyerek. Elini geri çeken Clarke, yaklaşık bir metre ötede yere oturup bir süre onu izledi. "Kusura bakma, bugün işler biraz... çığırından çıktı."

"Çığırından mı çıktı?" diye yineledi Bellamy, içinin yine öfkeyle dolup taştığını hissediyordu. "Paul darbe yaptı, sen de seyirci kaldın. Ama tamam, anlıyorum. O şimdi benden daha çok işine yarar."

Clarke'ın kaşlan çatıldı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Bir bakalım," dedi Bellamy düşünüyormuş gibi yaparak. "İlk önce şansölyenin oğluyla çıktın ki seni bu yüzden suç-layamam. İmkânın varken, yüksekleri hedeflemek her zaman iyidir. Ama Dünya'daki ilk zamanlarınızda, Wells pek popüler değildi, öyle değil mi?" Abartılı bir hareketle yüzünü ekşitti. "Ben de pek popüler değildim ama avlanabiliyordum, yani sanırım akıllıca bir alışverişti. En azından açlıktan ölmeyecektin. Hiç değilse bir süreliğine. Yaşamının geri kalanını, benim gibi Waldenlı bir serseriyle geçirecek hâlin yoktu ya. Sonra da, Paul ortaya çıkınca baktın çocuk subay eğitimi almış, düzgün konuşan, etkileyici bir yalaka; yeniden bir üst modele geçme zamanının geldiğini fark ettin."

Clarke ağzı bir karış açık, şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle ona bakakaldı. Uzunca bir süre sonra gözlerini kısarak, konuştu: "Görüyor musun, işte bu yüzden yarınki görüşmelere katılmanı istemiyoruz. Öfkene yenik düşüyorsun, sonra da kendi uydurduğun, saçma sapan hikâyelere inanıyorsun. Bu çok tehlikeli."

Bellamy dudak büktü. "Ya, öyle mi? Söyle o hâlde, yarın için büyük planınız nedir?"

Clarke çenesini kaldırdı. "Beyaz bir bayrakla giriş kapısına yanaşacağım. Böyle bir âdetleri var mı, emin değiliz ama denemeye değer. Ardından şartları görüşmek için liderleriyle konuşmayı talep edeceğim."

Kızın söyledikleri, Bellamy'nin göğsündeki öfkeyi defetti. "Ne? Hayır, Clarke, gidemezsin. Daha ağzını açamadan, vurulursun."

Clarke kollarını kavuşturdu. "Tek seçeneğimiz bu. Stratejik bir saldın yapacak silahımız yok..."

"Onların silahını kullanabiliriz. Sana söyledim!" Sesinde gizli bir çaresizlik vardı. Kızgınlığı ve küskünlüğü gitmiş, yerine buz gibi bir korku gelmişti. Clarke'ın bunu yapmasına izin veremezdi.

"Ben de sana söyledim. Binanın bir kısmını havaya uçuranlayız. Hele de tutsakları nerede tuttuklanm bilmiyorken."

"Clarke, lütfen..." Bellamy'nin sesi çatladı. "Yapma. Onca şeyden sonra... seni de kaybedersem..."

Clarke çenesini kaldırdı, gözlerinden alevler fışkırıyordu. "Ne zaman anlayacaksın? Birini sevmen, sana mantık dışı bir şey yapma hakkını vermez. Hepimiz korkuyoruz, hepimiz acı çekiyoruz ama mantıklı davranmak zorundayız."

Kızın abartılı sakinliği, Bellamy'nin için için yanan öfkesini tetikledi. Clarke gemide psikiyatri bölümündeki hastalarına nasıl davranıyorsa şimdi Bellamy'ye de öyle davranıyordu. Sanki Bellamy halüsinasyon ile gerçeği ayıramayacak durumdaymış gibi. Ne olursa olsun Bellamy'yi hep öfkeyle kalkıp zararla oturan, fevri aptalın teki gibi görecekti. Clarke'm, ona kendini böyle hissettirmesine izin vermeyecekti.

Bellamy dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Sen mantıklı davranmaya çalışırken, insanlar ölüyor, Clarke. Lily, örneğin." Bellamy laf ağzından çıkar çıkmaz, sınırı geçtiğini anladı.

Sözleri içindeki tüm havayı çekmiş gibi nefesi kesilen Clarke, geri çekildi. "Sen ciddi misin?" dedi boğuk bir sesle. Yıllar önce Meclis, Dünya'da insanların yaşayıp yaşayamayacağına karar vermeye çalışırken, şantajla Clarke'ın ailesine çocuklar üzerinde radyasyon deneyleri yaptırmışlardı. Bellamy'nin ilk kız arkadaşı Lily de

deneklerden biriydi ve Clarke elinden geleni yaptıysa da kurtaramamıştı.

"Ben yalnızca diyorum ki, binlerinin yaşamı tehlikedeyken, eylem planı yapacak en uygun kişi sen değilsindir belki." Gözleri öfke, küskünlük ve acıyla parlayan Clarke başını

havaya kaldırdı, sonra da soğuk ve mesafeli bir yüzle ona baktı. Bellamy onu göğsü sıkışarak izliyordu.

"Ya sen?" diye çıkıştı Clarke. "En son bir rehin olayına karıştığında baban vuruldu."

Bellamy, Clarke'a bakakaldı. Karşısındaki, güvenli kamplarını bırakıp kaybolan Octavia'yı aramak için Bellamy ile birlikte ormana gelen kız mıydı gerçekten? Bellamy'ye güvenen, ona ihtiyaç duyan... onu seven kız mıydı?

"Tamam... git," dedi. "Git, sence en iyisi neyse onu yap, ben de öyle yapacağım."

"İyi." Clarke arkasını dönüp başka tek kelime etmeden uzaklaştı.

Kampa mutlak bir sessizlik çökmüştü. Göz kapakları titreşerek kapanırken, Bellamy gemideki kulübelerinde saklandıklarında, elini tutan Octavia'nın minicik ellerini, kardeş olarak birbirlerine ilk sarıldıklarında Wells'in boynuna dolanan kollarını, birlikte yan yana yıldızlan izlerken, bedenine değen Clarke'ın sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Hepsi Bellamy'nin elinden alınmak üzereydi, yarın Clarke intihar planını eyleme geçirdiğinde Bellamy her şeyini kaybedecekti.

19

Glass

Dün, insanın hareket hâlinde kalmak isteyen bedeni yüzünden, tüm gece rüyalara teğet geçtiği, yoğun günlerden biriydi. Glass karanlık odasında bir türlü derin uykuya dalamıyor, zihni bir anıdan ötekine atlıyordu.

Her şey nezaketsizce uyandırılıp Soren'in hizmetçisi olmak üzere, yatakhaneden yaka paça götürülüşüyle başlamış ama sonunda çok başka bir renge bürünerek, akşam yemeğinde Soren ve danışmanlarıyla birlikte, odayı dolduran sıcak kahkahalar ve konuşmalar eşliğinde, lezzetli yahniler yemeye varmıştı.

Gün boyunca, yerleşkenin hemen her köşesi ziyaret edilmişti. Soren dış duvarların çevresindeki çeşitli alanlara ekim yapmayı planlıyor; kadınların eşyaları saklanmak, atılmak veya eritilmek üzere ayırdığı tasnifleme bölümlerine giriyor; bazı erkeklerin grubun genç üyelerine balık tutmayı öğrettiği nehir kenarında yürüyüş yapıyordu. Yüce Koruyucu, eğitime katılan en yeni acemi askerleri kutlayıp iyi şanslar dilesin diye, kışlalara bile uğramışlardı.

Glass hiçbir arkadaşıyla karşılaşmamış, buna da içten içe biraz sevinmişti. Yalnızca Taş'ın dış koridorlarından geçerken bir anlığına Wells'i görmüş, görür görmez de nedenini bilmeden paniğe kapılarak kızarmıştı.

Glass'ın keyfi yerinde sayılırdı. Burada bir işe yaradığını hissediyordu, Dünya'ya geldiğinden beri hiç böyle hissetmemişti. Hatta belki ömründe hiç böyle hissetmemişti. Bütün gün Soren'in peşinden gidiyor, susayınca su, üşüyünce pelerin veriyordu. Soren yazmayı bildiğini öğrendiğinden beri de parşömen parçalarına notlar almaya başlamıştı. Ama çoğunlukla izliyor, dinliyor ve öğreniyordu. Soren'in hem gücü elinde tutmasına hem de bu kadar sevilmesine hayret etmişti. Koloni'den bildiği liderlerle alakası bile yoktu. Bir gün insanların ona da aynı hürmetle baktığını hayal etmekten kendini alamıyordu.

Ama kampa dönerse bu hayali gerçekleşir miydi? Kampta Glass'ı nasıl bir gelecek bekliyordu? Düşünceleri ne zaman o yöne kayşa zihninde bir yüz canlanıyordu: Luke. Sabahları uyanır uyanmaz Glass'ı selamlayan, o sıcak, o uykulu gülümsemesi... Glass'm söylediği bir şeye gülerken, kahverengi gözlerini kısışı... Kaç diye bağırırken, yüzünde beliren korku ve acı dolu ifade...

Ama şimdi yeni bir gün başlıyordu, Glass ise fiziksel açıdan yorgun ama yarı uyanık bir hâlde, Soren'in bitişiğindeki

odada uzanmış, kadından gelecek talimatları bekliyordu. Sonuçta Margot, Soren'in alışılmadık saatlerde çalıştığını söylemişti. Glass'ı her an çağırabilirdi. Her an bir şeye ihtiyacı...

Odadan bir ses geldiğini duyarak yerinden fırladı. Onu mu çağırıyorlardı? Küçük penceresinden bir parça gökyüzü görünüyordu, hava hâlâ karanlıktı ama Soren'in odasında birkaç kişinin alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu. Sessizce kalkıp geceliğini çıkaran Glass, beyaz giysisini giydi. Soren ve danışmanları uyandıysa birazdan Glass'ı çağırırlardı.

Saçını örmeyi henüz bitirmişti ki danışmanlardan birinin adını söylediğini duydu. Glass hemen odasını Soren'in odasından ayıran kapıya koştu ama içinden bir ses kapıyı açmamasını söyleyince Glass da durup kulak kabarttı.

"O gün düşüncesini dile getirmeseydi..." Ses Margot'nun sesine benziyordu.

"Evet, Glass öteki acemi kadın askerlerin arasında kalacaktı." Bu Soren'in sesiydi. Soren konuşurken, ötekiler susuyordu. "Zaten o yüzden seçildi ama saflarımızda daha çok işe yarayacağım seziyorum. Yatkınlığı var. Ayrıca içimden bir ses iyi bir eş olmayabilir, diyor."

"Öyle mi?" diye sordu Margot.

Glass kıpırdanmamak için odanın iki köşesi arasında sıkışıp nefesini tuttu, kulağım da kapı çerçevesindeki minicik çatlağa çevirdi. "İyi bir eş olmak mı?" Bu ne demekti?

"Başka bir yere bağlılık duyduğunu hissediyorum," dedi Soren canlı bir sesle. "Sevdiği biri var, hâlâ da o sevgiye tutunuyor. Böylece erkeklerin önü tıkanıyor ama Dünya'nınki açılıyor. Bizimki açılıyor. O yüzden Glass'ı eşleştirirken anlayışlı davranmalıyız."

Glass'ın elleri göğsüne kapandı. Soren bunu nereden öğrenmişti?

"Her neyse, yeni arkadaşımız dışında, safları olduğu gibi bırakacağız," dedi Soren. Ötekiler yerinden kalkıyormuş gibi bir hışırtı duyuldu. "Eşleştirmeleri yarın kesinleştirelim ki ilk törenler olabildiğince verimli geçsin. Dünya isterse."

"Dünya isterse," diye hep birlikte tekrarladılar. Seslerden anlaşıldığına göre, Soren'in yanında dört-beş kişi vardı.

Henüz Glass'ı çağırmamışlardı. Konuştukları konu her ne ise Glass'ın duymaması gerekiyordu herhâlde. Glass'm kafası sersem gibiydi ama içgüdüleri iş başındaydı. Elinden geldiğince sessiz ve hızlı hareketlerle elbisesini çıkarıp geceliğini giydi. Tam yeniden yatağına girip, gözlerini kapatmıştı ki kapının açıldığını, Dara'nın yumuşak sesiyle kendisini çağırdığını duydu. "Glass? Seni bekliyorlar."

Glass mahmur taklidi yaparak ağır ağır yerinden kalktı. "Özür dilerim. Ben ne zamandır..."

Dara kapı eşiğinden anlayışlı anlayışlı gülümsedi. "Alışırsın. Sen birkaç dakika rahat rahat hazırlan, biz dışarıda bekleriz."

Glass bu kez hazırlanmakta acele etmedi. Odadan çıktığında hâlâ eteğini düzeltiyordu. Heyecanlı hâlini paniğine değil, uyku sersemliğine vermelerini umuyordu.

"Kusura bakmayın, uyanamadım," dedi odayı gözden geçirerek. Odada grili kadınlardan altı kişi vardı. Altısı da çatır

çatır yanan ocağın karşısında, kalın, yün bir halının üzerinde oturan Soren'in etrafına toplanmıştı. "Şimdi hazırım." Omzunun üzerinden bakan Soren, nazikçe gülümsedi ve halının üstündeki boş yere pat pat vurdu. "Gel, otur."

Glass söz dinleyerek Soren'in yanındaki ufacık yere çö-meldi.

"Biraz dinlenebildin mi?" diye sordu Yüce Koruyucu zarifçe.

Glass zoraki gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok heyecan verici şeyler planlıyoruz, etkinliklerimize senin de katılmanı tüm içtenliğimle istiyorum. Önümüzdeki Eşleşme Töreni'ne hazırlanıyoruz. Bu bizim en kutsal ritüellerimizdendir."

Gözleri merakla parlayan Glass, bu kez rol yapmıyordu. "Nedir o?"

"Şimdi, öncelikle sana biraz halkımızın geçmişinden söz etmem gerek. Bir öykü anlatabilir miyim?"

Glass onaylarcasına başını sallayınca Soren devam etti. "İlk Koruyucular buradan çok uzağa, batıdaki sığınaklara sığınmışlardı. Orada dağlar uzundur, yaban hayatı ise buradakin-den bile vahşidir." Soren'in sesi melodik bir nitelik kazandı, sanki daha önce yüzlerce kez anlattığı bir öyküyü tekrarlıyordu. Öyküyü dinleyen Glass'a bir rehavet çöktü, rahatlık geldi, her sözcük onu bir battaniye gibi sarıp sarmalıyordu âdeta.

"Dünya kendi kendini iyileştirirken halkımız bir süre yer altında yaşadı ama uzun süre dayanmalarına yetecek kadar erzakları yoktu. Vaktinden önce yeryüzüne çıktılar." Sesi kasvetli bir hâl aldı, dudakları acıma duygusuyla büzüldü. "Hava zehirliydi, su kirliydi. Yeryüzünde birkaç gün kaldıktan sonra durumun vahametini anladılar. Dünya'nın esirgeyen kollarına geri dönmeleri gerekiyordu. Ama nereye ve nasıl? Tam umutsuzluğa kapılmaya başladıkları anda, Dünya onlara bir işaret gönderdi. Doğuyu işaret eden bir güneş ışını... Aradıklarını saatler içinde buldular.

"Neyi?" diye sordu Glass merakla.

"Dünya'nın armağanını," dedi Soren gülümseyerek. "Bir başka barınağa açılan kapıyı. Halkımızı hasta eden hava, kapının kilidini de bozmuştu. Kapıyı kolayca açtıklarında elli yıl yetecek yiyecek, su ve erzak buldular."

Glass sorup sormamakta tereddüt ediyordu ama kendini tutamayacağını fark etti. "İçeride insanlar var mıydı peki?" Soren ağır ağır başını salladı. "Vardı. Bazıları Koruyucuların kurtuluşu nasıl bulduklarını duyunca hayret etti. Bu yeni arkadaşlar sadık hizmetkârlar olarak cemaate alındılar. Ötekiler Koruyucuların barınaklarına girmesinden ötürü kızgındı. Koruyucuları kovmak, ölüme terk etmek istediler. Onların... kontrol altına alınması gerekti."

Anlattıkları kuşaklar önce yaşanmışsa da Soren'in sesinde, sanki o karan veren kendisiymiş gibi gizli bir pişmanlık vardı. Payına düşen anlatıcı rolünün ağırlığını hissediyordu kuşkusuz; Yüce Koruyuculann uzun yıllardır giydiği, ağır bir paltoydu bu.

"Halkımız yeni takipçilerle birleştikten sonra, bannakta huzur ve denge hüküm sürdü," diye devam etti Soren daha neşeli bir sesle. "Aynmcılık yoktu, anlaşmazlıklar yoktu. O zamandan beri de böyle gitti. Grubun sadık üyeleri için... Eski Dünya'da toplum bileşenlerine ayrılmıştı, keyfi şeylerdi aslına bakarsan. Biz onlardan üstünüz, benim rengim seninkinden üstün, benim ailem seninkiyle kanlı bıçaklı." Elini salladı, gözleri parlıyordu. "Biz hepsini bitirdik. Artık aileler yok, tek bir aile var, bizim ailemiz var. Biz Koruyucular, bütün halkımızın çocuklannın anasıyız. Şimdi, Dünya bize ne zaman yeni bir yuva gösterse Eşleşme Töreni yaparız. Böylece en yeni üyelerimizi resmen Koruyucu ilan eder, ailemize hoş geldin deriz."

"Sanırım... sanırım anladım," dedi Glass ama Soren'in hâlâ bir şeyler gizlediğine dair bir endişe vardı içinde. Glass'a Koruyucuların geçmişini anlatmıştı anlatmasına ama nasılsa lafı dolandırmış, Eşleşme Töreni'nin tam olarak ne anlama geldiğini söylemekten kaçınmıştı.

Soren, etkilenmiş gibi kaşlarını kaldıran öteki kadınlara döndü. "İşte yatkınlık derken bundan söz ediyorum, görüyorsunuz değil mi?" Kendi etrafında dönerek, Glass'ın elini sıktı. "Glass, bence sen bizim topluluğumuzda çok önemli bir rol oynayacaksın. Eşleşme Töreni'nde sana resmî olarak hoş geldin deme şansı bulduğumuz için çok mutluyum. Senin de hoşuna gider, değil mi?"

Glass nazikçe başını salladıysa da kafasında tilkiler dolanmaya başlamıştı. Glass'ın içinde Soren'in çok kötü bir şey sakladığına dair bir his vardı. Octavia'yı, Anna'yı ve diğerlerini uyarmalıydı. Onlar da Wells'i bulup zamanın geldiğini söylemeliydiler. Ne pahasına olursa olsun, buradan çıkmanın yolunu bulacaktı.

20

VVells

Wells öteki tutsak arkadaşlarıyla birlikte, sabahın ilk ışıklarında sıraya girdi. Koruyucular sıranın önünde bir ileri bir geri yürürken Wells de diğerleri gibi, çenesi gururla yukarı dikilmiş, dudaklarında ifadesiz bir gülümseme, hazır ol pozisyonunda duruyordu.

Eric, Graham ve Kit hâlâ ortama uyum sağlıyorlardı. Kamplarından gelen öteki yedi acemi asker de öyle. Ama Wells'in bildiği kadarıyla, geri kalan bir düzine acemi asker, Koruyuculann inancını gerçekten benimsemişti. Dünyalıydılar ama Max'in köyünden veya ayrılıkçı gruptan değildiler. Daha kaç gizli topluluk, Felaket'ten çeşitli yöntemlerle sağ çıkmayı başarmış kaç insan olabileceğini düşününce, Wells'in başı döndü. Buradan kurtulunca, onlar hakkında her şeyi öğrenecekti.

Meşe, topluluğa hitap etmek üzere öne çıktı. Koruyucular arasındaki hiyerarşi pek sıkı değildi belli ki ama Wells aralannda bir ast-üst ilişkisi bulunduğunu sezmişti, Meşe de en üstlerdeydi.

"Bugün farklı bir şey yapacağız!" diye gürledi Meşe. "İçinizden bazılan, Taş'tan ayrılıp Dünya'nın isteklerini yerine getirmeye gidecek."

Arkasını dönen Meşe, başka bir Koruyucu'dan bir şey aldı. Göz açıp kapayıncaya kadar, Wells'in karşısına dikilmiş, ona bir tüfek uzatıyordu. Bakışlarında tuhaf bir yoğunluk vardı. Wells silahı daha Meşe'nin elinden almadan onun dolu olduğunu anlamıştı.

Serin metale ilk dokunuşunda, Wells'in kalbi öyle bir gümbürtüyle atmaya başladı ki çevresindeki herkes duyacak sandı. Wells, eğitimde öğrendiği gibi, sertçe baş selamı verip silahını göğsüne bastırırken Meşe o günün görevi için başka acemi askerleri de silahlandırmak üzere, sıranın önünde ilerlemeye devam etti.

Meşe üç kişi sonra Graham'ın önünde durdu ve gözünü kısıp çocuğa baktıktan sonra, silahı uzattı. Graham başıyla selam verince Meşe tempolu adımlarla uzaklaşarak silah verilmeyenlere döndü. Aralannda Eric ile Kit de vardı.

"Diğerleri ileri hedef eğitimi için benimle kalacak. Kardeşlerinize bugünkü görevleri için şans dileyin."

Ötekiler, "Şans sizinle olsun, Dünya isterse," diye mınldanırken, Wells yavaş yavaş, aşama aşama durumun ayırdına vardı.

Bir göreve çıkıyordu.

Buradan çıkıyordu. Yerleşkeden aynlıyordu.

Elinde dolu bir tüfek vardı.

Wells dönüp bakınca Graham'ın da aynı şeyi fark ettiğini gördü. Havanın serinliğine karşın, Graham'ın alnından terler damlıyordu.

Graham'ın parmağı tüfeğin tetiğine yöneldi, gözlerini de Wells'in gözlerine dikip ona yalvarırcasına baktı. Wells başını iki yana salladı, bu sabah doğru zaman değildi, onlar çıkarken arkadaşları içeride kalacaktı ama dudaklarıyla bugün olmaz demeye fırsat bulamadan, mavi gözleri insanın içini ürperten bir başka Koruyucu öne çıkarak, emirler vermeye başladı.

"Bugünkü keşif gezisini ben yöneteceğim," dedi kollarım göğsünde kavuşturarak. "Kolay bir iş olacak. Girip çıkacağız. Bugün herhangi bir direnişle karşılaşmayı beklemiyoruz. Kışlık yiyecek depomuzu doldurmak için bu yakınlarda keşfettiğimiz bir çiftlik alanına gideceğiz. Bir saat gidiş, bir saat kalış, bir saat de dönüş. Sorusu olan?"

Çiftlik alanı. Wells, Dünya'da başka insanların da yaşadığı gerçeğine bir türlü alışamamıştı. Hem de kendi kampının yakınlarında çiftlik kuran insanlar vardı. Çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu ama teklif

ortadaydı, üstelik Wells'in gerçekten de bir sorusu vardı. Büyük bir soru. Elini kaldırdı.

Mavi gözlü Koruyucu başını salladı. "Evet?"

"Direnişle karşılaşmayacağımızdan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şeyden emin olamayız," dedi Koruyucu, gözlerini kırpıştırarak. Ama çiftlikte şu an itibarıyla yaşayan kimse yok. Bir çatışma çıkmaması gerek."

Kimsenin yaşamadığını nereden biliyorlar ki? diye düşün dü Wells ama sorusunu kendine saklayarak başıyla selam ver di. Silahlarını omuzlarına dayayıp yeni at arabalarına bindiler Bu kez elleri bağlı vaziyette yerde değil, Koruyucuların bankında oturuyorlardı. Bu çiftliğe bir keşif ekibi göndermişler demek ki, diye düşündü Wells otururken. Tıpkı bizi kaçırmadan önce, kampımızı gözetledikleri gibi.

Ama durum gerçekten böyleyse Koruyucular neden ellerini, kollarını sallayarak yağmaya gitmiyorlardı? Bu görevde yerine oturmayan bir şey vardı.

Arabaların izlediği toprak yol, molozlarla dolu kır manzarasının ortasından geçiyordu. Wells yüksek pencerelerden dışarı bakıp yönünü tayin etmeye çalıştı. Sabah güneşi arkasında kalıyordu, kuzeye gidiyorlardı demek ki.

Wells, İyi, diye düşünerek Graham'a endişeli endişeli baktı. Eğer yepyeni bir bölgeye gideceklerine batıya dönselerdi Graham şeytana uyup kirişi kırmaya kalkabilirdi. Ben de şeytana uyabilirdim.

Ama o zaman Eric ile Kit bir yana, Glass'ı, Octavia'yı ve diğerlerini yüzüstü bırakmış olurlardı. Yaptıkları, büyük ölçekli bir misilleme hareketine yol açabilirdi. Hiçbir sorunu çözmezdi.

Araba bir saatten az bir zamanda, alçak bir vadiye g^P gıcırdayarak durdu.

Wells, arabadan inip soğuk sonbahar havasına adımını attığı mn saniyesinde, kokuyu aldı: yanmış odun ve daha kötü bir şey-Yüzünü arabanın ötesindeki açıklığa dönünce nefesi daraldı-

Demek bu yüzden buraya çiftlik değil de çiftlik alanı demişlerdi. Terimleri yalnızca Koruyucuların tuhaf terminolojisini değil, gerçeğin ta kendisini yansıtıyordu. Burası eskiden bir çiftlikti. Şimdiyse yakılmış bir araziydi. Tam ortasında, dumanı tüten bir malikâne enkazı vardı.

Wells alanın uzaktaki kenarına bakınca, içi tiksintiyle doldu. Altüst edilmiş, gevşek, pütür pütür toprak, geniş, dağınık bir tepecik oluşturmuştu. Wells'in o tümseğin neyi örttüğünü sormasına gerek yoktu. Yanıtı etrafındaki çimenlere bulaşmış kandaydı. Orası bir toplu mezardı.

Burada kimsenin yaşamadığını biliyorlardı, çünkü yaşayanların icabına bakmışlardı.

"Daha ilerilere bakmak için ateşin sönmesini beklememiz gerekti," dedi Wells'in arkasındaki Koruyucu. Adamın tüyler ürpertici yumuşaklıktaki sesi, Wells'i yerinden sıçrattı. Adam Wells'in omzunun üzerinden, bir binadan geriye kalan, kum tahta yığınını işaret etti. "Tam ortada bir kiler var, içinde yiyecek depolanmış olabilir. Ateşin yok etmediği ne varsa alıp arabalara yükle."

Wells'in "Emredersiniz, efendim" demeye dili varmıyordu ama bu Koruyucu'nun zaten bunu duymayı beklediği yoktu anlaşılan. Adam çoktan arkasını dönmüş, ötekileri çiftliğin kalıntılarına yönlendiriyordu.

Binaya yaklaştıkça Wells'in titremesi iyice gözle görünür bir hâl aldı. Gerçek sınav bu muydu acaba? Koruyucular acemi askerleri, evlerine neler yapıldığını anımsasınlar diye mi buraya getiriyorlardı? Şimdi Wells'in kampı da böyle

mi gözüküyordu? Taş üstünde taş kalmamış mıydı, içinde yaşayan insanlar bir toprak yığınının altına mı gömülmüştü?

Graham hızlı adımlarla yanına geldi. Dişlerini sıkarak Wells'e kötü kötü baktı. Wells'in ne başıyla onaylayacak gücü kalmıştı ne karşı çıkacak ne de başka bir şey yapacak.

Tüfeklerini sıkıca tutup birlikte çiftlik evinin merkezine yürüdüler. Ufalanan temellerin, kararmış kirişlerin

üzerinden dikkatle geçtiler. İki Koruyucu gözlerini bile kırpmadan, arabadan onları izliyordu.

Öteki acemi erlerden biri çekine çekine binaya girdi, ardından da bacağı çöken döşemeye girince onlara seslendi. Wells sessizce çocuğu çekmeye koştu. Gözlerinin içine bakarak çocuğu yukarı çekti, sonra da omzunu sıvazladı. Bu acemi er, Wells geldiğinde de oradaydı ama Wells onun adını, nereden geldiğini, yaşadıkları karşısında neler hissettiğini hiç bilmiyordu; yalnızca şu an korkudan betinin benzinin attığını görüyordu.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadı çocuk terli elleriyle silahını kavrayarak. Wells de başıyla selam vererek uzaklaştı.

"Burada!" diye seslendi Graham, tüfeğiyle aşağısını gösteriyordu.

Wells yanına gitti. Yerde paslanmış, metal bir kapı vardı, kapıyı kaldırıp açtıklarında da altından sapasağlam, beton bir merdiven çıktı.

"Haydi, şu işi halledelim," dedi Wells bıyık altından ve önden giderek basamakları inmeye başladı.

Wells, yukarıdan süzülen tozlu ışıkta, etiketsiz konserve

kutularıyla dolu rafları seçebildi. Tavandan içi patates, turp ve öteki kök sebzelerle dolu ağlar sarkıyordu. Karşı köşeden gelen tuz kokusu da büyük olasılıkla burada kış için et ve balık salamurası sakladıklarına işaret ediyordu.

Raflara yaklaşan Wells, bir an önce alacağını alıp çıkmaya niyetlenirken ayağı yumuşak bir şeye değdi. Bakmak için eğildi ama çoktan yanma gelen Graham, eğilmiş, yerdekini kaldırıyordu.

Koyu sessizlikte ikisi de Graham'ın elindekine bakakaldılar. Yer yer yıpranmış bir oyuncak ayıydı bu. Dikişli ağzı üzgün üzgün bakıyordu.

Burada bir çocuk yaşıyordu.

Graham öfkeden alev alev yanan gözlerle Wells'e baktı. Oyuncak ayıyı yere attı. Ardından arkasını döndüğü gibi koşa koşa merdivenleri çıkmaya başladı. Silahını da omzundan kaldırıp atış pozisyonuna getirdi.

Wells, Graham'ın emniyet mandalının çıkardığı tık sesini, kendi beyninde duymuş gibi hissetti. İçi yana yana derin bir nefes alıp peşinden koştu.

"Graham, sakın!" diye bağırdı ama iş işten geçmişti.

Graham koşa koşa binadan çıktı, boğazından kopan sözsüz çığlık vadide yankılandı. Ortalık bir silah sesiyle çınladı, silah geri teptiği için Graham'ın güzergâhı kaydı. Wells iki Koruyucu'ya baktı; ellerini tıraşlı kafalarına örtüp çömelmişlerdi. Wells silahına uzanarak, deliler gibi hangi yöne nişan alacağını düşündü. Graham Koruyuculardan birini vurduysa Wells de ötekini vurabilirdi. Graham tekrar ateş etti. Kurşun arabanın kenanndan sekerken, Wells de ilk kurşunun vurduğu yeri gördü. Graham iki seferde de ıskalamıştı. Koruyucular koşmaya başladı. Biri Graham'ı yakınlara çekmek için zikzaklar çizdi. Ötekiyse arkasından dolanarak Graham'ı yere yapıştırıp hiç zorluk çekmeden silahını elinden aldı, sırtına da bir şey batırdı.

Sakinleştirici, diye geçirdi Wells içinden. Tıpkı bizi ilk yakaladıklarındaki gibi... Silahı hiçbir işe yaramadan ellerinde sallanıyordu.

"Arabaya götür," dedi mavi gözlü Koruyucu ötekine. Sesi her zamankinden de duygusuzdu. Ardından silahını Wells'e çevirdi. "Silahlarınızı bırakın, hepiniz."

Tüfeğini bırakan Wells, silahın diklemesine yere düşüp devrilişini izledi. Gözünün ucuyla bakınca, öteki iki tutsağın da aynısını yaptığını gördü.

"İyi," dedi Koruyucu. Gözlerini tutsaklardan ayırdı. "Şimdi işinizi bitirin de gidelim."

Wells şaşkın şaşkın arkasına baktıktan sonra, sertçe gözlerini kırpıştırarak, emredildiği gibi hızla kilere döndü. Böyle şeyler her zaman yaşanıyormuş gibi kayıtsız davranıyorlardı. Belki de gerçekten yaşanıyordu. Belki içlerinden birinin çıldıracağını önceden biliyorlardı.

Wells araca yiyecek yüklerken dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi ağrıdı. İşleri bittiğinde Wells ve diğerleri yeniden arabaya bindiler. Koruyucular onlara bankta yer ayırmıştı.

Graham bilincini kaybetmiş bir hâlde ayaklarının dibinde yatıyordu. Koruyuculardan biri ilgisizce ayağını çocuğun cansız omzuna dayadı, Taş'a varana kadar da kaldırmadı.

Avluda durduklarında mavi gözlü Koruyucu elini kaldırarak, Wells'i durdurdu. "Arkadaşını lağım çukuruna sürükle."

"O benim arkadaşım değil," dedi Wells. "Seve seve."

Sözcükler Wells'in ağzında zehir gibi bir tat bıraktı ama Koruyucu içi rahatlamış bir hâlde gülümsedi. Wells bir nefes alıp Graham'ı kucaklamak için arabaya uzandı.

"Ben sana taşı mı dedim?" diye sordu Koruyucu sakin sakin. "Sürükle dediğime yemin edebilirim." Ağır ağır Wells'in arkasına geçerek, silahını kaldırdı ve namlusunu Wells'in kürek kemiklerinin arasına dayadı.

Wells gazabının her an patlamaya hazır bir volkan gibi damarlarında attığını hissetti ama korkusu daha da büyüktü. O tetiğe bir dokunursa, Wells bir daha ne Graham'a yardım edebilirdi ne Octavia'ya ne Glass'a ne de bir başkasına.

"Emredersiniz, efendim," dedi. Dikkatlice Graham'ı yere yatırdıktan sonra, onu çekmeye başladı. Koruyucu'nun silahı hâlâ sırtındaydı; Wells'i adım adım dürterek doğruca Taş'ın göbeğine yöneltti.

Yakında, diye düşündü. Artık bu insanlara diz çöktürmek için doğru zamanın gelmesini, gerekli istihbarata ulaşmayı falan beklemeyecekti. Buradan çıkmak zorundaydılar. Elimize geçen ilk fırsatta.

Tabii ellerine bir fırsat daha geçerse...

Graham'ı peşi sıra sürükleyen Wells, mamut duvarları ikisini birden yutmadan önce, cesaretini toplayarak açık gökyüzüne son kez, özlemle baktı.

21

Clarke

Hazırlanmak için yapabileceği fazla bir şey yoktu. Elbette yanma silah almayacaktı. Takas etmek için bir şey de götürmüyordu. İyi niyetinin bir nişanesi olarak, verebileceği bir hediye var mıydı acaba? Beyaz giysili adamlar gözünün önünde canlandı: İfadesiz, duygudan yoksun yüzlerle, planlı bir biçimde kamplarına sefer düzenlemiş, patlamada yaralananlann çığlıklarına ve haykırışlarına aldırış bile etmemişlerdi.

Hayır, bunlar hediyelerden etkilenecek tipte insanlar değillerdi. Ancak güce karşılık verirlerdi. Bir de cesarete.

Clarke, ellerini sinirle ağaç gövdelerinde gezdirerek ormanda volta atarken devasa, beton duvara yanaştığını, başını yukarı kaldırdığını hayal etti. Bir kurban gibi değil, denkleri gibi görünmeliydi. Wells'in onu içeriden izlediğini gözünün önüne getirdi, onun yüzünü kara çıkarmamalıydı.

Hem belki, bir ihtimal, Clarke'a kulak verir, tutsakları bırakırlardı. Clarke'ı yanında Octavia ile görünce, Bellamy'nin yüzünün alacağı şekli şimdiden görebiliyordu. Taş gibi katı ifadesi yumuşayacak, yüzüne neşe ve huzur gelecekti. Kız kardeşine sarıldıktan sonra, gözlerinde minnetle Clarke'a dönecekti.

Bir dal çıtırtısı duyan Clarke, hızla arkasını dönünce Paul'ün yanma geldiğini gördü. "Ben hazırım," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Artık gitsem iyi olur."

"Planda bir değişiklik oldu," dedi Paul neşeyle. Sanki ölümle sonuçlanabilecek bir kurtarma görevine değil de nehirde yüzmeye gitmekten söz ediyorlardı. "Senin yerine Cooper gidecek, Vale de bir aksilik çıkmadığından emin olmak için Cooper'ı izleyecek. Cooper sağ salim içeri girince Vale geri dönecek. Bir Dünyalının arabuluculuk etmesi daha mantıklı. Cooper'ın onlarla daha çok ortak noktası var, hem böylece gökyüzünden gelmiş insanlara düşmanlık duymalarından endişelenmemize gerek kalmadı."

"Ne? Plan değişikliği mi? Ne zaman konuştunuz bunu?" Clarke, insanların toplanıp dağıldığına dair bir işaret görmek için başını uzattı.

"Benim kararımdı," dedi Paul. Elini Clarke'ın omzuna koyup gözlerinin içine baktı. "Sana güvenmediğimi düşünmeni istemem, çünkü güveniyorum. Hepimiz seni ne kadar takdir ediyoruz, biliyorsundur umarım."

Şaşkınlığı öfkeye dönüşen Clarke, elini itip yana çekildi.

"Senin kararın mı? Paul, kimse seni başa getirmedi."

Paul kendi kendine gülerek, başını iki yana salladı. "Liderlik

atamayla olmaz Clarke, kazanılır. Kendi isteğiyle peşinden gelenler sana liderliği bir armağan olarak verirler. Burada herkesin kime güvendiği bence gayet açık. Cooper, Vale, Felix, Jessa, hepsi bu operasyonun başarıya ulaşmasında bana güveniyorlar, ben de birtakım değişiklikler yaptım. Ayrıca, birinin yaralanma ihtimaline karşın senin bizimle kalman gerek."

Paul'ün neşeli gülümsemesinden bir şeyler çıkarmaya çalışan Clarke, bir süre ona baktı. "Tamam..." dedi yavaş yavaş, durumu değerlendirirken sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Burada kalırım o hâlde. Gidip, yola çıkmadan Cooper ile Vale'e iyi şanslar dileyeyim."

"Çoktan çıktılar bile! Şimdi elimizden gelen tek şey, en iyisini ummak."

Sonraki birkaç saat gergin geçti, derme çatma kamplarını korumak için herkes sırayla nöbet tuttu. Nöbet Felix'teyken, Clarke ona ormanda bulduğu böğürtlenlerden getirdi.

"Teşekkürler," dedi Felix cansız bir gülümsemeyle. "Ama şu an hayatta bir şey yiyemem."

"Ne tuhaf değil mi?" dedi Clarke. "Bu kadar yakınlarında olduğumuzu bilmek... Acaba geldiğimizi hissedebiliyorlar mıdır?"

"Umarım," diyen Felix arkasını dönüp dudaklarını ısırdı. "Eric'in korktuğunu veya acı çektiğini düşünmeye dayanamıyorum..." Sesi kesildi.

"Eric'in korktuğunu hiç görmedim," dedi Clarke kararlı bir sesle. "Bahse girerim, orada da her zamanki gibi güçlü ve cesurdur."

Felix yeniden döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu. "Öyledir, eminim." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Onlardan vazgeçmediğimizi biliyordur, umarım."

"Biliyordur elbette," dedi Clarke ve omzunun üzerinden kampa doğru baktı. Bellamy hâlâ paslı metal yığınına bağlıydı. "Asla vazgeçmeyiz."

Clarke fazla uzaklaşmamaya özen göstererek kampın etrafından dolandı. Bellamy'ye hemen bir bakıp dönecekti. Yalnızca iyi mi, değil mi diye bakacak; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaya başlamadan hemen dönecekti. Onu hemen hemen her düşündüğünde, göğsüne bıçaklar saplanıyordu sanki.

Clarke, Bellamy'yi uyurken veya ağaç tepelerine bakarken; Jessa'yı da belirli bir uzaklıkta, onun başında nöbet tutarken bulmayı umuyordu. En son bir saat önce baktığında manzara böyleydi. Oysa bu kez Jessa, Bellamy'nin yanma çömelmiş, ona değecek kadar yakın bir mesafede duruyordu. İkisi kafa kafaya vermiş, fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı.

İrkilen Clarke, durduğu yerde düşecek gibi oldu. Aptalca, önemsiz bir şeydi. Ama yine de öyle samimi bir hâlleri vardı ki ihanete uğramış, incinmiş gibi hisseden Clarke, altüst oldu. Gerçi Bellamy'ye yaptıklarından

sonra, ihanete uğramış gibi hissetmeye hakkı yoktu.

Jessa omzunun üzerinden bakınca, Clarke yüzüne nötr denebilecek bir ifade vermeye çalıştı. Ama Bellamy için uğ-raştıysa boşuna zahmet etmişti. Bellamy onun durduğu yöne

bakmadan kafasını çevirirken Jessa yerinden kalkarak dört uzun adımda yanına geldi.

"Vale dönmedi mi hâlâ?" diye sordu Dünyalı kız kaba bir şekilde.

Clarke'ın, boğazına tıkanan yumruktan kurtulup sesini geri kazanması için yutkunması gerekti. "Henüz dönmedi. Yakında döner diye umuyoruz."

"Ya dönmezse? Ya ikisi de dönmezse? O zaman ne olacak?" Jessa'nın sesi yükseldiğinden Bellamy'nin başı kayıtsızca onlara çevrildi, dinliyordu anlaşılan. Demek ki bunu konuşuyorlardı. "Bellamy'nin planını uygulayacak mıyız?"

"Ben... emin değilim." diyen Clarke'a ateşler bastı, tenine iğneler batıyordu sanki. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine geçirdi.

"Çünkü ben her şeyden önce, hiçbir şey yapmadan oturmaktan oldukça sıkıldım." Jessa doğuyu işaret etti. "Kardeşim o binada. Belki sağdır, belki ölmüştür; bilmiyorum. Tek bildiğim, bekledikçe kardeşimin şansının azaldığı."

"Farkındayım," dedi Clarke alçak sesle.

"Öyle mi?" Jessa kara gözlerini kızın gözlerine dikti. "O hâlde B planın nedir? Eğer görüşmeler iyi geçmezse, bu gece ne yapacağız?"

Bellamy dönüp gözlerini Clarke'a dikti; yüzü öyle ifadesizdi ki sanki karşısında ormandaki ağaçlardan biri vardı.

"Vale döndü!" Paul'ün sesi öyle yüksek çıktı, ormanda öyle bir yankılandı ki ağaçlara tünemiş kuşlar dört bir yana dağıldı ama Clarke bu seferlik dert etmedi.

Çünkü Paul'ün sesi mutlu çıkıyordu.

Nabzı umutla ata ata kamp alanına koştu, Jessa da peşinden. Ama daha iki adım atmadan, Vale ile Paul yollarım kesti. Paul, nefes nefese kalmış Dünyalıyı dirseğinden tutmuş, peşi sıra çekiyordu.

"Anlat ona!" dedi Paul coşkuyla.

"Cooper... plana uygun... hareket etti," dedi Vale oflaya puflaya. Yüzüne cılız bir gülümseme kondurmayı başardı. "Cooper yürüdü. Onlar da dışarı çıktılar... silahlarıyla..."

Clarke sabretmeye çalışarak, kızın soluklanmasını bekledi.

"Ama Cooper'ın silahsız olduğunu görünce... silahlannı indirdiler," dedi Vale.

Clarke rahat bir nefes aldı.

Vale, Paul'e baktı. "Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değildim ama Cooper'ı dinlediler, kapıyı açtılar ve içeri kadar eşlik ettiler. Kelepçe yoktu, şiddet yoktu. Buraya kadar, her şey iyi. Bakalım ne diyecekler, bekleyip göreceğiz."

Clarke rahatladı. Vale'e teşekkür etmek istedi ama daha ağzını açamadan Paul üzerine atılıp Clarke'a öyle sıkı sıkı sarıldı ki ayakları yerden kesildi.

"İşe yarıyor," dedi Paul kulağına, ardından da yanağına bir öpücük kondurdu. "Arkadaşlarımızı geri getireceğiz."

Arkasını dönen Paul, Vale'in sırtını sıvazlayıp onu kamp alanının merkezine geri götürürken Clarke yanağını silerek içindeki ürpertiden kurtulmaya çalıştı. Kısmen bozulan sinirleri, kısmen de yeni bir şeydi içini ürperten.

Fazla hararetli bir çocuk, o kadar, dedi kendi kendine. Anın heyecanına kapıldı.

Birinin baktığını hissederek arkasını dönünce Bellamy'nin esrarengiz bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

" işte, yine göğsüne bıçaklar saplanıyordu, kaburgalarının arasından başlayan keskin acı, Clarke izin verse, serpilip onu tümden yok edecek bir şeye dönüşecekti sanki.

Ama Clarke izin vermeyecekti.

Gözlerini kısıp Bellamy'ye baktı, çenesini yukarı kaldırdı ve dönüp gitti.

Bellamy

Bellamy'nin tüm vücuduna cam kırıkları batıyordu âdeta. Kolları ağrımış, bileklerinin derisi soyulmuştu, bağlandığı metal kirişe dayanan omurgası ise resmen çarpılmıştı. Ama bunların hiçbiri, Clarke'ın ona bir kez daha sırt çevirdiğini görmenin acısıyla kıyaslanamazdı.

Bellamy onca zamandır Paul'ü izliyordu. Gözüktüğü gibi, neşeli bir takım oyuncusu değildi. Clarke'a göz dikmiş, dalavereci bir yılandı.

Clarke 'ı uyarmam gerek, diye düşünürken bir şeyi hatırladı: Clarke artık onun sorumluluğunda değildi. Kendisi bunu açıkça belirtmişti.

Clarke çekip giderken Bellamy arkasından bakmayı çok istiyordu ama kendini zorlayarak bakışlarını ağaçlara çevirdi. Gözlerini de öyle bir açtı ki her şey acı verici bir parlaklığa ve keskinliğe büründü; geri plana çekilen duygulan, gözünün önündeki kesin gerçekliklere yol verdi.

Ormanda bir hareket vardı, bir insan hareketi. Bellamy gerildi, ardından da rahat bir nefes aldı. Bir ağacın arkasından çıkan Luke, eliyle onu selamlıyordu.

Bellamy başıyla selamı aldı, ardından Jessa'ya baktı. Jessa sözde Bellamy'nin başında nöbet tutuyordu ama aslında ikisi Bellamy'nin planını uygulamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Jessa çevreyi hızlıca gözden geçirdi, yakınlardan Paul'ün, Clarke'ın veya Vale'in sesi geliyor mu diye kulak kabarttı. Yalnız olduklarına karar verince Luke'a gelmesini işaret etti, Luke da parmak uçlarına basarak yanlarına gelip Bellamy'nin yanma çömeldi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Luke.

"Harikayım," diyen Bellamy omuz silkmeye çalıştı ama kollan o kadar uzağa gitmiyordu. "Ben cumartesilerimi hep böyle geçiririm."

Kısacık gülen Luke'un yüzü yeniden ciddileşti.

Bellamy yutkundu. "Buldun mu?"

"Buldum," dedi Luke, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Sırtının acısından yüzünü buruştan Bellamy biraz doğruldu. Luke yerleşmesine yardım etmek için uzandı ama Bellamy başını iki yana sallayarak kendi başına yerleşti.

"Cooper ile Vale'in hemen arkasından çıktım," diye sürdürdü Luke fısıldayarak. "Felix beni zahmetten kurtanp Paul'e kamp alanında dinlenmeye gittiğimi söyledi. Cooper ile Vale peşlerine düştüğümü anlamadılar. Cooper yağmacı-lann dikkatini çekene kadar bekledim, sonra da söylediğin yere gittim. Mühimmat deposunu çabucak buldum. Hem de çok çabuk... Bellamy, çok geçmeden deponun delindiğini fark edeceklerdir."

"Biliyorum," dedi Bellamy karamsarlıkla. "İçeri girdin mi?" "Seni bekleyeyim diye düşündüm," dedi Luke ağzı kulaklarında gülerek. "Bütün eğlenceyi kaçırmanı istemedim." "Tamam," dedi Bellamy, beynindeki mekanizma yeniden çalışmaya başlamıştı. "Bu gece kim başımda nöbet tutacak?" "Jessa değilse bile, Jessa olmasını sağlarız," dedi Luke. Adının geçtiğini duyan Jessa, kayıtsızca omzundan geriye doğru bakarak onaylamasına göz kırptı. Bellamy kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Planlarımızı sabote edeceğini düşünmesek, seni hemen serbest bırakırdık, dostum," dedi Luke iç çekerek.

"Biliyorum," dedi Bellamy hızlıca. "Sizden böyle bir şey istemezdim zaten. Hem neyse, kollann serbestçe hareket etmesi bence fazla abartılıyor."

"Biz bu gece seni serbest bıraktıktan sonra çabucak ısınman gerekecek," dedi Luke alaycı bir tavırla. "Bulabildiğimiz bütün kollara ihtiyacımız olacak."

"Kim kimiz?"

"Ben, sen, bir de Felix," dedi Luke. Jessa burada kalıp yolumuzu kesmelerini önleyecek."

"Onlara ne ki?" diye sordu Bellamy. "Görüşmelere burnumuzu sokmayacağız. Bu yalnızca... yedek plan."

Arkalarından, kamp alanındaki duvann öte yanından yine alçak perdeden sesler geldiğini duydular. Paul, Clarke'a yiyecek teklif edip toplayıcılık yetenekleri hakkında şakalar yaparken Clarke durmadan konuyu bir sonraki adımlarına getirmeye çalışıyordu.

Bir sonraki adım: diplomasi.

Bellamy güçlükle yutkundu, boğazında bir çukur vardı sanki.

Hiçbir şey yapmıyor sayılmazlardı aslında, öyle değil mi? A planı uygulanmaktaydı. Clarke hâlâ barışçıl bir çözüm umuyordu. Haklı mıydı? Bellamy pervasızlık mı ediyordu?

Bellamy'nin ikircikte kaldığını sezen Luke, çocuğa doğru eğildi. "İyi bir fırsat yakaladık ve değerlendirmek için gerçekten az zamanımız var."

Bellamy düşünceli düşünceli başını salladı. "Cooper sağ salim içeri girmiş gerçi. Vale öyle söyledi."

Luke güldü. "Yani, o alçaklar içimizden birini daha ele geçirdiler."

"Ya bundan fazlasıysa? Ya..." Bellamy, Clarke'ın adını söyleyemediğinden, başıyla arkasını işaret etti. "Planları işe yarıyorsa?"

"O zaman bizim yine fırsattan istifade bütün cephaneyi boşaltmamız gerekir. Böylece avantajımız... pazarlık payımız artar. İki taraf da kazanır, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Bellamy kaşlarını çatarak. Ne tuhaftı. Buraya gelene kadar yol boyunca, Octavia ile Wells'in yardım dileyen yüzleri, sanki karşısındalarmış gibi net bir şekilde gözünün önüne gelmişti. Ama şimdi bir planı varken, görebildiği tek şey Clarke'tı. Clarke'ın dün geceki küskün bakışları, yanından giderkenki yüz ifadesi...

Şimdi daha da beterini gözünün önüne getirdi: Bu gece Bellamy'nin gittiğini fark edince, veda etme zahmetine bile girmeden ona belki de son kez ihanet ettiğini anlayınca, Clarke'ın yüzünün alacağı şekli

düşündü.

Gözlerini kapatınca göğsü acıyla doldu. Clarke'ı umursamazlıkla suçlayarak haksızlık etmişti. Ona korkak muamelesi yapması, daha da büyük bir haksızlıktı. Clarke her zaman Bellamy'nin tanıdığı en gözü pek insanlardan biri olacaktı, işte şimdi de doğru bildiği şeyi savunuyordu.

Hayretler içinde kalan Luke, içini çekerek, "Dinle ahbap," diyordu. "Eğer caymayı düşünüyorsan, bunu yapmayı doğru bulmuyorsan..."

Bellamy yanıt vermek için ağzını açtı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Luke yumruklarını iki yanında sıkıp bıkkınlıkla ofladı.

"Hayır, canı cehenneme." Luke başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Bel. Gerçekten özür dilerim ama senin planın elimizdeki en iyi plan. Üstelik Glass orada." Yüzü al al olmuştu. Kızarmış gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Glass orada. Onu oradan çıkarmam gerek."

Bellamy bir süre Luke'a bakarak düşündü. Düşünceleri döndü dolaştı, son kararı gibi görünen yanıtta toplandı. "Caymak yok, Luke."

Luke'un gözleri Bellamy'ninkilere dikildi.

Bellamy başını sallayarak söz verdi.

"Bu gece gidiyoruz."

23

Glass

Beyaz elbisesinin eteğini sıkıca tutan Glass, Soren ile birlikte çatlak duvarları fildişi ve güllerle kaplanmış koridordan ağır ağır geçerken yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışıyordu. Glass çiçekleri ilk kez, birkaç gün önce gördüğünde ufalanmaya yüz tutmuş betonun üzerinde böyle güzel durmalanndan âdeta büyülenmişti: Güzelliğin çirkinliği yenmesi, doğanın onu hor kullanan insanlann günahlannı bağışlaması gibiydi. Oysa şimdi güller gözüne kapana kısılmış', ait oldukları ormanlardan, çayırlardan ayrı düşmüş gibi görünüyordu.

"Ne güzel bir tören," dedi Yüce Koruyucu. Çökmüş tavandan süzülen öğle güneşi, kadının yüzüne yönünü şaşırmış ışıklar düşürüyordu. "İlk ritüel yarın gün doğumunda, dışarıda yapılacak. Kadınlar ve erkekler yıkanıp yağlandıktan ve Dünya'nm rızasını aldıktan sonra, gerçek eşleşme başlayacak."

"Kusura bakmayın," dedi Glass. "Sanırım ben hâlâ tam anlayamadım. Eşleşme Töreni'nde tam olarak ne yapılıyor?"

"Tanrım, tabii yaSoren güldü, sesi gün ışığı gibiydi. "Merak edeceksin elbette. Yeni acemi askerler, yani senin gibi Dünya'nın bize bahşettiği kızlar top 1 umumuzun gerçek üyeleri olurken bu tören yapılır. Her yeni kızı, acemi askerlerden biriyle eşleştiririz, onlar da ilişkiye girerek Koruyucu olurlar. Sonra da, eğer eşleşme Dünya'yı memnun ederse Dünya bize saf bir çocuk bağışlar."

Sendeleyerek, duvara tutunan Glass, gözlerini kırpıştırarak sersemlik hissinden kurtulmaya çalıştı. "İlişkiye girmek derken?" diye fısıldadı.

Soren, Glass'ın sandığı şeyi ima ediyor olamazdı elbette. Eşleşme Töreni, bir çiftleşme ritüeli miydi? Glass ve öteki kızlar bu yüzden mi kaçırılmıştı? Beyninin derinliklerinden bir anı çıkageldi. Luke'un oda arkadaşı Carter'ın, ellerini Glass'ın beline koyuşu, onu duvara yaslayışı, tenine değen sıcak nefesi. Glass gözlerini sıkıca kapatarak aniden bastıran mide bulantısından kurtulmaya çalıştı.

"Evet," dedi Soren. "Sana söylediğim gibi Eşleşme Töreni'nin tarihi, ilk Koruyuculara ve onlara kucak açan yabancılara dayanıyor. O Koruyucuların çoğu, yeryüzünde maruz kaldıkları radyasyonun etkisinden kurtulmuştu. En azından görünürde. Ama konu dünyaya yeni bir kuşak getirmeye gelince çocuk

doğramadıklarını fark ettiler...” Susan Soren, öyküye devam etmek için Glass’tan bir işaret bekliyor-muşçasına baktı.

Tüyleri diken diken olan Glass, noktalan birleştirmeye uğraştı. “Aralarına yeni aldıkları insanlara çocuk doğurttular,” dedi ağır ağır, kafasını rahatsız edici görüntüler doldurmaya başlamıştı.

Soren başıyla onayladı. “Aynen öyle. Sonraki kuşaklar aynı sorunları yaşamadı ama bu ritüel toplumumuzun en şerefli ritüeli hâline geldi. Biz de o günden bugüne geleneği sürdürdük. Acemi askerler hep biraz gergin olurlar elbette, eminim ki aynı gerginliği eski Dünya’daki gelinlerle damatlar da yaşıyordu. Ama bu ritüele herkesin katılması, bizi tarifi zor bir birlik ve beraberlik seviyesine çıkarır.”

Ağzı açık kalan Glass’ın midesi kalktı. Hayır, Soren kesinlikle böyle bir şey demek istemiş olamazdı. Burada, açık alanda, herkes izlerken... Toplumun gözünde değerlerini böyle mi kanıtlayacaklardı?

Hayır. Buna göz yumamazdı. Kalbi, kaçmaya çalışan, kapana kısılmış bir kuş gibi, göğüs kafesini yırtarcasına atıyordu. Luke. Glass’ı bulmak üzereydi kesin. Glass’ın bunlan yaşamasına göz yumamazdı. Bir yolunu bulurdu...

“Normalde çiftleri ben eşleştiririm, elbette,” dedi Soren. “Ama sen benim için çok özelsin ve kendini rahat hissetmeni istiyorum. O yüzden, acaba diyorum, o arkadaşınla eşleşmek ister misin? Siyah saçlı, yakışıklı olanla?”

“Wells mi?” diye sordu Glass boğuk bir sesle, boğazı bir anda kuruyuvermişti.

“Evet. Adamlarımın dediğine göre, oldukça gelecek vade-

diyormuş.”

Aman tanrım. Aman tanrım. Koridor dönmeye başlarken Glass’ın kafası iç burkan görüntülerle doldu: Wells, yüzü utançtan kıpkırmızı bir hâlde, karşısında soyunan çocukluk arkadaşının haysiyetini bir nebze olsun kurtarmak için bakışlarını kaçınyor... Gözlerinde ıstırapla... o işi yapmaya zorlanıyor... Yaparken “Çok özür dilerim Glass,” diye fısıldıyor... Hayır, düşünmesi bile korkunçtu.

Yatakhanedeki kızların kötü niyetli yabancıların kollanna itildiğini düşünmek kadar korkunç değildi gerçi; Lina’nm, Anna’nın, Octavia’mn.

Binanın merkezini kaplayan avluya yaklaştıklarında So-ren arkasına baktı. “Ritüeli burada gerçekleştireceğiz sanırım, Glass. Taş'ın Kalbi’nde. Daha iyi bir yer bulunur mu?”

Glass güçlükle nefes almaya çalıştı. Her denemesinde, nefesi göğsünde tıkanıyordu. Sonunda hırıltıyla nefesini vermeyi başardı. “Her şey harika görünüyor.”

Soren, hâlinden hoşnut bir şekilde, ellerini Glass’ın omuzlama bastırdı. “Çok duygulandım, Glass. Bunun senin için anlamını tahmin edebiliyorum. Arkadaşlarına, nasıl bir onura erişeceklerini sen söylemek ister misin? Senden duymak, onlar için de çok anlamlı olacaktır eminim.”

“Evet,” dedi Glass, aldığı son nefes titriyordu.

“Harika,” diyen Soren burnunu çekti, sesi canlılığını geri kazanmıştı. “Bugünün işini yarma bırakmamak gerek. On kapıda ilgilenmem gereken bir iş var.” Yüzü gölgelendi. “Ne yazık ki... tatsız bir şey. Döndüğümde kaldığımız yerden devam etmeyi dört gözle bekliyorum.”

Minnetle gülümseyen Soren, Glass’ın elini son bir kez daha sıktıktan sonra arkasını dönüp kararlı adımlarla güney yönündeki koridorlardan birine yöneldi. Tatsız sözcüğü zehirli bir bulut gibi havada asılı kaldı sanki.

Ürpererek arkasını dönen Glass, hemen çamaşırhaneye gitti. Dehşete düşmüştü düşmesine ama kızlar durumu ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyiydi. Buradan kurtulmalarının bir yolu olmalıydı. Bir köşeden döndü; yansı boş, yansına çamaşırlar asılmış iplerin, ıslak nevresim yığınlanyla dolu sepetlerin önünden geçti ve başını buharlar tüten çamaşırhaneye soktu.

İçeri hemencecik göz gezdirince Lina’nın birkaç kızla birlikte lazımlıkları ovaladığını gördü, tiksinti dolu

yüzlerini kumaşlarla sıkı sıkı örtmüşlerdi. İçeride başka tanıdık yoktu.

Glass'ın arkasındaki yolda kıkır kıkır bir gülüş yankılandı. Sesi takip eden Glass, yüzünü geniş duvardaki küçük oyuğa dönünce sarmaş dolaş iki kız gördü. Octavia'nın elleri Anna'nın kıvırcık saçlarındaki örgüyü açıyor; Anna'nın parmakları ise Octavia'nın omurgasında geziniyordu. Bir de ömürlerinde keşfettikleri en güzel şeymiş gibi öpüşüyorlardı.

Başka bir durumda, Octavia'yı böyle görmek Glass'ın yüreğini sevinçle doldururdu. Oysa şimdi, Glass'm tek görebildiği yaklaşan Eşleşme Töreni'ydi. Anna, Octavia'nm yabancı bir erkeğin kollarına itildiğini görmek zorunda kalacaktı. Dünya'nın "rızasıyla" kıza canının istediğini yapabilecek bir erkeğin...

İçi kalkan Glass, hafifçe öksürdü.

Anna ile Octavia irkilerek birbirlerinden ayrıldılar, ikisinin yüzünden de dehşet okunuyordu ama karşılarında Glass'ı görünce içleri rahatladı; harikulade, dünyevi bir utanca büründüler.

"Konuşmamız gerek," dedi Glass. "Hemen."

Glass menfur planı detaylarıyla anlatırken kızların beti benzi attı: eşleşme, tören, resmen Koruyucu olmak... Glass anlatırken bakışlarını kayalık zeminden kaldırmadı. Soren'in niyetleri karşısında öyle dehşete düşmüştü ki aktarırken bile kızların yüzüne bakamıyordu.

Glass anlatmayı bitirince Octavia'ya baktı ama onun yüzünde korkudan çok kararlılık görünce şaşırdı.

"Zamanı geldi, Glass," dedi Octavia. "Sen de biliyorsun."

"Wells henüz zamanının geldiğine dair bir işaret vermedi."

Octavia, Glass'ın bileğini yakaladı. "Hayır. Kadını öldürmek zorundasın. Ona, onu öldürebilecek kadar yakın olan bir tek sen varsın."

"Ben..." Glass midesinin ağzına geldiğini hissetti. Koruyuculardan tiksiniyordu ama Soren'i öldürmek? Anna'ya baktı ama Anna gözlerini ayaklarına dikmişti. Glass yutkundu. "O zaman ortalık iyice ayağa kalkar. Yapmamız gereken tek şey, bizimkileri buradan çıkarmak. Tek önceliğimiz bu."

Octavia'nın Glass'ın bileğini tutan eli düştü, yüzü asıldı.

Glass bir adım öne çıktı. "Nehirden teknelerle kaçma planın üzerine düşündün mü?"

Octavia evet anlamında başını salladı. "Dikkati başka yöne çekecek bir şey yapabilirsek küreklere asılıp atış menzilinin

dışına çıkabiliriz. Bir arabayla peşimizden gelmeyi deneyebilirler ama nehre paralel bir yol yok. Bence başarırız."

"Wells'i bulup olanları anlatmamız gerek. Bu gece kaçma-lıyız. Eşleşme Töreni yarın sabah. Wells'i bulabilir misin?" diye sordu Glass.

"Merak etme," diyen Octavia'nm sesi kararlıydı. "Bir şekilde bulurum."

Kızın gözlerindeki ateşi gören Glass, Octavia'ya inandı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, atlattıkları onca badireden sonra, savaşmadan yenilmeyeceklerdi.

24

VVells

O sabahTaş'a döndüklerinde, Wells emredildiği gibi Graham'ı sürükleye sürükleye lağım çukuruna götürmüştü. Ama Graham'ın itaatsizliği Koruyuculan alarma geçirmiş olacak ki Wells'i derhâl daracık bir tecrit odasına attılar. Kapıyı suratına kapatıp onu orada saatlerce tuttular. Midesindeki gurultuya bakılırsa en azından akşam olmak üzereydi.

Karanlıkta oturan Wells, dört gün önceki gelişlerinden beri ilk kez yalnız kalıyordu ve sonunda bir şeyi fark etmişti: Kaçmak için doğru zamanın gelmesini bekleyemezlerdi. Doğru zaman hiç gelmeyecekti. Bu insanların sağı solu belli değildi, o yüzden de çok tehlikeliydiler. Başka yerlerden kaçırılan öteki acemi askerlerle konuşmalı, hiç değilse birkaçını onunla birlikte Koruyuculara karşı ayaklanmaya ikna etmeliydi. Ellerindeki en iyi şans buydu. Tek şansları buydu.

Şimdi tek gereken, bu lanet odadan çıkmaktı.

Gözleri artık karanlığa alışmıştı, o yüzden kapı sonunda gıcırdayarak açılınca ve Meşe elinde fenerle içeri girince Wells'in gözleri acıdı.

Meşe'nin yüzündeki nefreti daha önce görmüştü. Koruyucu'nun, içindeki derin şiddet kuyusunu örtmek için taktığı, kâğıt inceliğindeki sükûnet maskesini iyi biliyordu. Ama şimdi gözlerini yere diken Meşe'nin yüzündeki ifade, Wells'in gördüğü gelmiş geçmiş en korkunç yüz ifadesiydi. Fenerin ışığı maske gibi yüzünde oynaşırken Meşe insandan çok şeytana benziyordu.

"Seni Koruyucu yapmak istemiştik," diye gürledi, alçak ve tehditkâr bir sesle. "Sana güvenmek, seni cemaatimize kabul etmek istemiştik."

"Graham'ın yaptıklarıyla hiçbir ilgim yok," dedi Wells, sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Şunu bilin ki ben asla..."

Üzerine atılan Meşe, bir adımda aralarındaki mesafeyi kapatarak bir celladın ilmeği kadar kaba ve insafsız eliyle Wells'in boğazına sarıldı. Gözü kararan Wells, nefes almaya uğraştı. Önündeki fenerin ışığı sönmeye başlayınca görüşü bulanıklaştı. Wells gücünün son damlasıyla, Meşe'nin elinden kurtulmak için havaya tekmeler savurdu.

Arkalanndaki kapı tak diye açılınca Meşe onu bırakıverdi. Meşe'nin kollarından yere düşen Wells, kendi boğazına sarılıp can havliyle havayı içine çekerek hırıltılı hırıltılı nefes aldı.

"Tamam," dedi yaklaşık bir metre öteden yatıştırıcı bir kadın sesi. "Bir hasar yok."

Wells, sözlerin kendisine hitaben mi söylendiğini düşünerek

başını kaldırıp baktı ama Meşe'yi Yüce Koruyucu'nun önünde diz çökmüş hâlde görünce, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Soren köpek okşar gibi adamın kafasını okşuyordu. Adam da gözlerini kapatmıştı.

Soren, Meşe'ye, "Gidebilirsin," deyince, Koruyucu ayağa kalkıp odadan uslu uslu çıktı. Soren'in emri üzerine bir milisaniye bile düşünmüyordu anlaşılan, koşulsuz itaat ediyordu.

Soren, Meşe'nin bıraktığı feneri aldı. Meşe'yi şeytana dönüştüren mum ışığında, Soren sakin bir meleğe benziyordu. Ama Wells gardım düşürmemesi gerektiğini hatırlattı kendine. Bu kadın hepsinden beter, dedi içinden. İpleri elinde tutan o.

"Bunun için özür dilerim," dedi Soren ve çömelip bacaklarını uzun eteğinin altına kıvırarak Wells'in karşısına oturdu. "Bugün herkes zıvanadan çıkmış durumda. Ön kapıda bir... ziyaretçimiz var da. Beklenmedik biri."

Wells donakaldı, kalp atışları hızlandı. Arkadaşları onları almaya mı gelmişti?

"Sonra bir de sizin yağma ekibiniz dönünce yaşananları öğrendik." Üzgün üzgün başını iki yana salladı. "Korkarım bu da bardağı taşıran son damla oldu."

"Graham'ın yaptığı bağışlanamaz," dedi Wells boğuk bir sesle, Meşe'nin saldırısından sonra boğazı hâlâ acıyordu.

Soren dudaklarını gererek gülümsedi. "Sana katılmak isterim. Bu işle hiçbir alakan olmadığına inanmak da isterim."

Elini uzatıp Wells'in bileğini nazikçe sıktı. "Senin için planlarım var, Wells," dedi, ışıl ışıl gözlerle.

Wells, zehirli başını uzatan bir yılandan kaçıyormuş gibi kolunu kadının elinden kurtarmak için ani bir dürtü duydu ama kendini tuttu. Planlar yaptığına göre demek ki onun burada uzun süre kalmasını umuyordu.

Uyum sağla, diye anımsattı kendine. Hiç değilse hayatta kalmana yetecek kadar inandırıcı ol.

"Planlarım inançlılar için. Dünya için, bizim için," diyerek bileğini iyice sıktı. "Söyle bakalım. Bizden biri misin?"

"Evet," dedi Wells. Beyni uğuldarken elinden geldiğince kararlı gözükmeye çalışıyordu. Kadını ikna etmek için ne söyleyebilirdi? "Graham'ın yaptıkları beni de herkes kadar şaşırttı. Keşke sizi daha önce uyarabilseydim."

Soren arkasına yaslanıp onu dikkatle süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Wells dişlerini sıktı. "Uzun bir süredir Graham'a karşı tetikteyim. Aynı iniş gemisiyle Dünya'ya geldik." Wells, Koruyucuların kazara Dünya'dan söz ederken yaptıkları gibi saygıyla başını öne eğdi. "Çok geçmeden, ona güvenmemem gerektiğini anladım. Bence konu Graham'ın Dünya'nın bilgeliğini kabul etmemesi değil. Etmesine ediyor ama yalnızca biraz dengesiz ve..."

Soren'in arkasındaki kapı açıldı. Soren arkasını dönmeden başını uzatırken, sarışın danışman da topal birini çeke çeke içeri girdi. Yanındaki Graham'âı.

"Uyandı," dedi danışman.

Sarışın kadının içeri fırlattığı Graham yere düşünce Wells'in az daha nefesi kesilecekti ama kendini tutmak için

dudaklarını ısırdı. Graham'ın bilinci yerindeydi ama bu kolay kolay anlaşılmıyordu. Kan revan içindeki kafasını kadının onu bıraktığı duvara dayadı. Grili kadın kapıyı arkasından kapatıp çıkarken Graham tamamen ifadesiz olan gözlerini Wells'in gözlerine çevirdi.

Soren, tatlı gülümsemesini hiç bozmadan Wells'in dizine dokundu. "Ne diyordun?"

Graham'a şöyle bir bakan Wells, güçlükle yutkundu. Graham, sanki gözlerini kırpacak hâli yokmuş gibi dik dik bakmaya devam ediyordu. Yaşadığını gösteren tek şey, inip kalkan göğsüydü.

Wells, Soren'e baktı. "Bence o... iyi değil. Zihinsel açıdan. Gemiden indiğimizden beri, benim kamptaki itibanmı sarsmak için elinden geleni yaptı. Üstelik ortada hiçbir neden yokken, saçma sapan bir rekabet duygusuyla. Dünya'ya indiğimiz ilk gün, yere bir çizgi çekti ve eline geçen her fırsatta, hem benim hem de arkadaşlarımın hayatını tehlikeye attı. Yani bana onunla mıyım diye soruyorsanız..." dedi pis pis sırıtarak, "yanıtım hayır."

Graham'ın bakışları ağır ağır yere çevrilince Wells'in içi ezildi. Çok dikkatli davranmalıydı. Graham'la iş birliği yaptığını düşünürlerse arkadaşlarıyla kaçma şansı varsa bile bunu kaybederdi. Ama fazla ikna edici davranarak Graham'ı ateşe atmayı da göze alamazdı. Çocuğun başı zaten yeterince dertteydi, onu iyice tehlikeye sokamazdı.

Wells yutkundu.

"Özür dilerim Ana," dedi başını iki yana sallayarak.

Kadının irileşen gözlerinde, kolay fark edilmeyen bir ışıltı yanıp söndü.

"Geçmişe takıldığım için. Nehirde her şeyden arınmam gerekiyordu, biliyorum. Geçmişte yaşanan her şey, artık geride kaldı." Başını kaldırıp kadına baktı. "Benim evim burası artık, Dünya isterse."

"Dünya isterse," diye yineledi Soren kısık sesle, hâlâ onu izliyordu.

Wells tam kadının bu ani sadakat gösterisini yutmasından umudu kesmek üzereyken, Soren eğilip onu alnından öptü.

"Sana inanıyorum," dedi. "Yarın şafak sökerken, seninle ve öteki acemi askerlerle birlikte, Eşleşme Töreni dediğimiz töreni gerçekleştireceğiz ve böylece sizi resmen Koruyucu olarak cemaatimize kabul edeceğiz."

Uzun, dalgalı eteğinin cebinden bir hançer çıkardı. Hançer odanın loş ışığında tehlikeli tehlikeli parlıyordu. Wells kalp çarpıntıları içinde, nefesini tutarken Soren hançerin bıçağını Wells'in kolunun içinde gezdirdikten sonra iplerini kesti.

Wells derin bir oh çekerek, uyuşmuş el ve ayak bileklerini oynattı. Elleri ve ayakları karmcalanmıştı. Soren hançerini cebine koyup ayağa kalktı.

"Diğerleri daha fazlasını isteyecektir, elbette," diye sürdürdü. "Koruyucularım, yani." Soren elini kalbine bastırarak küçük bir çocuktan söz ediyormuş gibi hoşgörüyle gülümsedi. "Topluluğumuzun varlığı için erkeklerimizin vahşi olması şart. Böyle gördüler, yalnızca buna saygı duyarlar. Eğer topluluğumuza katılmak, erkeklerimizin seni kabul etmesini

istiyorsan, vahşiliğini kanıtlaman gerekecek. Güvenlerini ancak böyle kazanırsın."

Wells nefesinin göğsünde buz kestiğini hissetti.

"Bu delikanlıyı ormana götürüp öldür," diye buyurdu Soren, her zamankinden de neşeli bir sesle. "Elini istediğin kadar çabuk tutabilir, istediğin kadar ağırdan alabilirsin ama bu işi bizim kutsal duvarlarımızın dışında yap, lütfen. Bugün burada daha fazla kan dökülmesine gerek yok."

Hayır. Kadının sözleri Wells'in içini parçalarken, içinde nefret ve tiksinti egemenlik savaşı veriyordu. İşte her şey burada bitiyordu. Buradan çıkmak zorundaydılar. Hemen. Wells, ikinci bir iç bulantısı eşliğinde Soren'in sözlerinin altında yatanları kavradı. Kadın daha fazla kan derken, ne demek istiyordu? Beynini geriye sararak, kadının beklenmedik bir ziyaretçiden söz ettiğini hatırladı. Şimdi tüm varlığıyla o ziyaretçi, arkadaşlarından biri olmasın diye dua ediyordu.

"Meşe, itaatkâr hizmetine şahitlik etmek için seninle birlikte gelecek." Soren kapıyı açıp Meşe'ye gelmesini işaret etti, sonra da arkasına bakmadan süzülürcesine uzaklaştı.

Kapı çerçevesini dolduran Meşe, adaleli ellerinde iki silah tutuyordu. Silahları Graham'a doğrulttu. Titreye titreye ayağa kalkan Graham, Dünyalı çobanların önlerine katıp çayıra götürdüğü koyunlar gibi kapıdan çıktı.

Graham, Wells'e baktı ama Wells onun şişmiş gözlerinden, morarmış çenesinden hiçbir şey okuyamıyordu.

Gün batımına doğru gökyüzü kararmaya başlamıştı. Sessizce, Taş'ın küçük ön kapısından çıktılar, avludan geçerek

ilerideki ormana çıktılar. Ağaç hattına geldiklerinde Wells gözünün ucuyla tuhaf bir şey gördüğüne yemin edebilirdi. Bu, batıya doğru hızla hareket eden parlak bir ışığa benziyordu ama Meşe'ye tetiği çekmek için bir bahane vermekten korktuğundan dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Yeterince uzağa gitmişlerdi ama Wells ne zaman duracaklarını sansa, yürümeye devam ediyorlardı ve attığı her adımda korkusu iyice artıyordu.

Sonunda Meşe, "Burası!" diye bağırınca Graham ile Wells durdular.

Wells kollan havada, ağır ağır arkasını döndü. Ardından Meşe silahlardan birini göğsüne yapıştmnca yüzünü ekşitti. Meşe beklentiyle baktığından Wells zaman kazanmak için çaresizce silahı kavradı. Bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

"Acaba... vedalaşmak için Graham'la biraz yalnız kalabilir miyim?"

Meşe'nin bakışlan biraz yumuşadı. "İyi, bana ihtiyaç duyarsan hemen şurada olacağım." Taş'ın çeperini işaret etti, sonra da arkasını dönüp gitti.

Wells nefesini tuttu; sakinleşen nabzı düzenli, yavaş bir tempoda atmaya başladı. Ne yapabilirdi? Ya Graham'ı öldürecekti ya reddedip kendi öldürülecekti ya da Meşe'yi öldürecekti. Başka bir seçenek yoktu. Silahın namlusunu kaldırıp uzaklaşan Meşe'nin sırtına doğrulttu. Bir gözünü kapattı, nişan aldı, parmağını tetiğe uzattı ve...

Birbirine bağlı iki el, namluyu yeniden aşağıya çekti.

Nefesi kesilen Wells, Graham'a dönüp, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak silahını kurtarmaya çalıştı. "Adamı vurup kaçarız."

Graham umutsuzca gülümsedi. Morarmış gözleri o kadar şişmişti ki Wells gözlerini zar zor görebiliyordu. "Gerçekten bu kadar kolay mı sandın? Bana yaptıklarından sonra yürüyecek hâlim mi kaldı. Nasıl kaçacağız? Peşimize düşerler, ikimizi birden öldürürler. Ben zaten ölmüşüm. Ama sen burada kalıp bizimkilere yardım edebilirsin. Bu arada şu alçaklan da indirebilirsen ne âlâ."

Wells alnındaki teri sildi. "Ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi biliyorsun, Jaha. Anlamazdan gelme."

"Bir yolu daha var..." Deliye dönen Wells'in nefesi yetmedi. "Ağaca ateş ederim. Sana kaçma şansı veririm, ıskaladım derim." "Iskaladığın için seni öldürürler."

"Bir çukur kazanm, seni gömdüğümü söylerim, sonra da..." "Cesedi görmek isterler Wells, düşün!" Graham'ın fısıltısı, bir haykmşa dönüştü. Sesini yeniden kısan Graham, başını iki yana sallarken bakışları uzaklaştı. "Orada söylediklerin..." Wells'in ağzı kurudu ama Meşe şüphelenmesin diye, silahını hâlâ Graham'a doğru tutuyordu. "Graham, ben öyle demek..."

"Doğruydu" Başını kaldırıp iri, berrak gözleriyle Wells'e baktı. "Ben iyi biri değilim. Değilim. Ömrüm boyunca hiç iyi biri olmadım. Ama sen iyisin." Güldü. "Sanırım seninle ilgili en çok canımı sıkan şey de buydu."

"Ben..." Wells'in kafası önüne düştü. Graham yanılıyordu.

Wells kendini hiçbir anlamda iyi bir insan saymayalı çok uzun zaman oluyordu. Ama şimdi Graham'ın ondan istediği şey, canavarlığın daniskasıydı. "Bunu yapmam. Yapamam."

"Bal gibi yaparsın," dedi Graham. Fısıldayan sesindeki hafif titreme korkusunu ele veriyordu. "Ben sana izin veriyorum. Vicdanın tamamen rahat olsun."

Wells'in soğuk metal silahı tutan eli terden yapış yapıştı. Önce elindekine baktı, sonra ona. Graham'm yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

"Gemide ne yaptığımı sana hiç söylemedim, değil mi?" diye sordu Graham fısıldayarak. Sesi kötü bir radyo sinyali gibi çatallı çıkıyordu. "Beni neden hapse attıklarını?"

Wells bir şey söylemeden Graham'm kaşlarını kaldırıp diz çökmesini izledi. Sonunda bakışlarını karanlıkta Wells'e diktiğinde çenesi gergin, gözleri yaşlıydı.

"Kötü şeyler yaptım, Jaha. Ne kadar kötülük yaptığımı bilmiyorsun bile. Şimdi bırak da iyi bir şey yapayım. Lütfen. Lütfen, bunu yapmama izin ver."

Wells, Graham'a bakamıyordu âdeta; kadim düşmanı alnını acıyla buruşturmuş, canını bağışlaması için değil, canını alması için yalvarıyordu. Karşısındaki Graham'da, Wells'in tanıdığı kasıntı, yılışık Phoenixli çocuktan eser yoktu. O Graham çoktan gitmişti.

Ama bu Graham kurtarılmaya değerdi.

"Hayır," dedi Wells, kasları kararlılıkla beton gibi sertleşti. "Başka bir yolunu bula..."

Graham gözünü bile kırpmadan, elini Wells'in tetiğine

uzattı ve bir silah sesi ormanı, havayı, Wells'in kafasını, kalbini, kemiklerini çınlattı.

Dumanı tüten namluya baktı, ardından az önce Graham'ın diz çöktüğü yere, uzun bir süre sonra da Graham'ın iki büklüm olmuş cansız bedenine... Altındaki yaprak örtüsünün üzerine oluk oluk kan akıyordu.

Düşünceler, Wells'i sarmalayan korku bulutunu yardı.

Graham kaçabilirdi. Bencillik edebilirdi. Onun yerinde kim olsa, öyle yapardı.

Bizi kurtarmak için öldü.

Dakikalar, saatler, günler geçti. Wells zamanın farkında değildi. Derken bir el omzunu kavradı. İrkilerek, gözlerini kapatan Wells, arkasını dönünce Meşe'nin yüzünde ciddi bir gururla ona baktığını gördü.

"Anlamışsın," dedi Koruyucu. "Aferin evlat. Haydi, eve gidelim."

25

Bellamy

Yeniden ormanda gezinmek harika bir duyguydu. Hafifçe devrilmiş kütüklerin üstünden atlayıp ağaçların gölgesinden ayrılmamaya dikkat eden Bellamy, yine ava çıkmış gibi davranabilirdi neredeyse. Yanındaki Luke'un varlığı bile tanıdıktı. Bacağı iyileşmeye başlayan Luke, birkaç gezisinde Bellamy'ye katılmıştı. Normalde, yanına birini almak Bellamy'ye zor gelirdi, çoğu kişi yavaş veya gürültülü hareket eder ya da sessizliği saçma sapan gevezeliklerle doldurma ihtiyacı duyardı. Ama Luke ormanda neredeyse iki çift laf bile etmeden saatler geçirebiliyor, ikisinden biri bir hedef fark ettiğinde tek bir baş hareketi veya el işaretiyle iletişim kurmakla yetiniyordu.

Ama şimdi kampa götürecek bir geyik aramıyorlardı. Beyaz kıyafetli, tuhaf adamlarla dolu bir kaleye gizlice girip bombalarını çalmak üzereydiler.

Luke sonunda sessizliği bozarak, "Yaklaşıyoruz, değil mi?" diye sordu alçak sesle. "Karanlıkta her şey biraz farklı görünüyor."

"Evet. Felix ile bulduğumuz giriş kapısı hemen şu ağaçların arasında." Ağaçlann seyreldiği noktada görünen, ufalanmaya yüz tutmuş, beton duvarı işaret etti.

Duvara yaklaştıkça iyice sessizleşerek ıslak yapraklarla kaplı ormanda sessizce ilerlediler. Bellamy, Luke'a duvara en yakın ağaçlardan birinin arkasına saklanmasını işaret ettikten sonra kendi de saklandı. Uzunca bir süre, saklandıkları yerden, herhangi bir hareket belirtisi var mı diye kulak kabarttılar ama hiçbir şey yoktu.

Ağır ağır ilerleyen Bellamy, beş kenarlı kalenin çeperini oluşturan daracık, yeşil patikada birkaç adım attı. Sağa sola bakıp ortalığı sütliman görünce Luke'a gelmesini işaret etti.

Hava Bellamy'nin tanımlayamadığı bir elektrikle doluydu; sanki kafası tıraşlı, beyaz kıyafetli adamlar her an gizli bir kapıdan sökün edecek, ortalığa kurşun yağdıracaktı. Ancak duvar boyunca hızlı adımlarla ilerlerlerken kendi nefes alış verişleri dışında sessizliği bozan hiçbir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra, aradığını buldu; doğruca adamların cephaneliğine -ya da o gerzekler artık nasıl adlandırıyorsa oraya- inen çukum gördü. Önceki gece Felix ile burayı keşfettiklerinde, içeri ışık girmesin diye çukuru enkaz kalıntılarıyla, yani araziye saçılmış taşlarla ve kalaslarla kapatmışlardı. Büyük olasılıkla bu yüzden muhafızların hiçbiri çukuru fark etmemişti. Bellamy'nin gözünden kaçmazdı gerçi. Bellamy

file:///C/Users/Oguzhan/Downloads/The 100 4. Kitap - İSYAN Kass Morgan.txt[26.04.2023 21:52:20]

tehlikeye işaret edebilecek hiçbir detayı gözden kaçırmazdı. Elinde değildi. Doğasında vardı. Kız kardeşiyle saklanarak geçirdikleri onca yılda sağ kalmalarını buna borçluydu. Bu yüzden Clarke'ın ciddiye almadığı, tuhaf yaprak yığınını o fark etmişti.

Clarke keşke Bellamy'yi dinleseydi. Bellamy keşke ona sözünü dinletecek kadar kendine güvenseydi.

Bellamy kalaslardan birini nazikçe alıp kenara kaldırdı. Ardından dizlerinin üstüne çöküp kulağını yere dayadı. Aşağıdan ses gelmiyordu, cephanelik boştu. Bellamy bodruma indi, sonra da bir an önce karanlığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı.

Luke paldır küldür Bellamy'nin yanma indiğinde, gölgeli nesneler belirginleşmeye başlamıştı. Önceki gece Bellamy'nin fark ettiği el arabası hâlâ içi silah dolu bir hâlde, yerli yerin-deydi. Tüfekler, bıçaklar ve el bombalan...

"Hazır mısın?" diye sordu Luke'a. Luke ciddiyetle evet anlamında başını salladı.

Her şeyi önceden planlamışlardı. İçeride bir arabalık malzeme vardı, hızlı çalışırlarsa hepsini alabilirlerdi. Bellamy ile Luke, kamptan getirdikleri boş çuvallan dikkatlice doldurdular. Ardından çukurdan çıkıp yeniden sessizce ormana koştular.

Ormanın içine girince, çuvalları boşaltıp silahları fundalık-lann altına sakladıktan sonra bir kez daha cephaneliğe döndüler. Kimselere görünmemek için elden geldiğince dikkatli hareket ederek dört sefer daha yaptıktan sonra geriye yalnızca bir avuç silah kalmıştı.

İçeri son girişlerinde, çantalarını doldururlarken kulaklarına belli belirsiz, melodik bir ses geldi. Luke da Bellamy de donakaldılar. Bazen Bellamy'yi yayını germiş, okunu yerine yerleştirmiş hâlde gören geyikler de böyle donakalırlardı. Biri şarkı söylüyordu.

Dudaklarını oynatarak, Gidelim, diyen Luke, açıklığa milim milim yanaşmaya başladı.

Ama Bellamy öteki tarafa, eğri büğrü metal kapıya doğru çekildiğini hissediyordu. Kapı çarpıklığından ötürü adamakıllı kapanmadığından boşluklardan ışık sızıyordu. Bellamy sessizce kapıya yanaşıp dışarı baktı.

Koridorda yürüyen, saçları örgülü, beyaz tunikli iki kız, şarkı söyleyerek, ortalarına aldıkları gümüş servis tabağını taşıyorlardı.

Dünya bir güzel genç kızken,

Saçları beyaz buluttan bir tanrıçayken

Gökteki yıldızlardan bir dilek diledi

Sevgiyle doldurabileceği bir çocuk istedi

Kızların tuhaf bir şekilde ifadesiz yüzleri ve acayip uyumlu sesleri, Bellamy'nin tüylerini ürpertti. Burada neler dönüyordu böyle? Ama kızlar yaklaşınca Bellamy'nin huzursuzluğu paniğe döndü. Kızlardan birini tanıyordu. Lina Dünyalıydı, Max'in köyündendi. Kaçırılanlardan biriydi.

Lina'nın kapıya doğru bakmasını umdu, böylece eliyle bir işaret verebilirdi. Bir dikkatini çekebilse kızı oradan çıkarabi-

lirdi. Ama kız belli bir noktaya odaklanmamış iri gözleriyle doğruca önüne bakmaya devam etti.

Kızlar geçip giderken asık suratlı, kısa boylu bir adam bir hışımla koridora çıktı. "Nerede kaldınız? Koruyucular yemek bekliyor," diye çıkıştı.

İkinci kız gülümsedi. "Mutfak kışlaların uzağında," dedi kız rüyadaymış gibi.

"İyi, bir dahakine hızlı hareket edin."

"Dünya isterse," dedi kız.

"Dünya isterse," diye tekrarladı Lina.

Bu da nesi...

Arkasını dönüp çantasını alan Bellamy, başıyla Luke'a işaret verdikten sonra sürünerek çukurdan çıktı. Yeniden ayağa kalkıp Ay ışığında gözlerini kırpıştırırken titrediğini fark etti. "Ne oldu?" diye sordu Luke. "Ne gördün?"

"Lina'yı gördüm," dedi Bellamy nefes nefese. Bir yandan da tehlikeden uzaklaşmak için tekrar ormana doğru koşuyorlardı. "Şu Dünyalı kız var ya."

Luke'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "İyi miydi? Yanında biri var mıydı? Glass'a dair bir şey gördün mü?"

"Yanında tanımadığım bir kız vardı ama Luke, orada gerçekten ama gerçekten çok tuhaf bir şeyler dönüyor. Bence..." Durakladı, kafasındakini sözcüklere dökmek istemiyor, bunun Octavia ve diğerleri için ne anlama geleceğinden korkuyordu. "Bence beyinlerini yıkamışlar."

Gördüklerini anlatan Bellamy, Luke'un dişlerini sıktığını, gözlerini kıstığını gördü.

"Gerçi tanrıya şükür, yaşıyorlar. Onları oradan çıkaracağız," dedi Luke alçak sesle. "Ne pahasına olursa olsun." Yumruklarını açıp kapattı. "Yerleşim planıyla ilgili bir fikir edinebildin mi?"

"Bence cephanelik kesinlikle muhafız kışlasının yanında. Kızlar mutfaktan yiyecek getiriyordu, uzakta olduğunu söylediler."

"Tamam... Tamam... Bu iyi," dedi Luke. "Gerekirse nereyi vuracağımızı biliyoruz." Bir süredir nefesini tutuyormuşçası-na uzun uzun nefes verdi. "Ötekilere söyleyelim mi?"

Bellamy el bombası dolu çantayı omuzladı. Sonrasında hep birlikte yapmak zorunda kalacakları şeye kıyasla, şimdi Clarke ve Paul ile yüzleşmek çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. "Haydi, gidelim."

26

Clarke

Orman öyle sessizdi ki âdeta nefesini tutuyordu.

Clarke, Felix'ten gözcülük nöbetini devralalı henüz bir saat olmuştu ama geçen her dakika bir diğerinin üstüne eklenirken, üstüne gittikçe ağırlaşan bir yük biniyordu sanki. Cooper şimdiye kadar dönmeliydi. Yağmacılarla konuşması bütün gün sürmemeliydi.

Clarke o ihtimali düşünmek istemiyordu ama belki de işler yolunda gitmemişti.

Yoğun endişenin etkilerinden kurtulmak için konumundan fazla uzaklaşmadan, kollannı ve bacaklarını esnetti. Paniğe kapılmanın manası yoktu. Tek yapması gereken beklemek ve umut etmekti.

Arkasında bir dal çatırdayınca hemen arkasına baktı. Kimse yoktu. Derin bir nefes alarak çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Burada beklemesinin kimseye bir faydası yoktu. Gidip desteğe ihtiyacı var mı diye Cooper'a bakması daha mantıklıydı. Gerçi bu durumda nasıl destek verebilirdi, bilmiyordu.

Clarke, ormanın kalenin sınırını oluşturan kenarından ilerlerken ensesindeki tüyler havaya dikildi. Hislerini görmezden gelip gelmemek arasında kararsız kaldı. Bellamy de böyle şeyler hissetmiş ve önsezilerinde haklı çıkmıştı. Ama Clarke Bellamy gibi değildi. Yaşamı kalbinden çok beynine güvenmeyi öğrenmekle geçmişti. Tıp eğitimi sırasında bunu öğretmişlerdi. Clarke, yaptıkları korkunç deneylerin hesabını sorduğunda annesiyle babası kızlarının kafasına bunu sokmuştu. Clarke içgüdüleri bambaşka bir şey haykırdığında bile "büyük resim" ve "çoğunluğun iyiliği" açısından düşünmek zorundaydı.

Ormanın kenarına geldiğinde ortalık aydınlandı. Ay ışığında ağaçların uzun, tuhaf gölgeleri yere vuruyordu. Bir şey göründü: bir insan silüeti. Nefesi kesilen Clarke olduğu yerde kalakaldı, bir ağaca sığınsa mı yoksa

kıpırdamadan dursa mı, bilemedi.

Bekledi. Nefes almadı.

Silüet yerinden kıpırdamadı.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Clarke, oradaki her kimse, gürültüyü duyacak sandı. Silüet hâlâ hareket etmiyordu. Ama Clarke'ı fark etmemesi olanaksızdı. Saklanmanın bir anlamı yoktu.

"Cooper," diye seslendi Clarke boğuk bir sesle. "Sen misin?" Clarke'ın sesinin yankısı dinince ortalık sessizliğe gömüldü.

Kız ağır ağır ilerledi. "Cooper?" dedi tekrar. "İyi misin?"

Clarke yaklaşırken, karşısındakinin Cooper olmadığını fark etti. Aslında herhangi biri değildi. Gözlerim beni yanıltıyor mu acaba, diye düşünerek gözlerini kıstı. Ama, hayır... Açık seçik görüyordu: samanla doldurulmuş bol giysiler, kabaca insan biçimi verilmiş su kabağından bir kafa... Bir korkuluktu bu, daha önce bir kitapta okumuştu.

Normalde Felaket öncesi eserlerle karşılaşmak, Clarke'ta heyecan ve hayranlık duyguları uyandırırdı ama bu kez uyandırmamıştı. Bir terslik vardı. Yakınlarda yeni bir korkuluk dikilmesini gerektirecek, ekili bir ürün yoktu. Felaket öncesi dikilmiş eski bir korkuluğun bugüne kadar kalmasına da olanak yoktu.

Birkaç metre ilerleyince donakaldı. Hayır... Gözlerini kırpıştırdı. Işığın bir oyunuydu bu kuşkusuz.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, lütfen."

Karşısındaki bir korkuluk değildi. Tam olarak değildi. Bol giysiler gerçekten de samanla doluydu, evet ama kafası Clarke'ın başta sandığı gibi su kabağından yapılmamıştı.

Gerçek bir insan kafasıydı.

Cooper'm kafası.

Clarke çığlık attı. Kendini tutamıyordu. Tiz çığlıkları ağaçları çınlattı, iki kuş deliler gibi kanat çırparak, kaçtı. "İmdat!" diye bağırdı. "Biri yardım etsin, lütfen!" Derken, ne yaptığını bile fark etmeden, gırtlağından bir isim koptu: "Bellamy!"

Nefesi kesildi, başı dönmeye başladı ama ilk anda kapıldığı korku ve tiksinti yatışınca, aldığı eğitim devreye girdi. Kendini

yapacağı şeye hazırlayarak düşe kalka ilerledi. Cooper'ın kafası koparılmış, sivri uçlu bir şeyin üzerine konmuştu. O sivri uçlu şey de Cooper'm içine saman doldurulmuş giysilerinden yapılma bir korkuluğun gövdesine takılmıştı.

Yüzü şişmiş, rengi mide bulandıncı bir maviye dönmüştü. Ama boynunun yakınlarından akan kan hâlâ ıslaktı. Yakın zamanda olmuştu bu. Clarke, gölgeleri tarayarak bir hareket belirtisi aradı. Derin bir nefes alıp korkunç kuklanın çevresinde dolanınca yeniden nefesi kesildi.

Korkuluğun sırtında Hizmet et ya da öl sözcükleri yazıyordu. Üstelik kanla yazılmıştı.

"Olamaz," diye fısıldadı biri. Clarke arkasını dönünce korkuluğa bakan Paul'ü gördü. Korkudan yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Evet..." dedi Clarke, kendini zorlayarak nefes almaya çalıştı. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı. "Gövdesini bulmalıyız. Onu öylece bırakamayız."

"Ne? Hayatta olmaz," dedi Paul geri çekilerek.

"İyi, tamam, ben sonra hallederim. Ama şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerek."

Ama Paul çoktan arkasını dönmüş, koşmaya başlamıştı. "Hey!" diye seslendi Clarke. "Nereye gidiyorsun?"

Pat diye bir ses duyunca, Clarke yana çekildi. Yerden kaptığı bir dal parçasını başının üzerine kaldırarak, ağaçların arasından çıkacak kişiye saldırmaya hazırlandı.

"Clarke! İyi misin? Geliyorum! Clarke!"

Kız elindeki dalı bırakırken Bellamy koşarak gölgelerin arasından çıktı. Clarke'ı görünce ter içindeki kızarmış yüzüne

İSYAN

bir rahatlama geldi, onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Çığlığını duyunca, sandım ki..." Gülmeyle karışık bir hıçkırık, sesini bastırdı. "Tanrıya şükür bir şeyin yok."

Birkaç dakika sonra Luke belirdi. Aksayan ayağına karşın düzgün bir şekilde yürüyordu, Paul'ü de yanında getiriyordu.

Paul'e dönen Bellamy, "Neler oluyor?" dedi hırlayarak. "Ona ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım. Onlar bunu yaptı." Deliler gibi kollarını sallayarak korkuluğu işaret etti.

Bellamy arkasını döndü. Korkuluğu ilk kez görüyordu. "Aman tanrım," diye mırıldanarak, geriye doğru sarsak sarsak birkaç adım attı. "Olamaz."

"Bırak beni, geri zekâlı." Paul sızlanarak, Luke'un elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Benim bu işle bir ilgim yok."

"O zaman neden kaçıyordun?" diye sordu Luke dişlerini gıcırdatarak. Paul'ü bağırtana kadar kolunu sıktı.

"Burada kalmak delilik olur da ondan. Cooper'a yaptıklarına baksanıza! Buradan kimseyi kurtarma şansımız yok. Gitme zamanı geldi."

"Arkadaşlarımızı yüzüstü bırakalım mı diyorsun?" diye sordu Clarke. Sesindeki küçümsemeyi gizleyemiyordu. Bellamy, Paul'e karşı çıktığı için ona gururla baktı.

"Evet. Bu iş bizim boyumuzu aşar. Düşüncelerim ve dualarım içeridekilerle beraber vesaire vesaire ama hemen eve dönüyoruz.'"

"Sen gidebilirsin," dedi Bellamy kolunu Clarke'ın beline dolayarak. "Ama biz kalıyoruz. Yapacak işimiz var."

Luke sızlanıp duran Paul'ü yaka paça götürürken Bellamy ile Clarke Luke'un biraz gerisinden gidiyordu. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Bellamy omzunun üzerinden bakarak. "Gördüklerinden sonra... Adamların Cooper'a yaptıklarından sonra..."

"İyiyim," dedi Clarke ama titreyen sesi aksini söylüyordu. "Diğerlerine anlatalım, sonra ben geri dönüp Cooper'ın..." cesedini arayacağım diyemeden sesi kesildi.

Bellamy kıza iyice sarıldı. "Ben seninle gelirim. Birlikte hallederiz." Aldığı tıp eğitimine karşın bu dehşet verici görevi düşünmek Clarke'ın başını döndürüyordu. O yüzden Bellamy'ye yaslandı; Bellamy düşmesine asla izin vermezdi, biliyordu.

"Çok özür dilerim," dedi uysal bir sesle. "Paul'ün sana bunları yapmasına nasıl izin verdim, bilmiyorum. Kendimi asla bağışlamayacağım."

Bellamy karşılık vermedi ama sarılmayı da bırakmadı. Sonunda alçak ve ölçülü bir sesle konuştu. "Biliyorum. O yüzden sana korkunç şeyler söylediğim için özür dilerim. Çok acı çektin. Ben de bunları sana karşı kullandım. Seni nasıl incitebileceğimi biliyordum, incitmekten de çekinmedim. Beni bağışlayabilir misin?"

Clarke, Bellamy'nin haklı olduğunu biliyordu ama sesindeki şefkat bir anlığına da olsa üstündeki ağırlığı

kaldırmaya yetti. "Evet, sen de beni bağışlarsan."

Bellamy derin bir oh çekti. "Son zamanlarda pek kendimde değilim. Temkinli davranmakta haklıydın."

Clarke durdu ve dönüp Bellamy'ye baktı. "Ben seni her hâlinle seviyorum, Bellamy Blake."

Bellamy gülümseyerek onun başının tepesini öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı saçlarının arasından.

Döndüklerinde, herkes endişeyle yollarını gözlüyordu. Clarke, Cooper'ın başına gelenleri anlattıktan sonra gözyaş-lanna boğulan Vale'e sarılmaya gitti.

"Bizimle gelmek zorunda bile değildi," dedi Vale hıçkırıklar arasından. "Gönüllü oldu, çünkü o öyle biri... biriydi..." "Biz de Cooper'm boş yere ölmediğini göstereceğiz," dedi Bellamy ve ateşin yanındaki çantalara doğru ilerledi. "Bizimkileri kurtaracağız, sonra da o alçaklardan yaptıklarının hesabını soracağız. Cooper'a, kampımıza, tanrı bilir yok ettikleri ve yanlarına kâr kalacak sandıkları daha ne varsa, hepsinin hesabını verecekler." Çantalardan birine uzanıp içinden bir silah çıkardı.

"Bunları düşmanımızın cephaneliğinden aldık," dedi Luke, Clarke'a. "Tamamen boşalttık. Senin çığlığını duymadan önce taşıyabildiklerimizi buraya getirmiştik, kalanını da ağaçların oraya sakladık. Bu arada yapıya bakma fırsatı da buldum. Uzaktan bakınca zapt edilemez gibi duruyor ama yaklaşınca muhtemelen Felaket'teki patlamalardan ve doğal erozyonlardan kaynaklanmış çatlakların temele kadar indiği görülüyor. Şu patlayıcılardan bir avuç kadarını bile dikkatlice yerleştir-sek dış duvarların yıkılmasına yeter."

Luke, Bellamy'ye bakarak başını salladı. Öne çıkıp devam

etti.

"Kaos sırasında, yağmacılar silah deposuna koşacaklar ama içeriyi bomboş bulacaklar. Birkaçının elinde zaten silahı olacak, elbette. Biz onlara odaklanacağız, önce silahlarım alacağız, ardından hepsini daracık bir alanda kıstırmak için cephaneliğe gideceğiz."

"Amma kolay av," dedi Felix cılız bir gülümsemeyle.

Clarke'ın yüreği sıkıştı. Hasat Bayramı'ndan önce, şüphelerini Clarke'a açan Bellamy de aynı sözcükleri kullanmıştı. Bellamy onun acısını sezmiş olacaktı ki silahını indirip elini tutmak için Clarke'ın yanma geldi.

"Onları etkisiz hâle getirince de arkadaşlarımızı alıp eve götüreceğiz," diye sürdürdü. "Belki bu sırada bizden çaldıkları yiyecek ve malzemelerin bir kısmını da geri alabiliriz."

Paul güldü. "Üç sorun var. Bunlar entrikacı düşmanlar, kaleleri bir ölüm tuzağı ve... ha, evet, bir de hepiniz öleceksiniz."

"Bizimle gelmiyormuşsun gibi siz deyip durman amma komik," dedi Jessa silahını ona doğrultarak. Paul'ün yüzü bembeyaz kesildi.

"Clarke, bu delilik, biliyorsun değil mi?" diyen Paul ona yalvarırcasına baktı.

"Yani," dedi Clarke ağır ağır. "Aceleci, pervasızca, biraz da fevri bir plan..." Bellamy hafiften kızarmaya başladı. "Ama aynı zamanda da zekice ve cesurca. Sevdiğim her şey bir arada." Bellamy'ye gülümsedi. "Önden buyurun, sayın Meclis üyesi."

27

VVells

Wells, Taş'ın koridorlarından geçerken Koruyucular yavaş bir dalga hâlinde başlarını çevirerek ona bakıyordu. Ama gözlerinde kuşku yerine onaylayıcı bir ışıltı vardı.

Olay kısa sürede duyulmuştu. Meşe bu işin icabına bakmıştı. Wells'in damarlarından öfke akıyordu.

Kışlalara dönerken Meşe, Wells'i yemek salonuna yönlendirdi. "Akşam yemeği bitti ama Soren senin

yemeği kaçırdığını biliyor, o yüzden sana yemek ayırdık."

Wells, yemek salonunda onları bekleyen Octavia'yı görünce şaşırdı. Kızın elinde gümüş bir servis tabağı vardı. "Size yiyecek getirmek için gönderildim..." Başıyla Wells'i işaret etti"

"Ye evlat," dedi, onu masaya götüren Meşe. Sırtını sıvazladıktan sonra salına salma odanın köşesindeki birkaç Koruyucu'yla konuşmaya giderek Wells ile Octavia'ya baş başa kalabilecekleri bir an bahşetti, Wells'e güvendiklerinin bir işaretiydi bu.

Octavia alçak sesle ve hızlı hızlı konuşarak, "Glass seni bulmamı istedi," dedi. Kimse onları izlemiyordu. "Eşleşme Töreni hakkında bir şeyler öğrendi. Durum kötü, Wells. Buradan çıkmamız gerek. İtiraf etmekten hiç hoşlanmıyorum ama... korkuyorum."

"Biliyorum," dedi Wells. "Bunlar resmen canavar. Ama bak, bir planım var. Eşleşme Töreni'nde bütün acemi askerleri bir araya getirecekler, öyle değil mi?"

Octavia başıyla onaylayarak yemeğini Wells'in önüne koydu. "Evet. Glass'ın dediğine göre, Taş'ın Kalbi'nde toplanacakmışız."

"Ama gerçek Koruyucuların hepsi gelmeyecek," diye sürdürdü Wells. "Bazılarının o sırada binayı koruması gerekecek. Yani, eminim ki törende Koruyucu'dan çok acemi asker olacak."

Octavia bakışlarını odada gezdirdi. "Yani diyorsun ki... Sence sayıca onlardan fazla mı olacağız?"

Wells başıyla onayladı. "Adım gibi eminim. Eğer diğer tüm acemi askerleri Koruyuculara karşı ayaklanmaya ikna edebilirsek..."

"Gerçekten de buradan çıkabiliriz," diye lafa karıştı Octavia. Gözleri umutla parladı, yüzüne renk geldi.

"Sen güvendiğin kızlarla konuş. Söyle, kaçmaya hazırlansınlar ama şüphe çekmesinler. Ben de erkeklerle konuşurum. Koruyucuların Eşleşme Töreni'nde gardlarını yükseltmesini istemeyiz, hepimizin törene bayıla bayıla katıldığını

düşünmeliler." Wells durup düşündü. "Glass'a da haber ver imkân bulursan. Teknelerle ilgili bir gelişme var mı? Teknelere ulaşınca, ne yapacağımızı biliyor muyuz?"

"Bence hallederiz. Bir süredir kürek çalışıyorum."

Wells'in ağzı açıldı. "Ne? Ne araT "Kıymetli nehre değdiklerine göre, teknelerin de temizlenmesi gerektiğini söyleyerek çamaşır vardiyamı gözetleyen Komyucu'yu ikna ettim. O zamandan beri beni tekne temizleme görevine yolluyor. Koruyucular başka yöne bakarken de bir kürek kapıp alıştırma yapıyorum."

Wells gülümseyerek, başını iki yana salladı. "Harikasın, O." Octavia omuzlannı silkerek sırıttı. "Parlak dönemlerim oluyor." Ardından tepsisini alıp hızlıca odadan çıktı.

Wells yemeğini bitirdikten sonra Meşe karargâhlarına kadar ona eşlik etmeye geldi. Yürürlerken, Wells'ten yaşça büyük adam, monoton bir sesle aralıksız bir şekilde konuşmaya başladı. "Ana burada kök salacağımızı söylüyor," dedi. "Ama bu işimizin bittiği anlamına gelmiyor. Etrafı kolaçan etmeye devam edeceğiz. Bölgede başka yerleşimler de vardır belki, varsa bulacağız. Bunun gibi başka kaleler inşa edeceğiz, yeryüzünde bizden başka kimse kalmayana kadar devam edeceğiz. Dünya isterse."

"Dünya isterse." Wells'in ses tonundan alaycılık akıyordu ama Meşe fark etmedi.

Köşeyi dönerlerken Koruyucu Wells'in omzunu kavradı. "Sen de bunun bir parçası olacaksın, evlat. Artık kendini kanıtladın. Gerçekten işimize yarayacağını söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim, Meşe," dedi Wells kasvetli bir sesle.

Kışlalara vardıklarında Wells, daha birkaç saat önce onu sorgulanmak üzere yaka paça bodruma götüren iki Koruyucu'yu gördü. Şimdi ağızlan kulaklannda ona gülümseyip kolunu sıvazlıyorlardı.

"Duyduk ki bu gece ilk fedakârlığını yapmışsın," dedi biri kaşlannı kaldırarak. "Dünya sağ olsun. Cemaatimize hoş geldin."

Wells kendini zorlayarak kenetlenmiş dudaklarından bir "Teşekkür ederim" çıkardı. Bu insanlar işledikleri cinayetlere fedakârlık mı diyordu?

Meşe Wells için yatakhanenin kapısını açtı, ardından onu kafesine götürdü. Öteki çocuklar çoktan kafeslerine girmiş, uyuyorlardı.

"Biraz dinlen, evlat," dedi Meşe, onu içeri kilitleyerek. "Yarın şafak sökerken resmen bir Koruyucu olacaksın, bunun için de bütün enerjini toplaman gerek. Yakında görüşürüz."

Meşe odadan çıkınca Wells kafesindeki minderin üzerinde kıvrıldı. "Eric," diye fısıldadı yanındaki karyolaya.

Eric karşılık vermedi. Düzenli nefes alış verişinden ölü gibi uyuduğu anlaşılıyordu.

Wells'in içine bir korku düştü. Eğer onlarla bu gece konuşamazsa sabah hepsine ulaşmak zorunda kalacaktı. Umarım yeterli vakti bulurum, dedi içinden.

Yatakhanelerinin kapısı gürültüyle açıldı. "Haydi kalkın, acemi askerler!" diye bağırdı Meşe neşeyle. Sıra sıra kafeslerin

önünden geçerek hepsini teker teker açtı. "Neredeyse güneş doğacak. Giyinin, birazdan sizi almaya geleceğiz. Bugün Koruyucu olacaksınız. Dünya isterse."

Meşe ağır adımlarla odadan çıkarken oğlanlar da yavaş yavaş kafeslerinden çıktılar. Wells, Eric ve Kit ile göz göze gelmeye çalıştı ama ikisi de hemencecik gözlerini kaçırdılar.

Birlikte çiftlik alanına gittikleri genç, acemi asker, Wells'e baktı. "Graham'ı öldürmüşsün diye duyduk."

Demek bu yüzden yüzüne bakmıyorlardı. Wells'e güvenip güvenemeyeceklerini bilmiyorlardı.

"Öldürmedim," diye yanıt verdi Wells açık yüreklilikle. "Bizi kurtarmak için Graham kendini öldürdü."

Kalabalık odaya bir mırıltı dalgası yayılırken Wells nefesini tuttu. Bir adım öne çıktı. "Graham'ın tek istediği, evine, arkadaşlarına kavuşmaktı ama bir kahraman olarak öldü."

Wellslerin kampından gelmeyen bir düzine kadar acemi asker, birbirinin tepkisini ölçerken Wells omuzlan yay gibi gerilmiş bir hâlde, onlan izledi. Sinirli sinirli birbirlerine bakıyorlardı ama Wells o tepkinin altındaki savunmasızlığı görebiliyordu.

Çocukların umutlanmaya başladıklarım görebiliyordu.

Wells çiftliğe beraber gittikleri genç, acemi askerin yanına gitti. "Adın ne?" diye sordu.

"Cob," dedi çocuk. Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Cob," diye yineledi Wells, gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Wells. Nerelisin, Cob?"

Wells'in sorusu üzerine, odanın çeşitli yerlerinden birileri-nin nefeslerinin kesildiği duyuldu. Wells yasaklı bir soru sorduğunu biliyordu: Nehirde yıkanırken geçmişlerinden arınmaları gerekiyordu.

"Ben... Ben buralıyım, " diye kekeledi Cob. "Taşlıyım."

Wells sabırla başını iki yana salladı. "Ondan önce."

Cob'un rengi attı ama derin bir nefes çekti. "Ben... dağlardan geliyorum."

"Nasıl, anlatsana."

"Küçük bir köyümüz var..." Başını öne eğdi. "Vardı. Buradan bir haftalık uzaklıkta, bir dağ vadisinde.

Koruyucular Taş'a dönerken bizi buldular ve beni acemi asker olarak aldılar. Bizim koyunlarımız, keçilerimiz vardı. Annem yün eği-rirdi. Ba... ba..." Sesi kısıldı, kaybettiği anıların altında ezildi. Gözleri dolarken, başını iki yana salladı.

Wells elini çocuğun omzuna bastırdıktan sonra sıranın önünde ilerleyerek ötekilerden yaşça biraz büyük, tıknaz bir acemi askerin yanına geldi.

"Nehirde yıkanınca tüm geçmişimizden arındık," dedi acemi asker sert ve soğuk bir sesle. Yüzü ifadesiz bir hâl aldı.

Wells düşünerek başını salladı. Bu çocuk ya gerçek bir inanandı ya da bir sınavdan geçtiğini sanıyordu. Odada öyle bir korku dalgası vardı ki Wells resmen korkuyu hissediyordu. Kendisinden yaşça büyük acemi asker, Wells'i kuşkulu bakışlarla izliyordu.

"Benim evim," dedi Wells sesini yükselterek. "Buranın batısında, birkaç günlük mesafede. Gezegene zorunlu iniş yaptıktan sonra, yüz kişi almmızın teriyle, dişimizle tırnağımızla kampımızı kurduk. O kampı ev yapabilmek için çok uğraştık ve şimdi bir avuç katil 'Dünya böyle istiyor' dedi diye, evimi hatıralarımdan silersem adam değilim." 'Dünya böyle istiyor' derken havada tırnak işareti yapmak için ellerini kaldırınca birkaç çekingen gülüşle ödüllendirildi.

"Her sabah kendimi evimde sanarak uyanıyorum," diye sürdürdü Wells kalbi çarpa çarpa. "Ama sonra sevdiğim yerin, sevdiğim insanların başına gelenleri anımsayınca yataktan kalkmamı tek bir şey sağlıyor..." Boş kafesini gösterdi. "İntikam duygusu."

Şimdi erkeklerden birkaçı başıyla onaylıyordu. Eric, Kit'e baktı. İkisinin de gözleri sessiz bir umutla ışıldıyordu.

Sıranın önünde gidip gelen Wells sesini yükselterek, "Hiçbirinizin düşüncelerine karışamam," dedi. "Ama ben size ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence o nehirde yıkanarak hiçbir şeyden arınamazsmız. Bence siz, hepiniz, hâlâ oradasınız, hâlâ ilk andaki kadar güçlü ve kızgınsınız." Kapalı kapıyı işaret etti. "Onlar artık insan mı, değil mi bilmiyorum ama biz insanız. Anılarımız bizim için önemli. Evlerimiz, ailelerimiz, arkadaşlarımız önemli."

Erkekler birer birer ayağa kalktı. Öfkeyle yanan yüzleri meşaleler gibi parlaktı.

Wells, "Sanırım, onlardan biri olarak bir saniye daha yaşayamayacağım," diye bağırınca ötekiler gürleyerek Wells'e katıldılar. "Bizi Taş'm Kalbi'ne götürdüklerinde direneceğiz. Tutsaklığımız bugün sona eriyor. Kim benim..."

Kulaklan sağır edici, muazzam bir gürültü duvarlarda, yerde, Wells'in kemiklerinde yankılandı. Wells yana savruldu. Tavandan alçı parçaları düştü. Öteki isyancılar, deliler gibi çevrelerine baka baka, düştükleri yerden yavaş yavaş kalkıp dengelerini bulmaya çalıştılar.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Eric.

Biri lanet duvarları havaya uçuruyor, diye düşündü Wells ama teorisini dile getiremeden, daha yakından ikinci bir patlama duyuldu. Odayı çevreleyen duvarlar yıkılacak sandılar. Wells güçlükle doğrulup düşe kalka kapıya ilerledi.

Wells diğerlerine "Haydi gidelim!" diye bağırdı ve elini sallayarak kapıdan çıkmalarını işaret etti.

Cob kapıdan geçerken Wells'in kolunu tutup, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Yer ikinci bir patlamayla sarsılıp gümbürtüye çığlık sesleri de eklenince ortalık öyle gürültülü bir hâl aldı ki Wells sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı.

"Eve desem, nasıl olur?" diye bağırdı.

Cob ağzı kulaklarında sırıttı. "Harika olur."

file:///C/Users/Oguzhan/Downloads/The 100 4. Kitap - İSYAN Kass Morgan.txt[26.04.2023 21:52:20]

Glass

Vakit güneş doğmadan önceki en karanlık saatti ve az sonra başlayacaktı.

Eşleşme Töreni.

Margot birkaç dakika önce Glass'ı sarsarak uyandırmış ve öteki acemi kıza askerleri getirmesini emretmişti. Kızları kaderlerine götürecekti. Dizleri titreye titreye yataktan çıktı, beyaz giysisini üzerine geçirdi ve saçlarını arkadan ördü.

Böyle olmamalıydı. Şimdiye kadar Wells'in bir kaçış planı yapması gerekiyordu. Acaba Octavia onu bulamamış mıydı? Yoksa arkadaşları Glass'ı almadan mı gitmişti? İçine bir korku çöreklendi.

Glass uykudaymış gibi Taş'ın karanlık koridorlarından geçti. Margot da peşinden geliyordu. Yatakhaneye vardıklarında Margot kapının kilidini açtı. Glass da elleri titreyerek içeri girdi.

Kızlar çoktan uyanmış, tören için giyinip süslenmiş, yataklarında oturuyorlardı. Glass Octavia'yla göz göze geldi ama yüz ifadesini bozmayan Octavia, hiç renk vermedi.

"Zamanı geldi," dedi Glass kızlara. Kızlar Glass'm yanından geçerek, kapıdan çıkarlarken, Octavia hızlıca Glass'ın elini sıktı.

Margot sıranın başında, Glass ise arkasındaydı. Düzgün adımlar atıyordu ama gözleri dört dönüyordu. Soldaki ufalanmaya yüz tutmuş geçide, sağdaki enkazın ortasından geçen zikzaklı patikaya bakarak, deliler gibi buradan, bu işten kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

Henüz çok geç değildi. Taş'ın Kalbi'ne doğru yürümeye devam edeceklerine, arkadaşlarını yakaladığı gibi aksi yöne götürebilirdi. Dış kapılara varana kadar giderlerdi, ama ya sonra?

Bütün çıkışlarda konuşlanmış Koruyucuları alt etmeleri mümkün müydü? Ettiler diyelim, Glass herkesin kaçmasını ve dışarıda sağ kalmasını sağlayacak kadar güçlü müydü? Kış kapıdaydı, üstelik dışarıda Tanrı bilir onları daha ne tehlikeler bekliyordu.

Glass durup gözlerini kapattı. Kararlı bir şekilde nefes alarak önündeki beyaz giysili kızları uyarmaya hazırlandı. Ama tek bir kelime bile edemeden arkasını dönen Octavia Glass T bakışlarıyla uyararak, kızın kolunu tuttu. Sıranın başındaki Margot bir şey fark etmedi.

"Şimdi değil," diye fısıldadı Octavia, Glass'ın kulağına. "Wells'in bir planı var. Yakında gerçekleşecek. Biz kaçmaya

hazır olalım, yeter."

Octavia tekrar çaktırmadan düzgün sıradaki yerini aldı. Glass afallamış bir hâlde, kızları tekrar gözden geçirince dudaklarındaki kararlılığı, gözlerinin korkuyla ama çelik gibi bir kararlılıkla parladığını gördü. Hepsinin haberi vardı.

Glass, Octavia'ya bakarak gözlerini kırptı. Octavia başını bir kez salladıktan sonra çenesini kaldırıp boş gözlerle önüne baktı. O hâlde yola devam.

Glass, kalbinin göğsünde pırpır ettiğini duyarak Taş'ın Kalbi'ne kadar yürümeye devam etti.

İçeri adım attıklarında sendeledi. Bu olamazdı. Kesin yanlış bir yerden dönmüştü. Şimdiye kadar burayı avucunun içi gibi öğrenmiş, haritasını kafasına kazımıştı, o yüzden kızlan doğru yere götürdüğüne emindi ama hayır... Bu imkânsızdı.

Meyve bahçesinin merkezinde acayip bir yapı vardı: Kemiklerden, insan kemiklerinden özenle inşa edilmiş bir seyir terasıydı bu. Üstünde de Yüce Koruyucu duruyordu. Neşeli bir hâli vardı, bir rahibe gibi cemaatini kutsamayı bekliyordu.

Sıraya girmiş kızlara bakan Soren, Glass'ı görünce yüzüne o sevimli gülümsemesini kondurdu. O

gülümseme önceden Glass'ın içini ısıtır, kendini özel, buraya aitmiş gibi hissettirirdi. Oysa şimdi Glass gülümsemenin arkasındaki gerçeği görüyordu: Kadın tatlı, anaç tavırlarının arkasına gizlenip halkının beynini yıkıyordu. Nezaketiyle insanları, bu Eşleşme Töreni gibi korkunç bir şeyin, iyi ve doğal bir şey olduğuna inandırıyordu.

Soren konuşmaya başlarken Glass arkasını dönüp çaresiz gözlerle Wells'i aradı. Şimdiye kadar, yalnızca acemi, kız askerler Taş'm Kalbi'ne getirilmişti.

"Çocuklarım. Hoş geldiniz. Bugün, bir zamanlar Dünya'nın toprağına gömülen kemiklerin üstünde duruyorum. Açgözlülükleriyle Felaket'i getiren, bencil alıcıların kemikleri bunlar. Koruyucular olarak bizim görevimiz, sevgili Dünya'mızı, çevreyi kirletenleri temizlemektir. Eşleşme Töreni bizim Dünya'ya verdiğimiz sözdür. Daha iyi, daha düşünceli bir toplum oluşturduğumuzu anımsamak için töreni bu kemikler üzerinde gerçekleştiririz. Dünya sizi bize getirdi; şimdi biz de ona borcumuzu ödemeliyiz, tohumlar ekerek..."

Glass kendi kalbinin gürültüsünden kadını zor duyuyordu. Sağına bakınca Octavia'nm parmak uçlarına basıp koşmaya hazırlandığını gördü.

Glass gözlerini kapatarak buradan en iyi çıkış yolunu düşündü. Batı, sonra doğu, sonra doğruca dar, zikzaklı geçitten geçerek araziye... Tek yapması gereken işareti beklemek...

Ortalığı toza dumana katan gümbür gümbür bir ses, Glass'ın düşüncelerini de Soren'in konuşmasını da bastırdı.

Glass gözlerini yeniden açtığında ayaklarının altındaki yer sallanıyordu. Bunun ne olduğunu öyle iyi biliyordu ki... Bir patlama olmuştu. Yoluna çıkan her şeyi yok eden bir patlama. Tıpkı onların kampını sarsan patlamalar gibi.

Ama bu kez, Koruyucuların yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bombalayan onlar değildi.

îkinci bir patlama duyuldu; ikisi de Taş'ın dış duvarlarının oradan geliyordu. Gerçi yerin sarsılışına bakılırsa yerleşke-nin tüm yapısal bütünlüğü tehlikedeydi. Üstelik yalnızca yer sallanmıyordu; seyir terası da iki yana gidip gelmeye, kemikler yerinden oynamaya başlamıştı.

"Geri çekilin!" diye bağıran Glass, kızları avlunun çıkışına doğra ittirdi.

Soren bir anlığına şaşkın şaşkın bakakaldıktan sonra kafasını hızla danışmanlarına çevirdi. "Erkekleri bulun, cephaneliğe gidin!"

Grili kadınlar gözlerini bile kırpmadan, Soren'in emrettiği gibi, topuklarının üzerinde dönüp koşar adım avludan çıktılar.

Soren seyir terasından inmeye yeltendi ama kızlara doğru ilerlerken seyir terasının kemikten zemini kıpırdayınca kadının bacaklarından biri içeri girdi. Kafasını kaldırıp elini Glass'a uzattı. "Bana yardım et... Çabuk!"

Glass öteki kızlara dönüp hızlı hızlı konuştu. "Batıya koşun, suya doğra. Geçitlerden geçin, o duvarlar daha kalındır, kolay kolay yıkılmazlar."

"Glass!" diye seslendi Soren.

"Gidin," dedi Glass ötekilere. Octavia ile Anna'nm gözlerindeki şaşkın soruyu görmezden geldi: Glass neden gelmiyordu? Ardından Soren'e döndü, kadın elini uzatmış, yardım bekliyordu ama tam o sırada bir patlama daha yaşanınca sanki gezegen yörüngesinden çıktı.

Bu seferki seyir terasının kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Bir öne bir arkaya eğilen dev yaratık, sonunda tekrar öne eğilip yoluna çıkan her şeyi ezerek yere yapıştı.

Soren'i de ezdi.

Dört bir yandan bir toz bulutu yükseldi. Öksüren Glass

gözlerini kapattı, arkasında kızların koşarak uzaklaştığını, birbirlerine yön gösterdiğini duyuyordu. Tozlu havada önünü görebilmek için gözlerini kısarak düşe kalka ilerledi. Toz bulutu dinerken Glass orada bir silüet gördü; gözleri açık, eli ona uzanmıştı.

Yüce Koruyucu seyir terasından artakalan bir yığın kemiğin altına sıkışmıştı.

"Beni buradan çıkar," dedi Soren. Sesinde artık sakinlikten eser yoktu. "Glass, bana yardım etmek zorundasın."

Glass gözlerini en yakınındaki duvarda gezdirerek kadına yaklaştı. Son patlamanın sarsıntısıyla, kocaman, metal bir taşıyıcı kiriş yerinden çıkmıştı. Tehlikeli tehlikeli duvardan sallanıyordu. Bir rüzgâr esse, üstlerine düşüp ikisini de ezmesi işten bile değildi.

"Ona bakma, bana bak," dedi Soren. O tatlı, o yatıştırıcı ses tonunu çıkarmak için kendini öyle bir zorluyordu ki sesi duyan Glass irkilerek gerilemeye başladı. Kadın bıçak gibi keskin bakışlarla gülümsedi.

Glass, deli gibi sallanan, koca, metal kirişe baktı. Bir saniyeliğine, öne atılıp Soren'i kemiklerin altından çıkardığını ve kiriş düşerken kadını yana ittirdiğini görür gibi oldu. Derken gözünün önünde başka bir şey canlandı: annesinin, önüne atlayıp Glass'ın canının bağışlanması için yalvarması. Dileğinin gerçekleşmesi için ölmesi...

"Çocuğum, sana yalvarıyorum," dedi Soren.

"Ben senin çocuğun değilim," dedi Glass, başını tiksintiyle sallayarak. "Hiçbirimiz değiliz."

Soren'in dudakları gerildi, tüm sıcaklığı çöl güneşindeki bir serap gibi buhar olup uçtu.

Glass geriye doğru birkaç adım daha attı. "Senin hiç annen olmadı, değil mi?"

Gözlerini kapayan Soren, yanıt vermedi.

Bir adım daha... "Benim bir annem vardı. Anneler gerçek hayatta ne yaparlar bilir misin? Çocuklarını korurlar." Glass tüm duygularının aktığını hissederek kampını, köyünü, onu buraya getiren arabayı, bu cehennem çukurunun odalar dolusu acılı tutsağını anımsadı; tüm bunların defalarca tekrarlandığını, kuşaktan kuşağa aktarıldığını düşündü. "Sen tam tersini yapıyorsun, Soren. Halkını ustalıkla kullanarak yoluna çıkan her şeyi öldürtüyorsun. Sen çocuklarını korumanın tam tersini yapıyorsun, onları bu korkunç törene sokuyorsun. Sen anne değilsin." Glass ürperdi. "Sen bir parazitsin."

Yeni bir patlama doğu duvarlarını sarsarken Glass'ın ayaklarının altındaki zemin sarsıldı.

"Beni burada bırakırsan, ölürüm!" diye seslendi Soren, kısık sesle.

Glass gözlerine dolan yaşlan tutarak arkasını dönme dürtüsüne karşı koydu.

"Tabii Dünya isterse," dedi.

Glass geçitlerden batıya, diye düşünerek, uzaklaşmaya başladı. Oradan arazilere, sonra da koşmaya devam, koşmaya devam, koşmaya devam...

Arkasından tiz bir gıcırtı duyuldu. Kiriş sonunda pes ediyordu.

Glass, Soren'in haykırdığım duydu.

Her şeye karşın içi parçalandı ama koşmaya devam etti.

29

Clarke

Clarke nefesini tutarak, büyük dış duvara atılan son el bombasının patlayışını izledi. Turuncu dumandan gözleri yandı. Son üç patlamadaki gibi, ses Clarke'ı ürküttü.

Yanındaki Bellamy derin bir oh çekerken içi rahatlayan Luke, şaşkınlıkla gülümsedi. Dört başarılı patlama. Şimdi geriye kalan tek şey, saldırmaktı.

Clarke başını enkazın arasından uzatıp silüetleri görünen Felix, Jessa ve Vale'in, bombaların yerleşkenin dış duvarında açtığı deliklere koşuşunu izledi. Paul korkağın teki olduğu için kamp alanında kalmıştı.

Luke ayağa kalkmaya davrandı ama Bellamy elini tuttu. "Felix'i bekle, ortalık durulunca işaret verecek."

Clarke önündeki parçalanmaya yüz tutmuş cüruf bloklarını eline alıp, gözlerini kırpmadan diğerlerinin az önce gözden kaybolduğu noktaya baktı. Endişeyle nefes alırken, ta-ta-ta-ta

liye yeni bir silah sesinin binanın uğultusunu ve alevlerin çatır-ısını bastırdığını duydu.

Lütfen silahı ateşleyen bizden biri olsun, diye dua etti. Er yandan da her ihtimale karşı gönülsüzce kendi silahını :avradı.

Uzaktan Felix göründü, başının üzerinde bir meşale salıyordu. Arkasına baktıktan sonra, hızla yeniden eğilip içeri 'irdi.

Bellamy, "Tamamdır. Haydi gidelim," diye fısıldadı.

Saklandıkları enkaz yığınından koşa koşa çıktılar, diğerleri yanana kadar koşan Clarke patlamaların dumanına 'aklaşırlarken yüzünü koluyla kapattı. Binaya bakmamaya alışıyordu, duvarları ufalanmaya yüz tutmuş bina şimdi göz-e görülür bir biçimde parçalanırken korkunç, dev bir yaratığa »enziyordu. Hızla içeri girip çıkmaları gerekiyordu, yoksa bi-lanın geri kalanıyla birlikte onlar da yok olacaklardı.

Silahının horozunu çekip hızlı adımlarla içeri giren Clarke, ;albi çarpa çarpa her yanı gözden geçirdi. Ekibe Bellamy ön-lerlik ederken Luke da yandan koruma sağlıyordu. Gözlerinin »ündeki manzara karşısında hepsi afallamıştı. Bombalanmış »ir sur içi kent vardı sanki karşılarında. Clarke, hasarın ne katarının attıkları el bombalarından kaynaklandığını, ne kadarı-ıin çok zaman önce oluştuğunu kestiremiyordu. Ama Luke'un luvarların temelini sarsma planı, kimsenin düşünemeyeceği adar iyi işliyordu. İşin aslı, fazlasıyla iyi işliyordu.

Duvarlar yıkılıyor, tavan külçe külçe çöküyor, koca bina netalik bir inilti koyuveriyordu.

"Burası tamamen çökmeden siz ötekileri bulun!" dedi Clarke karşı yönü göstererek. "Ben Felix'i, Jessa'yı ve Vale'i bulur, onlarla birlikte cephaneliğe giderim."

Glass'ın binanın bir yerinde olduğunu düşünen Luke, hemen yola koyuldu ama Bellamy arkasını dönüp ona katılmadan önce bir an acı içinde duraksadı.

Cesaretini toplayan Clarke, tam silahını kaldırıp arkasını dönmüştü ki molozlar saçılmış yolun köşesinden dönen beyaz giysililer güruhu ona doğru koşmaya başladı. Clarke silahını kaldırıp en uzunlarını nişan aldı. Ama yağmacılardan biri yüzünü dönünce... Clarke şok içerisinde neredeyse silahını elinden düşürüyordu.

Karşısındaki Wells'ti.

Wells de onu gördüğüne bir o kadar şaşırmıştı ama çabuk toparlandı ve aralarındaki mesafeyi beş adımda kapatarak hızlıca Clarke'a sarıldı.

"Bir şeyin yok ya!" dedi Clarke ve içi ferahlamış bir hâlde ona bakmak için birkaç adım geri çekildi.

"Yok, iyiyim," diye yanıtladı Wells, alnındaki terleri silerek.

"Eric?" diye sordu Clarke.

Wells, Clarke'ın az kalsın vuracağı, uzun boylu çocuğu işaret etti. "O da iyi."

"Graham?"

Wells acı dolu, çakmak çakmak gözlerle başını iki yana salladı.

Clarke, Wells'in arkasındaki bir grup yağmacıya baktı.

"Arkandakiler?

"Onlar bizimle," dedi Wells. "En azından bizimle olmak istiyorlar. Her şeyi açıklayabilirim."

Yukarıda bir gürültü koptu. Clarke başını kaldırıp bakınca duvarda derin bir çatlak oluştuğunu gördü. Wells'i dirseğinden yakaladığı gibi kenara çekti.

"Dışarıda açıklarsın," diye bağırdı onca gürültü arasında. 'Burası tamamen yıkılmadan çıkmamız gerek."

El bombalarıyla açtıkları deliklerden koşarak dışarı çıkılar. Parçalanan duvarlarla aralarına mesafe koyunca Wells, Clarke'a öteki acemi askerleri nasıl etrafına topladığını, bu sabahki içtimada bir isyan hareketine hazırlandıklarını ama sonra ilk el bombası patlayınca, kıyametin koptuğunu anlattı.

Arkalarını dönüp Taş'ın giriş kapısının yıkılışını izlerlerken "Plan neydi?" diye sordu Wells. "Biz içerideyken, binayı lıavaya mı uçuracaktınız?"

Clarke yüzünü buruşturdu. "Hayır, yalnızca dış duvarların yıkılması gerekiyordu. Biz yalnızca içeri girip sizi kurtarmak istedik. Ama binanın temellerinin bu kadar hasarlı olduğunu bilmiyorduk." Suratı asılan Wells, yeniden binaya baktı. "Biz başımızdaki muhafızları yere serip kaçmayı başardık ama kızlar hâlâ içeride. Sanırım diğer Koruyucular cephaneliğe koşmuştur. Burayı öyle kolay teslim etmezler, Clarke. Kendimizi bir salaşa hazırlamalıyız."

Clarke sırıttı. "Hazırladık zaten. Eğer cephaneliğe koşmuşlarsa kötü bir sürprizle karşılaşacaklar demektir."

Wells'le birlikte ormana doğru koştular. Çaldıkları tüm silahlar orada, çalıların altındaydı.

Gözleri fal taşı gibi açılan Wells, bağırarak öteki çocukları dayanma çağırdı. Çocuklar teker teker silahlandılar. Koruyucular savaşmak istiyorsa onlar da savaşa hazırlanırlardı.

Wells kararlı bir ifadeyle yeniden kaleye baktı.

"Kızların oradan çıkmasına yardım etmeliyiz. Binanın batısından dolanalım, orada bir giriş var. Eğer kapıda hâlâ muhafız varsa savaşarak içeri gireriz."

Clarke gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Clarke'ın tanıdığı Wells, o kendinden emin lider, sonunda geri dönmüştü. "Yolu göster."

Batıdan binaya yaklaşırlarken ortalıkta uğursuz bir sessizlik vardı. Muhafızlar girişi terk etmişti. Clarke'ı bakışlarıyla uyaran Wells, ortalık sakin mi diye bakmak için öne fırladı. Ardından elini sallayarak Clarke'a ve diğerlerine içeri gelmelerini işaret etti.

"Ne taraftan?" diye sordu Clarke, karanlık koridorları gözden geçirerek. Binanın bu kısmı henüz zarar görmemişti ama Clarke uzaktaki duvarların yıkılmaya devam ettiğini duydu. Fazla zamanları yoktu.

"Kızlar büyük olasılıkla Taş'ın Kalbi'ndedir, yani..." Wells çevresine bakındıktan sonra, başıyla solunu işaret etti. "Bu taraftan."

Binanın derinliklerine girme fırsatı bulamadan bir insan kalabalığının gümbür gümbür onlara doğru geldiğini duydular. Clarke da diğerleri de yağmacılarla karşılaşmayı bekleyerek silahlarına sarıldılar.

Clarke şaşkınlık içerisinde, yaklaşan güruhun ayak bileklerine kadar inen beyaz elbiseler giymiş, açık saçları omuzlarından savrulan kızlardan oluştuğunu gördü.

"Clarke!" diye bağırdı içlerinden biri.

Clarke sersemlemiş bir hâlde gözlerini kırpıştırarak, diğerlerinin önüne geçmesine izin verdi. "Octavia?"

Octavia karşısındaydı işte, gözleri her zamankinden de parlaktı. Clarke'ın boğazından şükran dolu bir hıçkırık koptu. Octavia, Clarke'm kocaman açılan kollarına atlayarak ona sımsıkı sarıldı. Bu kızların kurtarılmaya ihtiyacı yoktu, onlar zaten kendilerini kurtarmışlardı.

"Siz mi yaptınız?" diye sordu Octavia, başıyla doğu yönünü işaret ederek. Wells'in yanma gelip ona hızlıca sarıldı.

Clarke başıyla onayladı.

Octavia'nm yanında duran, kıvırcık saçlı kız sırıtarak bakışlarını huşu içinde yukarı kaldırdı. "Sert çocuklar sizi."

"Clarke, Anna. Anna, Clarke..." dedi Octavia elini havada sallayarak. "Tanışma faslını kaçtıktan sonrasına bıraksak, nasıl olur?"

"İyi plan," dedi Clarke ve kızlarla birlikte koşmaya başladı. "Glass nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Octavia. Koştukları için hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. "Ama planı biliyor, bizi bulur."

Wells herkesi çıkışa yönlendirdi ama henüz kapıya varmamışlardı ki Clarke şiddetli bir biçimde geriye çekildiğini hissetti. Korkudan nabzı bir anda tavan yaptı.

Biri Clarke'ı yere yapıştırmıştı. Gri elbiseli, sarışın bir kadın, gözlerinde insanlık dışı bir öfkeyle tepesinde duruyordu. Elindeki hançeri havaya kaldırmış doğruca Clarke'ın boynuna indirmeye hazırlanıyordu.

Saldırganın yüzüne bir yumruk indi. Nefesi kesilen kadın Clarke'ı bıraktı, başı kayalık duvara çarptı, gövdesiyse yere yığıldı. Clarke başını kaldırıp bakınca yüzünü ekşiten Octavia'nm, kanlı elini ovuşturduğunu gördü.

Anna'nın yüzü aydınlandı. "Kaç zamandır bunu yapmayı bekliyordu."

"Bu kadın onların liderlerinden biri mi?" diye sordu Clarke, sendeleye sendeleye doğrularak. "Belki kadını yanımıza alırsak adamlarla şey yapmamız kolaylaşır..."

"Ateşkes mi?" Wells karamsar bir ifadeyle Clarke'm akima gelmeyen sözcüğü söyledi.

"Neden olmasın?" Clarke yanağındaki toprağı sildi. "Hiç silahları kalmadı. Tüm kozlar bizde," dedi Clarke gözlerini Wells'inkilerden ayırmadan.

"İyi," dedi Wells. "Onu da alalım."

Çıkışa doğru on adım daha atmayı başarmışlardı ki duydukları bir ses onları olduktan yere mıhladı. Çok ama çok fazla insan sesinden oluşan, hayvanlara özgü, gırtlaktan gelen bir haykınşü bu.

İki saniyelik şaşkınlıktan sonra tanıdık bir grubun, Bellamy, Luke, Felix, Jessa ve Vale'in, köşeden sökün ettiğini gördüler. Arkadaşları, kollarını ve bacaklarını deliler gibi savurarak onlara doğru koşuyorlardı. Bellamy'nin Clarke'ı görünce fal taşı gibi açılan gözleri, Octavia ile karşılaşınca ferahladı ama sonra gözlerini tekrar kısarak tek bir sözcük haykırdı:

"Kaçın!"

Clarke arkasını dönüp kalabalıkla birlikte kaçtı. Dışarıda yeni yeni doğan güneş, ufukta kıpkırmızıydı. Arkalarında gerçek alevlerin yuttuğu binaya renkler yansıyordu. Kaçaklar grubu, yakın mesafede bir akıntı fark edene kadar hızlanmaya devam etti. Su. Nehre varmışlardı.

Clarke, Bellamy ile omuz omuza vererek arkasını döndü ve yeniden silahın horozunu çekerek son bir çarpışmaya hazırlandı. Bir yağmacılar kalabalığı binadan gümbür gümbür çıkıyordu. Zamanı gelmişti.

Bu kez hataya yer yoktu, bu insanlar onların düşmanıydı. Beyazlı adamlardan oluşan kalabalık, son sürat

üzerlerine gelirken Clarke en ön sırada durdu. Adamların kimi silah kuşanmış, kimiyse taşlar ve sopalarla silahlanmıştı. Gri elbiseli üç kadın önderliğinde hareket ediyorlardı. Bu da Clarke'ın aklına bir şey getirdi. Koridorda üstüne saldıran grili kadını kaptığı gibi öne çıktı, silahını da kadının kafasına dayadı.

"Durun!" diye bağırdı yaklaşan yağmacılara. "Yoksa kadını vururum."

Yağmacılar durdu, öndeki kadınların gözü dönmüştü.

"Silahlarınızı aldık," diye konuşmasını sürdürdü Clarke. "Esirlerinizi aldık. Halkımızı sizden kurtardık. Binanız yerle bir edildi. Sayıca bizden azsınız, kazanamazsınız. Ama meseleyi şiddetle çözmek zorunda değiliz. Gidin. Burayı terk edin, bizi rahat bırakın, bir daha da geri dönmeyin."

Yüzleri gevşeyen adamlar silahlarını indirip, sopalarını atarken, herkes sessizce izledi. Koruyucular... mağlup görünüyorlardı.

Ama derken grili kadınlardan biri öne çıktı, gözleri çakmak çakmaktı. "Hayır. Soren burayı evimiz ilan etti. Dünya'nın böyle istediğini söyledi. Soren aksini söylemedikçe buradan gitmeyiz."

Clarke yanıt veremeden Anna "Aman tanrım," deyip ileriyi gösterdi.

Arkalarındaki bombalanmış bir pencereden, tek başına beyazlı biri çıktı. Alevler sırtını yalıyordu.

"Glass mı o?" diye sordu Clarke gözlerini kısarak.

Yağmacı, kurtarıcı, esir demeden, herkes dönüp yanlarına gelen kıza baktı. Üstü başı toz toprak içinde, düşe kalka yürüyen Glass, cüretkârca yanlarına geldi.

"Soren... öldü," diye haykırdı.

30

Glass

Glass arkadaşlarına doğru yürürken, zangır zangır titriyordu. Soren'in hâlâ kafasında dönüp duran son çığlığının etkisinden henüz kurtulamamıştı.

Parçalanan binanın kenarı boyunca geri geri giden Koruyucular, gözlerinde şaşkın bir bakışla taşlarını, sopalarını, hatta silahlarını bile yere atıyorlardı. Savaşçılar bir anda ne yapacaklarını şaşırmış, çaresiz kalmışlardı.

Soren'siz, onlar bir hiçti.

Glass ve arkadaşları ise güvendeydi. Özgürdü.

Aniden Taş yönünden sıcak bir rüzgâr dalgası geldi. Glass alevlerin eskiden meyve bahçesi olan yerden başlayarak, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yuttuğunu gözünde canlandırdı. Ardından nefesini içine çekti ve kendini başka yere bakmaya zorlayarak, nehrin doğu kıyısına döndü. Şafak söküyordu; geniş, turuncu güneş, Glass'ın zihnindeki yanan kale imgesini yok edecek kadar parlaktı.

Işığa alışan gözlerini birkaç kez kırpıştırınca, karşısındaki uslu silüet, uzun boylu bir delikanlıya dönüştü. O kadar tamikti ki gözlerine inanamadı, yüreği parçalandı.

Ağzı bir karış açık kaldı.

Delikanlı gülümseyince, Glass'm boğazından bir hıçkırık optu. Yaşananların gerçekliğinden emin olmak için önce ken-i yüzüne dokundu. Gerçekten hayatta mıydı, bilinci yerin-e miydi, onu gerçekten karşısında mı görüyordu? Ardından lini uzatıp kırmaktan korkuyormuşçasma, parmak uçlarıyla ikkatlice çocuğun yanaklarına dokundu.

Karşısındaki bir serap değildi. Kanlı canlıydı, nabzı dü-enli atıyordu. Glass ellerini onun dudaklarında, boynunda, öğsünde gezdirirken delikanlının nefesi biraz kesilir gibi ldu.

İşte o zaman, ancak o zaman Glass konuşmaya cesaret etti: Luke. ”

Ağzından çıkan adı duyunca gözleri doldu, çocuğun gü-imseyerek karşılık verdiğini gördüğündeyse gözleri iyice aşardı. Kollarını boynuna dolayıp onu öptü. Öpüşleri derinirken tüm korkulan eriyip gitti, yerine şaşkınlıkla kanşık, :ini yakan, tüm ruhunu kaplayan bir minnettarlık duygusu eldi.

“Üşümüşsün,” dedi Luke, Glass da tam o sırada onun ne adar sıcak olduğunu düşünüyordu. Luke kaşlarını çatarak eri çekildi. “Sen iyi misin?”

Glass baygın baygın güldü. “Her şey harika.”

“Tamam, millet,” dedi kendinden emin bir erkek sesi.

Paul’dü bu. “Yangın yayılabilir gibi görünüyor, o yüzden tehlikeden uzaklaşmak için nehir boyunca yürümeliyiz.”

Dudak bükerek başını iki yana sallayan Luke, şaşkın şaşkın Bellamy’ye baktı; Bellamy de Luke’a. “Bu çocuk inanılır gibi değil.”

Clarke hafifçe güldü. “Ama ne yazık ki haklı. Gidelim mi?” Sayılarını düşününce, şaşaalı bir kafile değildiler ama grubu saran hava, huzur ve umutla doluydu.

Luke kocaman açılmış gözlerle çevresine bakındı. “Bunca insan nereden geldil”

“Her yerden,” dedi Glass. Bakışları yatakhanelerinden bir grup kızla birlikte yürüyen Anna ile Octavia’ya takıldı. “Bazıları bizim gibi kaçırılıp yaka paça buraya getirilmişler. Bazıları rotasından çıkıp zorunlu iniş yapan gemilerden gelen Koloniciler.”

“Ne?” Luke sağma soluna bakındı. “Tanıdık birileri var mı?” Glass, Luke’un, ona eşlik etmek için Dünya’ya gelirken Walden’de bıraktığı arkadaşlarını düşündüğünü biliyordu.

“Hayır, ama henüz herkesle tanışma şansı bulamadım.”

Luke başını sağa sola çevirdikten sonra tanıdık kimseyi göremeyince sessizce içini çekti.

Konuşmadan, nehrin dönemecinden geçtiler. Yürürlerken son bir Koruyucu’nun arkalarından boş gözlerle baktığım gördüler.

Glass’ın önündeki Wells, ürpererek durdu.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Glass.

Wells başını salladı. “Eğitmenimdi. Meşe.”

Uzun bir süre sonra, Meşe arkasını dönüp topallaya topal-a Taş’a doğru yürüdü.

“Yeniden bir araya geleceklerdir,” dedi Luke gergin bir le. “Yüzümüzü batıya döner dönmez, bir çarpışmaya ha-lanmalıyız.”

“Sanmam,” diye araya girdi Glass usulca. “Artık başlarında ir verecek kimse yok. Kendi başlarına nasıl düşünecekleri-;özmeleri birkaç saatten fazla sürer. Sonra bir yolunu bulup ki Koruyucu gruplarıyla birleşmeleri gerekir ama yakmlar-başka yerleşim yok. En azından benim edindiğim bilgilere e. Bence artık onları dert etmemize gerek yok.” Glass o ı başlarından geçenleri düşünerek duraksadı. “Patlamaları mi yaptınız?”

Luke sırıttı. Ardından suratını astı. “En temiz işim sayılmaz, layıcılan yerleştirmek için topu topu bir saatimiz vardı, ya-ın temellerine de rahat rahat bakma fırsatı bulamamıştım...” “Bunca insanı kurtardın Luke,” dedi Glass, kolunu sıkarak. “Çok güzel. Ama açıkçası...” Glass’ı kendine çekti, “kurnayı düşündüğüm

yalnızca bir kişi vardı. Yapının bu kadar ar görmesini beklemiyordum, Glass. Oradan sağ salim çık-saydın... ne yapardım, bilmiyorum."

"Bunu düşünme," dedi Glass hemen. Luke'un gözüne gi-saç buklesini çekti. "Sen yapman gerekeni yaptın. Şimdi .. önüne bak."

Luke'un kafası düşüncelerle dolarken, bakışları uzaklara dı. Bu tanıdık manzara karşısında Glass'm yüreği hafifledi, fiden Luke'un yanında olmak çok iyi gelmişti.

İSYAN

"Nehrin bir sonraki dönemecinde ormana girelim ve korunaklı bir yere kamp kuralım. Ateş yakıp bu insanları ısıtalım." Glass onaylamasına gülümsedi ama Luke hâlâ düşünüyordu.

"Yarın da batı istikametinde gidip kampımıza dönebiliriz." Başım iki yana sallayarak Glass'ın gözlerine baktı. "Ama ya diğerleri?"

"Onlar da kendi evlerine giderler sanırım. Ya da yeni bir ev kurarlar." Luke'un elini tutup dudaklarına götürdü. "Sen onlara bu şansı verdin."

Luke öndeki Wells'e bir işaret verince Wells enerjik bir hareketle başını sallayarak, batıya döndü.

Dönemece yaklaşırlarken Glass ev diye gittikleri yeri gözünün önüne bile getiremediğini fark etti. Kampları tamamen yerle bir edilmiş miydi, yoksa halk direnmiş miydi? Öyle ya da böyle, bir yeniden inşa çalışması onları bekliyordu. Glass da yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Yeryüzünü evi yapacaktı.

Nehrin kenarında durup sabah göğüne bakarken eskiden yaşadıkları yerde ufacık bir ışık zerresi görmek için boş yere uğraştı.

Teşekkür ederim, dedi sessizce. Yaşlarla dolan gözleri, bulanıklaştı. Başardım, anne. Hâlâ buradayım. Hâlâ yaşıyorum ve bunun için sana hep teşekkür edeceğim.

31

Bellamy

Ateş için odun kesmeleri, arkadaşlannı ve yeni müttefiklerini doyurmak için ava çıkmaları gerekiyordu ama Bellamy'ye kalırsa tüm bunlar bekleyebilirdi, çünkü küçük kız kardeşi ona yeni kız arkadaşından söz ediyordu.

"Waldenlı, belki sen tanıyorsundur. Ben tanımıyordum ama yıllardır tanışıyormuş gibiyiz..." Octavia'nın kızaran yüzü, neredeyse kurdelesinin rengini aldı. "Öyle komik ki görmelisin. Yani, onca şey yaşanırken bile her zaman beni güldürecek bir şeyler buluyordu..."

Bellamy ağzının kulaklarına varmasına engel olamıyordu. Sırf Octavia'nın coşkusu da değildi Bellamy'nin yüzünü güldüren. Kız kardeşi buradaydı, sağ salim yanındaydı ve geçen hafta Anna'yla tanışmasından başka hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu.

Octavia'nın ömrü boyunca karşılaştığı şeyler, daha

ini kırardı ama Bellamy'nin kız kardeşi çelik gibi ıydı. Her zamanki gibi, kardeşiyle hayranlık derecesin duyuyordu. Anlattıklarını dinlerken hafifçe başını

lik müthiş yetenekli, tam bir mucit! Sana söyleye-tsının nasıl çalıştığına inanamazsın. Gemide tesisat-imi alıyormuş ama şimdi Luke'un meşale yapmasına iiyor. Ben de düşündüm ki bu ikisi kampta konuşma salardı, bize gerçekten büyük bir katkı sağlayabilir-

a elini beline koydu. Sonunda Bellamy'nin yüzün-yi fark etti, eğleniyor gibi bir hâli vardı ama Octavia imamen yanlış yorumluyordu. ty kollarını genişçe açarak, güldü. "Tamam, beni Kız arkadaşın belli ki çok

zeki, olağanüstü bir tip, li ki ona deli oluyorsun.”

ı dudağını ısırarak, ayaklarına baktı. “Tam olarak şım mı, bilmiyorum.”

y bir kaşını kaldırdı. “Seçeneklerini açık tutmak mı

’nın yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı, lüz çıkma teklif etmedim.”

îyse,” dedi Bellamy, kardeşinin omzunu dürterek, git et haydi. Hemen şimdi. Burada hiçbir şeyin)k, O. Elimizdeki şansların kıymetini bilmeliyiz.” nefes alınca başı döndü. “Bence onu gerçekten se-

Bellamy Octavia’yı ilk kez bu kadar gergin görüyordu. Onu kucaklayıp “Elbette, seveceğim,” dedi.

Octavia parlayan gözlerle Bellamy’ye baktı, ardından yerinden fırladığı gibi küçük, kumluk körfezde Anna’yı bulmaya gitti. Bellamy arkasından bakarken gözleri önce derme çatma kamp alanına kaydı, ardından da Clarke’a takıldı.

Clarke, kamp ateşinin yanında diz çökmüş, düşen molozlardan yaralanan bir kaçağı tedavi ediyordu. Öyle kararlı, öyle işine hâkim, öyle ilgiliydi ki Bellamy’nin nefesi kesildi.

Tam o sırada, Bellamy her şeyden öte bir şeyi çok iyi anladı: Yaşamaya değer tek gelecek, Clarke ile paylaşacağı gelecekti.

Wells ateş için topladığı dalları sürükleye sürükleye ormandan geldi. Bellamy daldığı hayallerden sıyrılarak, hızlı adımlarla yanına gitti. “Yardım ister misin?”

Alnını silen Wells, göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. “Bence odun açısından şimdilik bir sıkıntımız yok ama senin avladıklarından birini akşam yemeği için hazırlamamız gerekecek. Ya da... hepsini,” dedi gözlerini kalabalıkta gezdirerek.

Bellamy omuzlarını silkerek gülümsedi. “Dert etme. Yolda düşünürüz.”

“Şimdiye kadar üstesinden geldik, öyle değil mi?” dedi Wells bitkin bitkin gülümsemeye çalışarak.

“Hem de nasıl,” dedi Bellamy, kardeşinin omzuna pat pat vurup. “Onca acemi askeri etrafına toplamayı başararak hayatlarını kurtardın. Kaç kişiler? Kırk falan mı?”

“Elli dört,” dedi Wells alçak sesle. Yanağını kaşıdı. “Hızlıca

herkesi saydım.”

y başını salladı. “Senin sayende, onca kişi oradan in sayesinde,” dedi Wells, Bellamy’nin sırtını sı-. Yüzü ciddileşti, gözleri acıyla yanıp söndü, lu?” dedi Bellamy. “Sorun ne?” m başaramadı,” dedi Wells.

öldürdüler mi?” dedi Bellamy boğuk sesle, tendi elleriyle öldürmek istediği anlar olmuştu ama »tünden bir ömür geçmiş gibiydi. Graham yeni top-işe yarar bir üyesi olmak için canla başla çalışmıştı esedinin o tanrının unuttuğu kalenin bir yerlerinde lüşününce Bellamy hiç beklemediği hâlde, göğsüne andığını duydu.

erin bir nefes aldı. “Bizi... kurtarmak için kendini ienim asla gösteremeyeceğim bir cesareti gösterdi, bir kahramanlık yaptı.”

uzun bir süre konuşmadan, arkalarını dönüp, dört bir ıış kalabalığa baktılar. Kimi ateşin başında toplanmış, ını çıkarıyordu. Diğerleriyse önlerindeki yol ve yol-iıkı bir hazırlık içerisindeydi. Birkaç kişi de özgürce enin şaşkınlığı içinde, ormanda boş boş dolanıyordu. :işi nereye gidecek, merak ediyorum,” dedi Wells. ı omuzlarını silkti. “Bana sorarsan... sen nereye gi-ya.”

ı bulutlanan gözlerinde endişeden çok düşünceli lı. “Bizimle birlikte gelmek isterlerse sorun olmaz,

“Ben, birlikten kuvvet doğar, derim” dedi Bellamy. “Ama bence seçim hakkı senin.”

Wells başını iki yana salladı. "Meclis üyesi olan sensin, ben değilim. Kararı sen vermelisin."

Kampa daha fazla kişinin katılması demek, doyuracak daha çok boğaz, korunacak daha çok insan demekti. Ama ne çıkardı? Bu gezegen herkese yetecek kadar büyüktü. Birkaçı avlanmayı gerçekten bildiği sürece sorun yoktu.

Clarke şimdi ateşin başında durmuş, ellerindeki tozu toprağı silkeliyordu. Bellamy kızın yanına geldi.

"Nasıllar?" diye sordu hastaları işaret ederek.

"İyiler, sanırım. Bir an önce gitmek istiyorlar. Şunlarla..." Clark gergin gergin başıyla güneydoğuyu işaret etti, "...aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, sanırım hepimiz kendimizi daha iyi hissedeceğiz."

Bellamy'nin omuzlan gerildi. Nehri izleyerek, Koruyucu-lann kalesiyle aralarına zaten kilometrelerce mesafe koymuşlardı ama onunla aynı fikirdeydi. Kamplanna ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi.

"Meşaleler tamam!" diye bağırdı koşa koşa ormandan çıkan Octavia. Meşhur Anna da ağzı kulaklarında, peşinden geliyordu. Kızların kollan ıslak bezlere sarılmış, yosunlu dallarla doluydu.

Anna bulutlu sabah göğüne bakarak, "Tamam, ortalık hâlâ aydınlık, farkındayım," dedi alaycı bir edayla. "Ama gece için kamp kurduğumuzda, bunlar işimize yarar diye düşündüm, ne de olsa herkes ateşin etrafında uyuyamayacak." Kız ateşi

derken, kollarındaki meşalelerin hemen hepsini yere ı. Bellamy eğilerek, kızın meşaleleri toplamasına etti. "Hah! Koordinasyon. Pek güçlü bir özelliğim

95

tmy güldü. Onu şimdiden sevmişti, ırmızı kesilen Octavia, ağzındaki baklayı çıkardı: ly, seni kız arkadaşım Anna ile tanıştırayım." ımy ağzı kulaklarında kızın elini sıktı. "Tanıştığımıza ı oldum, Anna. Bizimle gelmene sevindim." via Anna'mn elini tutup, parmaklarını parmaklarına "Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum." üzcüğü bir melodi gibi Bellamy'nin göğsünde yankı-nlerindeki yolculuğa karşın, sanki çoktan evindeymiş gediyordu. İnsanın ailesi neredeyse, evi de oradaydı, adır ilk kez, hep birlikteydiler. Kız kardeşi güvende jydu. Erkek kardeşi hayattaydı ve bir aydır ilk kez bu rndine gelmişti. Clarke ise...

ımy, Clarke'ı da ailesinin bir üyesi saydığını fark edin-ıakarak gülümsedi.

ıdan kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, artık

jilenin anlamı budur. Aile, uğruna savaştığın insan-dle, onlarsız yaşayamayacağın insanlardır. Bellamy, ıktiyle canlanan yola baktı. tam gereken bir şey var.

32

VVells

Heyecanlıydılar, üstleri başlan çamur içindeydi, yorgunluktan bitmişlerdi ama varmışlardı işte; kamp yolunun başındaki çatlak ağaç karşılarındaydı.

Taş'tan buraya iki günlük zorlu bir yolculuktan sonra, evdeydiler.

Wells her şeyi çabuk halletmek istiyordu. Herkesin ısınmak için ateşe, yemeğe ve bir güzel dinlenmeye ihtiyacı vardı. Wells aradığı şeyleri burada bulabileceklerini umuyordu. Daha beter bir kaos ve yıkımla karşılaşmayacaklarını umuyordu.

Arkasındaki Kit, Jessa ve öteki Dünyalılar, eve geldiklerini fark edince neşeyle bağrışmaya başlamıştı. Wells de ağzı ku-laklannda gülümsedi ama hemen elini havaya kaldırdı.

"Burada bekleyip önden bir ekip göndermeliyiz!" diye seslendi. "Yaşanan onca şeyden sonra, kamptakiler aşırı

bir durumdadır, üstelik aramızda tanımadıkları yüz-^ar."

erini kalabalıkta gezdirdi, yansından çoğu kamplanndaki için yabancıydı. Yolculuk sırasında, kaçaklardan bazılan, inden çalman yerleri yeniden ele geçirme arzusuyla kentli bulmak üzere aynlmıştı. Ötekiler ise yeni bir başlangıç maçıyla, Wells'lerle birlikte yolculuğa devam etmişti, nereye giderlerse gitsinler, kaçakların hepsi umuttan dan besleniyordu. Taş'm küllerinden yeni bir toplum o toplum da Koruyucuların hayal bile edemeyeceği almıştı.

derin bir nefes alarak düşündü. Ardından takilerden birkaçını işaret etti: bir Dünyalı, bir kur-bi üyesi, bir de yeni gelenlerden biri.

^larke ve Cob. Benimle gelin."

, Clarke da kararlı adımlarla öne çıktılar ama Cob km sağına, soluna bakındı.

:esaret verircesine gülümseyerek onu yanına çağırdı, er seninle tanışınca artık yabancılardan korkmazlar." :ocuk ağzı kulaklarında, diğerlerine katılmak için anlarsa yerlerine yerleşip beklemeye koyuldular, m dördü tek vücutmuşçasına hızlı adımlarla kampa

tıesafeden şangır şungur bir ses gelirken, Cob acı i. YVells ona bakınca bir tuzak telinin Cob'un ayak ildiğim fark etti. Sesi çıkaran buydu demek, bir tür eye sokmuştu herhâlde.

Wells ona, "Bir şey yok," derken, çalılıkların arasından çıkan tek sıra hâlindeki Kolonici muhafızlar, bağırarak diz çökmelerini söyledi.

Herkes itaat edip, elleri havada, ıslak toprağa diz çökerken muhafızlardan biri haykırdı: "Clarke! Wells! İnanamıyorum... Başarmışsınız! Resmen başarmışsınız!"

Clarke muhafıza bakarak ağır ağır soluklandı. "Willa, seni görmek ne güzel!"

Willa, Clarke'a elini uzatırken, öteki altı muhafız da silahlarını indirip alev alev gözlerle bakıştılar.

"Sadece dördünüz müsünüz?" diye sordu içlerinden biri. "Bir kilometre geride, büyük denebilecek bir kalabalık bıraktık," dedi Wells. "Esirler de orada, kurtarma ekibi de... Ama başkaları da var."

Muhafızlar işkillenerek birbirlerine baktılar.

"Bizi Meclis'e götürün," dedi Wells. "Onlar ne yapacağımıza karar verir. Yeni arkadaşlarımızı aramıza kabul edip etmeyeceğimizi söylerler."

Willa kafasında ölçüp biçiyormuşçasına Wells'e baktıktan sonra, omuzlannı silkti. "Bana uyar." Yolu göstermek için arkasını döndü. Öteki muhafızlar bakıştıktan sonra onu takip ettiler.

Kampa doğru yürürlerken, "Sen halledersin," diye fısıldadı Kit. Wells çocuğa şaşkın şaşkın baktı. Kit gülümsedi. "Korkuya kapılmış bir grup tarikat üyesini bir isyan başlatmaya ikna edebildiysen bence kendi halkının birkaç mülteciyi kabul etmesini de sağlayabilirsin."

ıarım haklısındır," dedi Wells. Kamp görüş alanlarına 3 başlayınca Wells kendini hazırladı, ıp pek iyi durumda değildi ama umut işaretleri de var-npın bir tarafında yemek ateşinin üzerinde bir geyik :en, öteki tarafında kadın-erkek demeden herkes canla ulübeleri yeniden inşa ediyordu. Revir hâlâ sapasağ-îacasından tüten duman insanın içine huzur veriyordu, iri gören Clarke'ın adımlan hızlandı. Wells, annesiyle a kavuşmaya can attığını biliyordu, haydi," dedi ona. Clarke ağzı kulaklarında revire ko-ıızun saçları arkasında dalgalandı, ie ekipten aynlarak bir grup Kolonici'ye ekmek yap-n nasıl tahıl öğütüleceğim gösteren, birkaç Dünyalı ar-ı selamlamaya gitti.

[ece Wells, Cob ve muhafızlar merkezdeki kamp ate-neldiler. Ateşin başında iki adam ayakta kafa kafaya konuşuyordu.

larak Rhodes kafasını çevirdi, ardından da Max. Dün-srin yüzü önce şaşkın bir hâl aldı, ardından adam sende gözlerini kırptı. Wells tek kelime edemeden Max n açılmış kollarıyla Wells'e sıkıca sarıldı. Boğazından ırık koptu.

lum," dedi Max, Wells'in gözleri yaşlarla doldu. "Ba-ın. Başarmanı umuyordum ama insan bilemiyor ki..."

: geri çekildi. Ardından gururla başını salladı. "Eve d başarmışsın."

s, "Hepimiz başaramadık," diyerek, yutkundu. Boğazına

bir yumruk tıkanmıştı. "Graham'ı... kaybettik." Yüzünü buruşturarak, öğrenince Lila'nın yüzünün alacağı hâli düşündü. Kız duygularını belli etmese de Wells son birkaç haftadır Lila'nın Graham'a karşı birtakım hisler beslemeye başladığını biliyordu.

"Yanımda başkalarını da getirdim," dedi Wells. "Bazıları Kolonici. İnanır mısınız, inanmaz mısınız bilmem ama buranın güneyine düşen bir iniş gemisinden kurtulmuşlar. Bazılan da..." Cob'u işaret etti. "Tamamen yeni arkadaşlar."

Max'in arkasındaki Rhodes, yüzünde bariz bir kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Yeni mi? Kaç kişiler?"

"En son saydığımızda elli dörttü, ama birkaç kişi eski evlerini bulmaya gitti. Yeni arkadaşlarımıza da ben kefilim... Gerçekten iyi insanlar."

Max ile Rhodes bakıştılar. Ardından Rhodes başıyla onayladı.

"Sen onlara güveniyorsan biz de güveniriz," dedi Rhodes. "Hem kıştan önce her şeyi yeniden inşa etmek için kesinlikle yardıma ihtiyacımız olacak. Onları kampa getir. Takip edildiniz mi?" diye sordu muhafızlara bakarak. "Çevrede güvenlik önlemleri almamıza gerek var mı?"

"Şimdikinden fazla bir şey yapmaya gerek yok bence," dedi Wells. "Bizim ayaklanmamızla sizin arama ekibinin yaptıklarından sonra, Koruyucularla bir daha uğraşmak zorunda kalacağımızı sanmam."

"Kendilerine Koruyucular mı diyorlar?" diye sordu Max. İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Kötü adamlar kendilerini hep kahraman sanırlar," dedi hodes gergin, hüzünlü bir gülümsemeyle. Ardından ışıl ışd r yüzle Wells'e döndü. "Şimdi bizden ne istersin, ne lazım?" "Temel şeyler," dedi Wells hızlıca. "Yiyecek, su, yatacak :r% tıbbi yardım."

Rhodes başını salladı ve Wells'in titreyen elini sıkmak için

andı.

"'Tekrar hoş geldiniz... Meclis üyesi Jaha

33

Clarke

"Spiraea tomentosa," dedi Clarke'm annesi usulca ve ne idiği belirsiz, yeşil bir yaprağı avucuna yatırdı. "Aklıma gelen en iyi tahmin bu. Kitaba göre, bunun çayı mideyi rahatlatıyormuş."

Mary öne eğilerek nekahet döneminde Max'in verdiği eski, tozlu kitabın kalın kapağına vurdu: Felaket öncesi döneme ait, yerel bitkiler hakkında bir kitaptı bu. Clarke diğerleri ile birlikte kamptan ayrıldıktan sonra, ailesi kampın giderek azalan ilaç stokunu desteklemek için Spiraea tomentosa Koloni'den kalan malzemeleri çoğaltmaya ve yerel bitkilerle deneyler yapmaya girişmişti.

Clarke yaprağa bakarak onun bütün detaylarını ezberledi ama asıl dikkatini çeken annesinin o sıcak, yumuşak, capcanlı eliydi. Doktor Lahiri'nin söylediğine göre, annesi rekor bir sürede iyileşmişti.

Clarke'ın annesi, "Buna kemik otu deniyor," diye konuşasım sürdürerek, zarif, beyaz yapraklı bir bitkiyi masaya >ydu. "Eskiden adından dolayı kemik kırıklarına iyi geldiği işünülürmüş ama yalnızca batıl inançmış ne yazık ki. Gerçi 2Ş düşürmeye yarıyor, o yüzden bununla biraz oynayıp neler liştirebileceğimize bakacağım..."

"Harikasın," diyen Clarke, yarasına çarpmamaya özen gös-erek nazikçe annesine sarıldı.

"Harika..." Clarke'ın babası araziden gelmişti. Yeni kulü-lerin temellerinin kazılmasına yardım ediyordu. Ağzı kumarında, tozlu ellerini pantolonuna sildi. "Kale fethetmiş bir ;dan gelince, ne büyük bir övgü."

"Pek sayılmaz," dedi Clarke kızararak. "Tek başıma yap-dım."

"Ama sonuçta yaptın," dedi annesi parlayan gözlerle. "Sele gurur duyuyoruz."

Yeniden inşa edilen kampa bir bakış atınca Clarke da gurur uy ordu. Kamp halkı saldırıdan zarar görmüştü belki ama ilmemişti. Yaralarım sarıp işe koyulmuştu.

Dün döndüklerinden beri, kafalarını kaşıyacak vakit bulanışlardı. Clarke gelir gelmez revirde çalışmaya başlamıştı, 'tan getirdikleri birkaç kişinin ciddi anlamda tıbbi bakıma ^acı vardı. Glass açıklığı denetlemeye ve Kolonicilerin arlasını ekmeye gönüllü olmuştu. Yeniden kendine gelen İs, Meclis çalışmalarına yardım ediyordu, Luke'un mü-iis kafası ise yepyeni planlarla doluydu.

Jstelik bir öncekinin aynısını yapmayacaklardı, daha iyisi-lyal edecek cesaretleri vardı. Kampa enerji sağlamak için

yakınlardaki dereye bir su çarkı, bir de bahçeli bir okul binası yapmayı planlıyorlardı. Kamp yeniden hayata dönmekle kalmıyordu, neşeli, gerçek bir köy olarak yeniden doğuyordu ve Clarke o köyün bir üyesi olmak için sabırsızlanıyordu. "Clarke."

Kapıdan Bellamy'nin sesi duyuldu. Clarke onu selamlamak için dönünce yüzündeki gülümseme silindi. Bellamy'nin suratı asık, omuzları gergindi. Bir sorun vardı.

Bellamy omzunun üstünden bakarak, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu hızlıca. Ayağıyla toprağı kazıyordu. "Önemli." "Tabii," diyen Clarke, dikkatlice kalan birkaç hastasının yanından geçti. "Elbette."

Bellamy, Clarke'ı kamptan geçirirken elleri soğuktu. Herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Octavia ile Anna çocuklara şen şakrak ebelemece oynatıyorlardı. Kampın orta yerinde, Glass ile Luke çevre gözetleme kulelerinin taslağını inceliyordu. Bellamy, Clarke'ı taze ekmeklerin piştiği fırınların, Graham'ın adını bir mezar taşına kazıyan Wells'in yanından geçirerek, yeni kulübelerin temellerinin kazıldığı alana götürdü.

Her adımda Clarke'ın göğsü sıkışıyordu. Bellamy ne görmüştü? Şimdiden yeni bir tehlike mi doğmuştu? Yoksa düşünmüş taşınmış, onca şeyden sonra Clarke'ı bağışlamaya hazır hissetmediğine mi karar vermişti?

Sonunda kampın kenarındaki, çimenleri yanmış, boş bir arsaya geldiklerinde Bellamy durup sessizce Clarke'a döndü ve bir tepki bekliyormuşçasına, kaşlarını kaldırdı.

Çevresine bakınan Clarke, özellikle endişelenecek bir şey göremeyince başını iki yana salladı.

Je düşünüyorsun?" dedi Bellamy çevresindeki araziyi ederek.

Je hakkında?"

jcuk sinirli sinirli çevresine bakındı. "Buranın manzarası ında."

Iım... güzel?"

yi... İyi..." Ardından derin bir nefes alarak, konuştu: ;e burası kulübe için uygun mu? İkimizin kulübesi için." ifası bulanan Clarke, Bellamy'nin sözlerine bir anlam eye çalıştı. "Kulübe mi?"

;rken, bir anda, Bellamy'nin gerginliği bir anda silinip "Bizim kulübemiz, Clarke." Elini tutup sıktı ve yavaşça zinin üstüne çöktü. la, " dedi Clarke nefesi kesilmiş gibi, dlamy cebinden gümüş bir yüzük çıkardı, lellamy," diye fısıldadı Clarke. "Nereden buldun bunu?" akas usulüyle aldım," dedi her zamanki centilmenliğiydiniz bu kez elleri titriyordu.

sırada yüzüğün ortasındaki koyu mavi taşı tanıyan ;e, ellerini göğsüne götürerek, kalbi yerinden fırlamasın

bastırdı. "Bel, bu... bu..."

jriffin aile mirası," dedi çocuk ağzı kulaklarında, len bunu nereden... Nasıl..." Dili tutulan Clarke, başını ıı. Yüzüğün taşı, atalarının Dünya'dan Koloni'ye getirdi-ışaktan kuşağa geçerek ailesine kalan taştı.

)ediğim gibi takas usulüyle... annenden aldım." Yüzüğü ıe çekine kıza uzattı, sanki içten içe Clarke'ın yüzüğü al-ıcağından korkuyordu.

Ama Clarke yüzüğü aldı ve avucuna koydu. "Karşılığında ne verdin?"

"Bir söz," dedi Bellamy. Elini ellerinin arasına aldı. "Seni seveceğime söz verdim; seni sayacağıma, onurlandıracağıma, koruyacağıma, savunacağıma, seninle dalga geçeceğime, tartışacağıma..." güldü. "Vesaire, vesaire..." Yüzü ciddileşti. "Ömrümüzün sonuna kadar... Clarke, benimle evlenir misin?"

Clarke'ın dizlerinin bağı çözüldü. Ellerini Bellamy'nin omuzlarına koyup karşısına çömeldi ve kollarını boynuna dolayarak öpüşüyle Bellamy'ye gereken yanıtı verdi.

Ama yine de her ihtimale karşın, geri çekilip dudaklarına doğru, "Evet," dedi.

Tekrar öpüştükten sonra, sarmaş dolaş toprağa oturduklarında Clarke yalnızca o küçücük toprak parçasına değil, bütün kampa sahiplermiş gibi hissetti; çevrelerindeki bütün dağlara, tepelere, nehirlere, göllere ve onların da ötesindeki her şeye...

Dünya'ya indiklerinden beri başlarından geçen onca şeye karşın, sonunda sanki tüm gezegen Bellamy'nin şu anda Clarke'a fısıldadığı şeyi söylüyordu:

"Evine hoş geldin."